

BIBLIJSKA
DOKTRINA

Jul • Avg. • Sep. 2016.

ULOGA CRKVE U DRUŠTVU

HRIŠĆANSKA
ADVENTISTIČKA CRKVA

ULOGA CRKVE U DRUŠTVU

jul, avgust, septembar 2016.

Sadržaj:

1. »Kad se sve popravi...« (Dela 3,21)	5
2. Obnavljanje vlasti	13
3. Pravda i milost u Starom zavetu: 1. deo	21
4. Pravda i milost u Starom zavetu: 2. deo	29
5. Isusove pouke o misionom radu	37
6. Isus među narodom	45
7. Isus je želeo dobro ljudima	53
8. Isus je pokazivao saosećanje	61
9. Isus je služio potrebama ljudi	69
10. Isus je pridobio poverenje ljudi	77
11. Isus im reče: »Hajdete za Mnom!«	85
12. Služba u gradovima u poslednje vreme	93
13. Šta da činimo dok čekamo?	101

Uloga Crkve u društvu

Autori: Gaspar Kolon i Mej Elen Kolon

Broj: 3/2016.

Priprema:

Hrišćanska adventistička crkva, Odeljenje za subotnu školu

www.subotnaskola.org

Odgovara:

Igor Bosnić, Beograd, Radoslava Grujića 4

Prevod: Dragana Todoran

Lektura: Tomislav Stefanović

Izdaje:

TIP Preporod, Beograd

Za izdavača:

Dragan Pejovski,

11000 Beograd, Radoslava Grujića 4

Tabele zalaska Sunca priprema: mr Radomir Grujić

Štampa: Euro Dream, Nova Pazova, 2016.

Tiraž: 1200

© [2016] Generalna konferencija Hrišćanske adventističke crkve®. Sva prava pridržana. Nijedno lice ili ustanova ne može da menja, prepravlja, prilagodava, prevodi, reprodukuje ili objavljuje nijedan deo biblijske pouke bez prethodnog pismenog odobrenja Generalne konferencije Hrišćanske adventističke crkve®. Odeljenske službe Generalne konferencije Hrišćanske adventističke crkve® su ovlašćene da se pobrinu za prevod biblijske pouke, u skladu sa posebnim smernicama. Autorska prava takvih prevoda i njihovo objavljivanje i dalje su u nadležnosti Generalne konferencije. Izrazi »Hrišćanska adventistička«, »Adventistička« i logo sa plamenom su registrovane oznake Generalne konferencije Hrišćanske adventističke crkve® i ne mogu se koristiti bez prethodnog odobrenja Generalne konferencije.

UVOD

SVEOBUH VATNO

JEVANĐELJE

Propovednik je podigao svoju Bibliju pred vernicima. Bila je sva pohabana, sa mnogo oštećenja i rupa. Dok je studirao, on i još nekoliko studenata pročitali su celu Bibliju i podvukli svaki tekst koji govori o pravdi, siromaštvu, bogatstvu i tlačenju. Onda su makazama izrezali svaki stih koji govori o ovim temama. Kada su završili, malo je nedostajalo da se Biblija potpuno raspadne. Ove teme toliko su česte u Bibliji da je mnogo teksta nedostajalo kada bi bili uklonjeni. Ovakva Biblija snažno i glasno svedoči o tome o čemu Bog brine.

Šta ovaj primer govori nama, adventističkim hrišćanima? Trebalo bi mnogo da kaže. Istraživanja su pokazala da je u proseku 30 posto adventističkih hrišćana uključeno u zadovoljavanje potreba zajednice izvan Crkve. Šta je sa preostalih 70 procenata? Isus poziva celu svoju Crkvu poslednjeg vremena da objavi i svojim životom prikaže sveobuhvatno »večno Jevanđelje«. (Otkrivenje 14,6)

Šta predstavlja *sveobuhvatno* Jevanđelje? Isusova misija i služba opisani u Jevanđelju po Luki 4,16-21. prikazuju sveobuhvatno Jevanđelje kao ono koje obuhvata više od propovedanja istine o spasenju verom, ma koliko ono predstavlja osnovu svemu što činimo. Isus pokazuje da se pod propovedanjem Jevanđelja, takođe, podrazumeva stvarno izražavanje ljubavi i saosećanja prema siromašnima, gladnima, bolesnima, razočaranima, potlačenima, odbačenima i onima koji su u tamnici. Ono se odnosi na biblijsku pravdu i raskopavanje sotoninih dela, makar u meri koja je u skladu sa našim mogućnostima, dok očekujemo Isusovu konačnu pobedu nad zlom na kraju vremena.

Ovog tromesečja proučavaćemo o sveobuhvatnom karakteru »večnog Jevanđelja« i ulozi Crkve u društvu na koje vrši uticaj Jevanđeljem. »Crkvu«

određujemo kao zajednicu ljudi koji nisu okrenuti samo sebi, već su pozvani da propovedaju i svojim životom svedoče o večnom Jevandelju, koje je prikazano u Isusovoj službi. Ovim se ne podrazumeva samo propovedanje Jevandelja, već služenje potrebama ljudi u lokalnoj zajednici.

Kako vaša mesna crkva služi ljudima koji imaju različite potrebe? Sve crkvene službe (na primer, zdravstvena, porodična, služba za mlade, subotna škola, đakonska služba, itd.) postoje da bi udruženim snagama služile zajednici kao i vernicima crkve. Jedinice ili centri Adventističkih službi u društvu (ASD) deluju iz Crkve, objavljuju Jevandlje i pripremaju put za slušanje Božje reči. ADRA je nevladina humanitarna organizacija Hrišćanske adventističke crkve koja ima važnu ulogu u doseganju ljudi koji imaju potrebe, iako ne deluje iz mesne crkve.

Kako lično izražavate svoju zahvalnost za ono što je Bog učinio za vas u Hristu? Jedan vernik je svoju zahvalnost izrazio sledećim rečima:

»Na ulici sam video promrzlu devojčicu kako drhti u tankoj haljini, nemajući nadu da će toga dana pojesti pristojan obrok. Gnevno sam upitao Boga: 'Zašto si ovo dozvolio? Zašto nešto ne učiniš?' Bog u prvi mah nije ništa odgovorio. Te noći sam iznenada dobio Njegov odgovor: 'Sigurno sam učinio nešto. Stvorio sam tebe.'« (Dvajt Nelson, *Pursuing the Passion of Jesus*, str. 78)

Gaspar Kolon je u vreme pisanja ove Pouke bio upravnik Odeljenja za religiju na Vašingtonskom adventističkom univerzitetu u Takoma Parku, u Merilendu, u SAD. Mej Elen Kolon je pomoćnik Sekretara Odeljenja za Subotnu školu pri Generalnoj konferenciji i sekretar Internacionalne adventističke službe društvu. Radili su devet godina kao misionari u Africi i bivšem Sovjetskom Savezu.

»KAD SE SVE POPRAVI...« (Dela 3,21)

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: 1. Mojsijeva 1,26,27; 5. Mojsijeva 6,5; 1. Mojsijeva 3,8-19; Jakov 4,4; Galatima 4,19; Marko 2,1-12; Jovan 10,10.

Stih za pamćenje: »I stvori Bog čovjeka po obličju svojemu, po obličju Božijemu stvori ga; muško i žensko stvori ih.« (1. Mojsijeva 1,27)

Sve što čovek treba da učini jeste da pogleda u sebe i oko sebe, u svet, u susede, da bi sagledao suštinu. Suština naglašava da nešto nije u redu.

To nazivamo padom, grehom, pobunom, velikom borbom.

Pa ipak, radosna vest je da ovakvo stanje nije trajno. Ono neće zauvek trajati. Isus je došao, umro za grehe ovoga sveta i obećao da će ponovo doći. I kada dođe, od ovoga sveta ništa neće ostati. Tada će početi novo carstvo, Njegovo večno carstvo. »A u vrijeme tih careva Bog će nebeski podignuti Carstvo koje se do vijeka neće rasuti, i to se Carstvo neće ostaviti drugom narodu; ono će satrti i ukinuti sva ta carstva, a samo će stajati do vijeka.« (Danilo 2,44)

Kakvo obnobljenje!

Međutim, ne moramo čekati Hristov drugi dolazak da bi obnobljenje počelo. Oni koji su u Hristu nova su stvar (2. Korinćanima 5,17); unapred su određeni da sada budu jednaki Isusovom obličju (Rimljanima 8,29). Takođe, On nas poziva i osposobljava, kao svoju Crkvu, da radimo i doprinesemo obnobljenju drugih.

U Bibliji je zabeleženo da je čovek prvobitno stvoren po Božjem »obličju«. (1. Mojsijeva 1,27) Obličje može biti ili dvodimenzionalno, kao što je odraz u ogledalu ili fotografija, ili trodimenzionalno, kao što je statua ili hologram. Obličje može, takođe, biti neopipljivo, kao što je slika u našem umu, ideja koju imamo u svojim mislima. Na šta ukazuje biblijski tekst?

Pročitajte tekst iz 1. Mojsijeve 1,26.27. Kako Sveto pismo objašnjava šta znači biti stvoren po Božjem obličju? Vidi: 1. Mojsijeva 1,31; 5. Mojsijeva 6,5; 1. Solunjanima 5,23.

Bog je stvaranjem naših praroditelja postavio novo merilo za život na Zemlji: muškarca i ženu. Samo su oni, između svih ostalih stvorenja tada stvorenih, bili stvoreni po Božjem obličju. Oni nisu putem evolucije nastali od majmuna. Kao ljudska bića, i oni i mi korenito se razlikujemo od svih drugih životnih oblika na Zemlji, i svako učenje koje umanjuje ovu razliku unižava ljudski rod.

Bog »nazva ih Čovjek«. (1. Mojsijeva 5,2) Odnosno, oboje, muško i žensko, iako različita i osobena bića, ipak su bili jedno. Zajedno, u svojoj punini i celovitosti, predstavljali su Božje obličje.

Priroda Božjeg obličja je celovita: »Kada je Adam izašao iz Stvoriteljevih ruku, po svojoj fizičkoj, mentalnoj i duhovnoj prirodi bio je sličan svome Tvorcu.« (Elen Vajt, *Vaspitanje*, str. 15. original)

Reč »obličje« na jevrejskom jeziku glasi *tselem*, a »sličnost« *demuth*. Ove reči mogu da označavaju ono što je fizičko (*tselem*) i unutrašnje (*demuth*), koje uključuje duhovni i mentalni vid ljudskog roda. Elen Vajt prepoznaje ovo kada kaže da je čovek stvoren po Božjem obličju »i po izgledu i po karakteru«. (*Stvaranje, patrijarsi i proroci*, str. 45. original)

U tekstu u 5. Mojsijevoj 6,5. spominju se različiti vidovi ljudskog bića: duša (duhovni vid), srce (um, mentalni vid) i snaga (fizičko telo). Sličan obrazac pojavljuje se u 1. Solunjanima 5,23. Ljudsko biće stvoreno po Božjem obličju obuhvata sve ove vidove.

Iako ideja da smo stvoreni po Božjem obličju obuhvata mnoge pojedinosti, Biblija je jasna: ljudska bića su osobita i jedinstvena stvorenja na Zemlji. Nijedno drugo stvorenje im nije slično. Zašto je važno da uvek imamo na umu ovu odliku ljudskog roda?

PAD I NJEGOVE POSLEDICE

U Bibliji nije zabeleženo koliko je vremena proteklo od stvaranja do čovekovog pada. Dani, sedmice, godine, tačno ne znamo.

Međutim, ono što znamo jeste da je nastupio pad, a da su posledice bile trenutne i očigledne.

Prva spomenuta posledica nakon što su Adam i Evaokusili plod sa drveta znanja dobra i zla bila je iznenadno uviđanje svoje golotinje (1. Mojsijeva 3,7). Pokušali su da se sakriju od božanske prisutnosti. Njihova svetlosna odeća je nestala. (Vidi: Elen Vajt, *Stvaranje, patrijarsi i proroci*, str. 57. original) Njihova bliska zajednica sa Bogom bila je narušena zbog nove uspostavljene zajednice sa zlom i sebičnošću. Bog je tada poučio prvi par u vezi sa posledicama koje je njihov greh doneo.

Pročitajte sledeće tekstove i u svakom od njih utvrdite neposredne posledice Adamovog i Evinog greha. Takođe, kako se ove iste posledice ispoljavaju danas?

1. Mojsijeva 3,8-10. _____

1. Mojsijeva 3,12. _____

1. Mojsijeva 3,13. _____

1. Mojsijeva 3,16. _____

1. Mojsijeva 3,17-19. _____

Bez sumnje, pad je bio stvaran, pad je bio težak i doneo je strašne posledice ljudskom rodu. Dug, žalostan izveštaj ljudske istorije, sve do sadašnjih događaja, otkriva tragične posledice greha.

Zato treba da budemo zahvalni zbog obećanja da će jednoga dana grehu doći kraj i da se više nikada neće ponovo javiti.

Kako svakoga dana živimo sa posledicama svojih grehova?

NEPRIJATELJSTVO I POMIRENJE

Pročitajte tekst iz 1. Mojsijeve 3,14.15. Šta Bog misli kada kaže sotoni: »I još mećem neprijateljstvo između tebe i žene i između potomstva tvojega i potomstva njezina.« (1. Mojsijeva 3,15)? Kakvu nadu pronalazimo u ovom stihu?

Reč *neprijateljstvo* na jevrejskom jeziku deli svoj koren sa jevrejskim rečima *mržnja* i *neprijatelj*. Okusivši plod sa drveta poznanja dobra i zla, par je sebe i celo čovečanstvo uveo u neprijateljstvo sa Bogom (vidi: Rimljanima 5,10; Kološanima 1,21; Jakov 4,4). Božje obećanje u navedenom stihu nagoveštava da će Bog pokrenuti svoj plan da čovečanstvo vrati Sebi, usmeravajući tako njihovo neprijateljstvo prema sotoni. Dakle, usmeravajući neprijateljstvo sa Sebe na sotonu, Bog je uspostavio način na koji može da spasi čovečanstvo, a da u isto vreme ne prekrši načela svoje božanske vladavine. Ovo je u izvornom smislu poznato kao »pomirenje«, kao ono što je Bog učinio i što čini da bi konačno obnovio što je bilo izgubljeno prilikom pada.

Šta sledeći tekstovi otkrivaju o pomirenju? 3. Mojsijeva 1,3,4; 1. Korinćanima 5,7; 1. Jovanova 1,9.

Teolozi ponekad koriste reč *iskupljenje* kada govore o tome kako ovo pomirenje deluje. Latinski koren, *expiare*, znači »iskupiti se za«, a ovaj pojam uključuje nadoknadu štete za učinjeni prestup. Kada neko učini nešto pogrešno, on krši zakon, i pravda zahteva određenu kaznu da bi to rđavo delo bilo otplaćeno. U engleskom jeziku se ponekad kaže da krivac ima »dug prema društvu« zbog onoga što je učinio.

Mi smo zgrešili, ali u okviru plana spasenja, u okviru pomirenja, Hristova žrtva i smrt oslobađaju nas pravnih posledica tog prestupa. Umesto toga, Hristos je lično platio kaznu za nas. Kazna koja je pravno (Božja vladavina ima zakone) trebalo da bude naša data je Isusu. Na taj način, ispunjeni su zahtevi pravde, ali su ispunjeni u Isusu umesto na nama. Iako smo grešnici, iako činimo zlo, oprošteno nam je i opravdani smo u Njegovim očima. Ovo je ključni i osnovni korak u obnovljenju svega (»kad se sve popravi«, Dela 3,21).

OBNOVLJENJE U ISUSU

»Dječice moja, koju opet s mukom rađam, dokle Hristovo obličje ne postane u vama.« (Galatima 4,19)

Prvobitno smo bili stvoreni kao savršena i celovita bića u savršenom i celovitom svetu. Nažalost, ovaj Raj koji je prethodio padu bio je izgubljen zbog greha, i svet kakav danas poznajemo ispunjen je smrću, nasiljem, patnjom, strahom i neznanjem. Plan spasenja bio je stvoren da ovom svetu vrati prvobitno savršenstvo. Hristos je došao da bi povratio ono što je bilo izgubljeno u padu.

»U početku je Bog stvorio čoveka po svom obličju i dao mu mnoge plemenite sposobnosti. Njegov um je bio pravilno uravnotežen i sve snage njegovog bića bile su usklađene. Međutim, pad u greh i njegove posledice izopačili su te darove. Greh je potamnio i skoro izbrisao Božji lik u čoveku. Da bi ta slika bila obnovljena stvoren je plan spasenja, a čoveku je darovan život kao vreme probe. Veliki cilj života je povratak čoveka u stanje savršenstva u kome je bio kada je stvoren – to je cilj u kojem se sjedinjuju svi ostali.« (Elen Vajt, *Stvaranje, patrijarsi i proroci*, str. 595. original) Iako ovo obnobljenje neće biti završeno, dok ne bude stvoreno novo nebo i nova Zemlja, proces je već počeo u nama!

Pročitajte tekst iz Galatima poslanice 4,19. Na kakvo važno duhovno pitanje Pavle ukazuje u ovom stihu?

U Jevrejima poslanici 1,3. Hristos je lično predstavljen kao Božje obličje »obličje bića Njegova«. (Uporedite: Jovan 14,9; 2. Korinćanima 4,4; Kološanima 1,15). On želi da se ujedini sa nama da bi obnovio Božje obličje u nama. Ako pristanemo, Hristos, Božje obličje, može biti u nama: »Hristos u vama, Nada slave.« (Kološanima 1,27)

Konačno iskustvo obnavljanja Njegovog obličja dogodiće se prilikom Drugog Hristovog dolaska (vidi: 1. Korinćanima 15,49; 1. Jovanova 3,2). Međutim, kada je Hristos u nama, i mi u Hristu, proces obnavljanja prema Božjem obličju počinje sa ove strane Neba. Kada se to dogodi, čeznućemo da bližnje dovedemo Onome koji i njih, takođe, može obnoviti.

Iako to delo obnavljanja počinje već sada u nama, zašto nikada ne smemo da zaboravimo da obnavljanje neće biti u potpunosti završeno do Isusovog drugog dolaska?

ULOGA CRKVE U OBNOVLJENJU

Kao što smo videli, naš svet je pao i doživeo razorne posledice, iako je bio savršeno stvoren. Međutim, Bog nas nije prepustio sudbini, večnom uništenju (sudbina kakva nas po mišljenju naučnika čeka). Umesto toga, čak i pre stvaranja našeg sveta, plan spasenja bio je osmišljen (vidi: 1. Petrova 1,2) i zahvaljujući velikoj ličnoj žrtvi, Isus je došao na ovaj svet, podneo smrt na krstu i obećao da će se vratiti. Tada će svemu doći kraj, greh će biti uništen, izgubljeni svet biće potpuno obnovljen.

Zadivljujuće je to što nas Bog, svoju Crkvu, već sada poziva, da odigramo svoju ulogu, doprinoseći ovom obnovljenju.

Pročitajte izveštaj iz Jevanđelja po Marku 2,1-12. o tome kako su prijatelji uložili zajedničke napore da oduzetog čoveka dovedu Isusu. Kako ovaj izveštaj oslikava ulogu Crkve u lečenju i obnovljenju ljudi?

U kući je vladao veliki metež zato što se Isus tu nalazio. Njegova ljubav prema ljudskom rodu privukla je mnoštvo ljudi. Četiri čoveka napravila su veliku rupu u krovu da bi duhovno, mentalno i fizički bolesnog čoveka doveli Isusu. Isus ga je obnovio opraštajući mu grehe, pružajući mu duševni mir, i zapovedajući mu da ustane i hoda. Isus je pokazao da niko nije zaista izlečen ako ne doživi sveobuhvatno obnovljenje.

Kako je apostol Jovan opisao razlog Isusovog dolaska na Zemlju? Kakvu nadu možemo primiti iz ovih obećanja? Pročitajte: Jovan 10,10; 1. Jovanova 3,8.

Smatra se da je tekst iz Jevanđelja po Jovanu 10,10. poruka Hrišćanske adventističke crkve u kratkim crtama. On jasno predstavlja Hristovu izjavu o misionarskom radu. Glavna uloga Hristovog tela, Njegove crkve, jeste da ide Njegovim stopama i poništi sotonina dela zamenujući smrt izobilnim životom (vidi: Dela 10,38; 1. Jovanova 2,6). Crkvi je upućen poziv da sarađuje sa Hristom i pomogne ljudima da budu obnovljeni po Božjem obličju – u fizičkom, mentalnom i duhovnom smislu.

Ko su ljudi u potrebi kojima trenutno možete pružiti pomoć koju ste osposobljeni da pružite?

Pročitajte sledeće tekstove koji govore o obnavljanju Božjeg obličja: Rimljanima 8,29; Kološanima 1,15; 3,9-11; 2. Korinćanima 3,18; 5,17. Iz knjige Elen Vajt *Stvaranje, patrijarsi i proroci* pročitajte poglavlja »Stvaranje«, »Kušanje i pad« i »Plan otkupljenja«, str. 44-70. original.

ZA DALJE PROUČAVANJE

Bog nas je, kao narod, pozvao da radimo za dobro drugih, da težimo da druge uputimo na obećanja o nadi i obnovljenju koje nam je dato u Isusu. Gospod na različite načine može da deluje preko nas da to činimo. Neke Crkve obezbeđuju fizičko obnovljenje ljudima u svojoj zajednici zdravstvenim programima i službama. Bolnice i klinike koje pripadaju našoj Crkvi, takođe, teže ovom cilju. Mentalno obnovljenje i obogaćivanje može da se odvija preko časova koji osposobljavaju članove društva da ispune svoje životne potrebe. Crkve, takođe, mogu da osnuju ili poboljšaju rad lokalnih škola, da poučavaju ljude poslovnim veštinama, da rade na opismenjavanju ljudi, da pruže psihološko savetovanje, itd. Dok nastavljaju svoju potragu za obnovljenjem i izobilnim životom, mnogi ljudi u zajednici shvatiće da im je potrebno duhovno i moralno obnovljenje, iako prvobitno nisu tako mislili. U stvari, ovo je ključni vid obnavljanja prema Božjem obličju (vidi: Efescima 4,22-24). Crkva je na jedinstveni način postavljena i osposobljena da ispuni ove duhovne potrebe, bolje nego bilo koja svetovna društvena ili zdravstvena organizacija.

ZA RAZGOVOR:

- 1. Navedite primere šta vaša crkva radi na fizičkom, mentalnom i duhovnom obnovljenju ljudi u vašem društvu. Šta vaša crkva radi u ovoj oblasti? Iznesite u razredu svoje ideje o širenju crkvene službe u vašoj zajednici.**
- 2. Kako shvatamo ideju fizičkog obnovljenja? Uostalom, bez obzira šta činimo da bismo pomogli drugima da povrate svoje zdravlje, osim ako se Gospod ne vrati za vreme njihovog života, većina će najverovatnije podleći bolesti ili uticaju starosti. Zašto ovo predstavlja dokaz da se potpuno obnovljenje može ostvariti samo kada se Isus vrati?**
- 3. Razgovarajte o ideji šta znači biti obnovljen po Božjem obličju. Kako se to odvija? Kako možemo znati da napredujemo u tome? Zašto moramo da imamo jasnu sliku o Bogu da bi obnovljenje nastupilo? Kako možemo naučiti da se ne prepuštamo obeshrabrenju, ako ne vidimo napredak kakav očekujemo?**

OBNAVLJANJE VLASTI

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: 1. Mojsijeva 1,26-28; Psalam 8,3-8; 1. Mojsijeva 2,15; Rimljanima 8,20-22; 2. Mojsijeva 20,1-17; Rimljanima 1,25; 2. Solunjanima 3,10.

Tekst za pamćenje: »Potom reče Bog: Da načinimo čovjeka po svojemu obličju, kao što smo Mi, koji će biti gospodar od riba morskih i od ptica nebeskih i od stoke i od cijele Zemlje i od svih životinja što se miču po zemlji.« (1. Mojsijeva 1,26)

Prilikom pada naši praroditelji nisu izgubili samo prvobitno Božje obličje, već mnogo više.

»Ne samo čovek, već i cela Zemlja koja je zbog greha potpala pod vlast nečastivoga mora da se obnovi planom otkupljenja. Adamu je, prilikom stvaranja, bila poverena uprava nad Zemljom. Međutim, popustivši iskušenju, on je došao pod vlast sotone, i vlast koju je imao, prešla je na pobjednika. Tako je sotona postao 'bog sveta ovoga'. On je uzurpirao vlast nad Zemljom koja je prvobitno data Adamu. Međutim, kada svojom žrtvom bude platio kaznu za greh, Hristos će ne samo otkupiti čoveka, već mu vratiti i izgubljenu vlast. Sve što je prvi Adam izgubio, Drugi će vratiti.« (Elen Vajt, *Signs of the Times*, 4. novembar 1908)

Nema sumnje da su ljudska bića posle pada mnogo izgubila, uključujući i »vlast« koja im je prvobitno bila data.

Šta je predstavljala ta izgubljena vlast? Iako ideja »vlasti« danas često ima negativno značenje, u Edemskom vrtu sigurno nije imala. Šta je značilo kada je ljudima u početku data vlast nad Zemljom? Šta može Crkva da učini da pomogne ljudima da povrate nešto od onoga što su izgubili posle tragičnog pada naših praroditelja u Edemu?

Su

Proučiti
celu
poku

Neko je nedavno zabeležio sledeće reči o svojoj prijateljici koja se izjašnjava kao ateista. Ponekad »se probudim usred noći zabrinuta zbog mnoštva ozbiljnih pitanja: 'Da li je ovaj svet zaista posledica slučajnog kosmičkog velikog praska? Kako je moguće da ne postoji određeni plan, da naše postojanje i univerzum kao celina nemaju uzvišenu svrhu? Da li je moguće da je svaki život – uključujući moj, mog supruga i dvoje dece – potpuno nevažan i besmislen? Zar moj život nema smisao i svrhu?«

Čovečanstvo je posle pada mnogo izgubilo. Postali smo, prema izveštaju o padu, otuđeni ne samo od Boga, već i jedni od drugih. Čak se i naš odnos prema Zemlji promenio. I, kao što pitanja koja postavlja žena u prethodnom tekstu pokazuju, borimo se, takođe, da saznamo ko smo i kakav je smisao našeg života. Ta pitanja su za mnoge postala još teža zbog raširene ideje da je naše postojanje posledica slučaja, bez ikakvog plana ili svrhe date od strane Boga Stvoritelja.

Šta sledeći tekstovi poučavaju o svrsi stvaranja ljudskog roda: 1. Mojsijeva 1,26-28; Psalam 8,3-8; Isaija 43,6,7? Šta znači »stvorih na slavu Sebi?« (Isaija 43,7) Kako se reči »na slavu Sebi« odnose na vlast?

Kao što možemo videti u stihovima u 1. Mojsijevoj, iz kakvih god razloga da je Bog stvorio Adama i Evu, oni su, između ostalog, bili stvoreni da bi imali vlast nad Zemljom (1. Mojsijeva 1,26-28). Odražavajući Božju slavu i karakter, prvi par trebalo je da postane kanal kroz koji će Bog, Onaj kome pripada sva slava i vlast (Otkrivenje 1,5,6), negovati, brinuti i upravljati ostalim delima stvaranja. Ko zna kako bi Božja slava bila otkrivena preko njih i njihove vlasti nad svetom da se nije pojavio greh?

Verom u Isusa, predavanjem svog života Njemu u veri, poslušnošću i zajedničkom radu, možemo reći zajedno sa Davidom: »Gospod će završiti za mene.« (Psalam 138,8) Saznanje da Bog ima cilj za svakoga od nas izvor je poverenja i radosti, naročito kada se predamo Njemu tako da se Njegova volja može ispuniti u nama.

Ako bi vas neko upitao: »Šta ti kao hrišćanin smatraš da je cilj tvoga života?« Šta biste odgovorili i zašto?

PREDNOSTI VLASTI

Kakvu je »vlast« trebalo ljudi da imaju nad Zemljom, kako je opisano u 1. Mojsijevoj 1,26-28?

Biblijska reč *vlast* (u prevodu Đure Daničića *gospodar*) potiče od jevrejske reči *radah*. Ova reč označava odgovornost i pravo na vladavinu. U ovom okviru ukazuje na hijerarhiju moći i vlasti u kojoj je ljudski rod postavljen iznad ostalih dela stvaranja. Iako glagol *radah*, na način na koji se koristi u ostatku Starog zaveta, ne određuje kako ova vlast treba da bude primenjena, dobronamerno ili zlonamerno, činjenica da su stvorena bića bila bez greha ukazuje na sigurnu nameru da vladavina po prirodi bude dobronamerna.

Slične zaključke možemo izvući u vezi sa vladanjem Zemljom u 1. Mojsijevoj 1,28. Glagol *vladati*, od jevrejske reči *kavash*, takođe, prikazuje hijerarhijski odnos u kome su ljudi postavljeni nad Zemljom i u kome im je data moć i vlast nad njom. U drugim tekstovima u Starom zavetu, glagol *kavash* ima čak snažnije značenje od reči *radah*, i opisuje stvarni čin potčinjavanja, prisiljavanja druge osobe na potčinjeni položaj (4. Mojsijeva 32,22.29; Jeremija 34,11.16; Jestira 7,8; Nemija 5,5). U mnogim ovakvim primerima zloupotreba moći je očigledna i Bog izražava svoje nezadovoljstvo. Međutim, uzimajući u obzir izveštaj o stvaranju i da je bezgrešan par stvoren po Božjem obličju da upravlja Zemljom, ovo vladanje Zemljom može se okarakterisati samo kao dobronamerna služba delima stvaranja u ime Stvoritelja. Sigurno se nije radilo o iskorišćavanju drugih.

Dodatnu veličinu ove ideje vlasti nalazimo u tekstu u 1. Mojsijevoj 2,15. u kome Bog postavlja Adama u vrt da ga radi (*abad* – raditi, služiti, obrađivati) i čuva (*shamar* – čuvati, štiti, brinuti se, paziti, održavati, motriti).

Imajući ovo na umu, otkrivamo da je vlast brižno vladanje i upravljanje puno ljubavli. Unutar svog odnosa sa Bogom naši praroditelji imali su sva sredstva i ovlašćenja potrebna da izvrše svoju vlast, koja je odražavala Božju ljubav prema delima stvaranja.

Iako reč *vlast* danas često može imati negativno značenje, to sigurno nije imala kada je prvi put upotrebljena u Bibliji. Kakva načela, na osnovu upotrebe ovog izraza iz razdoblja pre pada, možemo primeniti u našem odnosu prema onome nad čim i nad kim imamo »vlast«?

GRANICE

Da li čovekova vlast nad celom Zemljom (1. Mojsijeva 1,26) ukazuje da ne postoje granice našoj vlasti? Biblijska istorija pokazuje da vlast (koja se može shvatiti i kao upravljanje) mora imati granice.

Na primer, Bog je rekao Adamu da je drvo poznanja dobra i zla izvan njegove granice (vidi: 1. Mojsijeva 2,15-17). Prvi greh se, znači, dogodio u vezi sa upravljanjem. Adam i Eva su prekoračili granice vlasti koje je Bog postavio. Dela stvaranja i dalje pate zbog prekoračenja tih granica (vidi: Rimljanima 8,20-22).

Pročitajte tekst iz 2. Mojsijeve 20,1-17. Kakve »granice« su postavljene za nas u Božjem zakonu? Šta Zakon govori o granicama ljudske vlasti?

Uočavamo da se kroz celu ljudsku istoriju (na primer, faraon u 2. Mojsijevoj 1-14; Irod u Jevanđelju po Mateju 2), sve do kraja vremena (vidi: Otkrivenje 13), ljudi kojima sotona upravlja odlikuju time što pokušavaju da vladaju onim nad čim nemaju pravo da upravljaju. Oni se ugledaju na sotonu, koji je prigrabio moć i sebe proglasio »knezom ovoga svijeta« (Jovan 12,31). Vladavina koja se poremeti u svojoj prirodi prelazi u diktaturu.

Sa druge strane, postoje oni koji odbijaju da prihvate upravljanje nad onim nad čim treba da imaju vlast (vidi: Matej 25,14-30; Luka 19,12-27).

Iako je greh doveo do toga da ljudski rod izgubi nivo vlasti koji mu je dat prilikom stvaranja, naša prvobitna vlast nije bila u potpunosti izgubljena zbog greha. Mnoštvo toga nalazi se unutar naših sadašnjih granica odgovornosti: na primer, vladanje nad samim sobom u svom ličnom životu uz Hristovu pomoć (vidi: 1. Korinćanima 9,25-27; Galatima 5,22.23), briga o Zemlji i njenim stvorenjima, i o svemu što nam je Bog dao (vidi: Jakov 1,17; Matej 25,14-30). Kao hrišćani treba da shvatimo šta su naše granice, a zatim da budemo verni pristavi unutar tih granica.

Kakve posebne granice treba da poštujuete u vezi sa drugima, kao što je porodica, prijatelji, kolege na poslu? Kakva načela mogu da nam pomognu da shvatimo kakve su granice u pitanju? (Vidi: Matej 7,1.12)

BRIGA O ZEMLJI

»I uzevši Gospod Bog čovjeka namjesti ga u vrtu edemskom, da ga radi i da ga čuva.« (1. Mojsijeva 2,15) Koja načela iz ovog teksta mogu da utiču na to kako se odnosimo prema našoj planeti, kako brinemo o njoj?

Adamu i Evi je pre pada u greh bila poverena uprava nad svim što im je Bog dao na čuvanje. Imali su vlast nad biljnim i životinjskim svetom. Ipak, posle pada u greh, činilo se da se sva priroda pobunila protiv njih, u istoj meri u kojoj su se oni pobunili protiv Boga. Ljudska bića postala su nemoćna u susretu sa prirodnim elementima (vremenskim prilikama, teškoćama prilikom obrađivanja zemlje, životinjskim carstvom).

»Adam je među nižim stvorenjima stajao kao kralj, i dok je bio veran Bogu, sva priroda priznavala je njegovu vlast; ali kada je sagrašio, izgubio je tu vlast. Duh pobune, kome je lično otvorio vrata, proširio se po celom životinjskom carstvu. Tako je ne samo čovekov život već i priroda životinja, šumsko drveće, trava u polju, cveće, pa i sam vazduh koji je udisao – sve je pričalo žalosnu pouku o poznavanju zla.« (Elen Vajt, *Vaspitanje*, str. 26.27. original)

Mi danas i dalje osećamo razorne posledice prirodnih katastrofa i narušenog ekosistema, makar u određenim oblastima. Zato, ulažemo velike napore koristeći tehnologiju i industriju da se zaštitimo. Međutim, iako nam tehnologija i industrija mogu pomoći da se zaštitimo, ponekad ista ta tehnologija može da naudi našoj planeti. Ekologija je moralno, etičko i teološko pitanje, naročito kada iskorišćavanje Zemlje može da prouzrokuje velike nevolje drugima.

»Adventistički hrišćani zalažu se za jednostavan i zdrav način života, u kome ljudi ne teže neobuzdanom konzumerizmu, sticanju dobra i rasipanju. Pozivamo na poštovanje dela stvaranja, umerenu upotrebu svetskih resursa, ponovnu procenu čovekovih potreba i ponovno potvrđivanje vrednosti i dostojanstva stvorenog života.« (Zvanična izjava Hrišćanske adventističke crkve o prirodnoj okolini, 1995)

Kako možemo napraviti odgovarajuću ravnotežu u svom stavu prema Zemlji: da budemo dobri pristavi u domu koji nam je poveren i da u isto vreme izbegavamo opasnost da Zemlju i prirodu učinimo bogovima kojima ćemo se klanjati? Kakvu nam opomenu upućuje tekst iz Rimljanima poslanice 1,25?

Ljudi su posle pada izgubili veoma mnogo, uključujući i oblik vlasti koju su naši praroditelji imali prednost da poseduju u Edemu. Hristos je došao da bi nam povratio ono što smo izgubili.

Zahvaljujući onome što je Hristos učinio za nas, Bog nas poziva da pristupimo drugima, pomažući im da povrate u Hristu spasenje i vlast koje smo izgubili prilikom pada i koje nam je On vratio. Iako ovaj proces neće biti završen sve do Isusovog drugog dolaska, mnogo od toga možemo učiniti sada u misionom radu za one koji su u potrebi, izgubljeni i nadvladani od strane ovoga sveta. Bog može da nas upotrebi da pomognemo da ova obnova počne već sada, dok izlazimo u susret ljudima i pomažemo onima koji su u nevolji.

Šta se iz svakog od sledećih tekstova može primeniti u pomaganju drugima da povrate »vlast« koju su izgubili zbog greha?

5. Mojsijeva 15,7-12. _____

Luka 14,12-14. _____

1. Petrova 3,15. _____

Jakov 1,27. _____

Isaija 58,7. _____

2. Solunjanima 3,10. _____

Kao crkveno telo mnogo možemo učiniti i moramo učiniti ono na što smo pozvani, da dosegemo one koji su u potrebi. Ponekad je u pitanju zadovoljavanje osnovnih potreba kao što je pružanje hrane, odeće ili skloništa. Iako je pružanje pomoći neophodno, ponekad je potrebno nešto više od pružanja pomoći da bismo pomogli ljudima da povrate vlast u svom životu.

Iako uvek moramo biti spremni da damo odgovor za svoje nadanje, kada smo u mogućnosti treba da zadovoljimo fizičke potrebe ljudi i ukažemo im na bolji način života.

Iako je svaka situacija drugačija, i sve potrebe su drugačije, Bog nas poziva da budemo svetlost i izvor izlečenja i nade u svom društvu. Ovo je važan zadatak za one koji svedoče svetu o brižnom Bogu punom ljubavi kome oni služe. Moramo učiniti sve što je u našoj moći, u Gospodnjoj snazi, da budemo svetionik i nada onima koji su u potrebi. Kao hrišćani ne možemo učiniti manje. Dok ispunjavamo ovu vrstu službe, pomažemo ljudima da saznaju kakav je Bog. Takođe, zadovoljavajući njihove fizičke potrebe, pripremamo put da njihova srca budu dodirnuti uticajem Svetog Duha. To je ono što je Isus činio, i to je ono na šta smo i mi pozvani.

ZA DALJE PROUČAVANJE

U knjizi Elen Vajt *Vaspitanje* pročitajte sledeća poglavlja: »Vladanje sobom i nauka o pravilnoj ishrani«, str. 202-206, original; »Disciplina«, str. 287-290, original; i u knjizi *Saveti o životu i ishrani* »Potreba vladanja samim sobom«, str. 73.74, original.

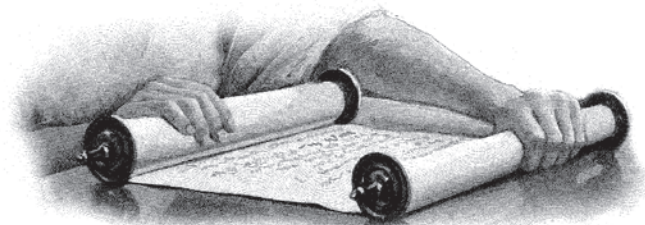
Veoma je teško da danas sa naše tačke gledišta, ovoliko uronuli u pali svet, zamislimo šta smo izgubili padom u greh. Ovaj zli svet je sve što poznajemo i da nema Božje reči koja otkriva naše poreklo i poreklo greha, smrti i zla, jednostavno bismo ih prihvatili kao deo života. Ipak, izveštaj o padu nam pokazuje da su prilike trebalo da budu drugačije. U 1. Mojsijevoj je zabeleženo da je Adamu i Evi bila poverena uprava nad ovim svetom, ali odmah nakon što su zgrešili, njihov odnos prema svetu iznenada se promenio zato što su se oni promenili, i fizički svet se takođe promenio. Iznenada je vlast koju su uživali bila izgubljena, a posledice su postale nesagledive.

»Trnje i korov (1. Mojsijeva 3,17.18), posledice potopa (1. Mojsijeva 7,12), pustinje, uzdisanje Zemlje za izbavljenjem (Rimljanima 8,19-22), neke su od slika koje Biblija koristi da opiše uticaj greha na svet.« (*Handbook of Seventh-day Adventist Theology* [Hagerstown, Md.: Review and Herald Pub. Assn.], 12. sveska, str. 254) Treba da budemo zahvalni za plan spasenja, koji će obnoviti sve što je izgubljeno i koji nam nudi obećanje o mnogo boljoj budućnosti u odnosu na prošlost i sadašnjost.

ZA RAZGOVOR:

1. Iako se neposredan okvir ovih tekstova (2. Mojsijeva 23,10-12; 5. Mojsijeva 11,11.12; 20,19.20) ne odnosi na ekologiju kako je danas shvatamo, kakva načela možemo izvući iz njih koja nam mogu pomoći da shvatimo svoju potrebu da budemo dobri pristavi u prirodnoj okolini? Takođe, kako znamo da li smo i kada smo prekoračili granicu i od pristava u prirodnoj okolini postali oni koji joj se klanjaju?
2. Razmišljajte o prirodnom svetu kakav danas poznajemo. Da li je on naš prijatelj ili neprijatelj, i kako možete obrazložiti svoj odgovor?
3. Razgovarajte o pitanju postavljenom na kraju odeljka od nedelje o svrsi i smislu čovekovog života. Kakav odgovor biste dali na to postavljeno pitanje? Kako naši odgovori treba da se razlikuju od odgovora onih koji ne veruju u Boga ili spasenje?
4. Kako reči vlast možemo vratiti njeno prvobitno značenje? Odnosno, kako je vlast u početku bila pozitivna? Kako i danas može biti?

PRAVDA I MILOST U STAROM ZAVETU: 1. deo

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: 2. Mojsijeva 22,21-23; 23,2-9; Amos 8,4-7; Isaija 1,13-17; 58,1-14; Dela 20,35.

Tekst za pamćenje: »Čini sud onima, kojima se čini krivo; daje hranu gladnima. Gospod driješi svezane, Gospod otvara oči slijepima, podiže oborene, Gospod ljubi pravednike. Gospod čuva došljake, pomaže siroti i udovici; a put bezbožnički prevraća.« (Psalam 146,7-9)

Jednog hladnog dana pre mnogo godina u Njujorku, desetogodišnji dečak, bosonog i promrzao virio je u izlog prodavnice cipela. Jedna žena prišla je dečaku i upitala ga zašto tako ozbiljno gleda u izlog. Odgovorio je da moli Boga da mu da par cipela. Žena ga je uzela za ruku i povela u prodavnicu. Zamolila je prodavca da joj donese šest pari čarapa; takođe je zatražila posudu sa vodom i peškir. Povala je dečaka u sporedne prostorije prodavnice, skinula rukavice, oprala njegove noge i obrisala peškirom. Prodavac se vratio noseći čarape. Žena je obula dečaku jedan par, a zatim mu kupila par cipela. Pogladila ga je po glavi i upitala da li se sada oseća udobnije. Kada se okrenula da pođe, zapanjeni dečak ju je uhvatio za ruku i u suzama upitao: »Da li ste vi Božja supruga?«

Ovaj dečak izgovorio je veću istinu nego što je mogao da shvati. Božja crkva je Njegova nevesta, Njegova supruga. Njegov karakter izražen je u stihu za pamćenje. Kao obraćeni članovi Njegove crkve, moramo odražavati Njegov karakter. Ako smo iskreno predali svoj život Njemu, požrtvovano ćemo brinuti o siromašnima i nemoćnima, i pomagati im.

MILOST I PRAVDA: OBELEŽJA BOŽJEG NARODA

Još u ranom Izraelju društvena pravda je u velikoj meri bila deo Božjih zakona i Božji ideal za Njegov narod. Društvena pravda je Božja prvobitna namera za ljudsko društvo: u svetu u kome su zadovoljene osnovne potrebe, ljudi napreduju i mir vlada.

Pročitajte sledeće stihove. Šta oni govore o milosti i pravdi, ili onome što ponekad nazivamo »društvena pravda«? 2. Mojsijeva 22,21-23; 23,2-9; 3. Mojsijeva 19,10; Priče 14,31; 29,7.

Milost i pravda su, takođe, naglašeni u zakonima o Suboti datim starom Izraelju. Bog je istakao tri različite subote.

Kako je ideja milosti i pravde prikazana u svakoj od ovih subota? 2. Mojsijeva 20,8-10; 23,10.11; 3. Mojsijeva 25,8-55.

1. Uputstva za svetkovanje sedmog dana Subote pružala su svima mogućnost da se odmore, uključujući sluge, životinje i strance.

2. Svaka sedma godina, subotna godina, bila je vreme za opraštanje dugova, za iskazivanje brige prema siromašnima, i oslobođanje robova. Bog je poučio svoj narod da i životinjama omoguće prednosti subotne godine (vidi: 3. Mojsijeva 25,6.7).

3. Godina jubileja nastupala je svake pedesete godine, posle sedam subotnih godina. Prodata imovina bivala je vraćena prvobitnom vlasniku; dugovi oprošteni; zatvorenici i robovi oslobođeni. Jubilej je uspostavljao ravnotežu u društvu, svakome je pružao priliku da počne iznova. Time je stvorena »zaštita od krajnosti kako u bogatstvu, tako i u nemaštini«. (Elen Vajt, *U potrazi za boljim životom*, str. 185. original)

U ovom primeru, u samoj strukturi jevrejskog društva, vidimo kako pravda i milost deluju zajedno u korist manje srećnih u društvu.

SVEOPŠTA BRIGA

Pročitajte tekst iz 1. Mojsijeve 2,1-3. Šta on govori o sveopštem karakteru Subote?

Ako iskreno svetkujemo Subotu, nećemo se zadovoljiti samo ličnim odmorom (2. Mojsijeva 23,12), otkupljenjem (5. Mojsijeva 5,12-15), i konačnim obnovljenjem na novoj Zemlji (Isaija 66,22.23). Subota kao sedmi dan govori da je Bog Stvoritelj i Onaj koji pruža mir svima koji žive na Zemlji. Sveopšti karakter subotnog odmora ukazuje na zajedničke osobine svih nas, bilo da smo bogati ili siromašni. Činjenica da je Bog Otac svih znači da među svim ljudskim bićima treba da vlada opšta jednakost i staranje.

Takođe, kao što smo juče videli, staranje za društvenu pravdu proteže se od sedmične Subote do subotne godine i godine jubuleja. Načela koja leže u osnovi ove tri subote, prikazana u 23. i 25. poglavlju 3. Mojsijeve, odnose se i na hrišćane. Sedmi dan Subota uvek će ukazivati na stvaranje, kao i na krst i novu Zemlju. Ona će osnažiti našu zajednicu sa saosećajnim Stvoriteljem i Spasiteljem, dovodeći nas bliže onima koje On voli – ljudima koji imaju duboke potrebe, koji su siromašni ili napaćeni.

Međutim, zapazite da subotna godina i godina jubileja ističu večna načela, ali to ne znači da danas treba doslovno da slavimo ove praznike. Ne treba. Za razliku od sedmog dana Subote, koja je uspostavljena prilikom stvaranja pre pada, ove subote su ceremonijalne, subote koje su bile »sjen onoga što šćaše da dođe« (Kološanima 2,16.17), koje su ukazivale na Isusovu službu i žrtvu, i koje su ukinute prilikom Njegove smrti na krstu. Ove ceremonijalne subote ukazuju na načelo kako treba da se ophodimo prema drugima, naročito onima u potrebi. Kao otkupljeni narod, Izrailj je imao obavezu da bude svetlost svetu, objavljujući Božju milost drugima bez ikakvih predrasuda. Sa zahvalnošću trebalo je da predstave Božji karakter onima koji Ga nisu poznavali.

Pročitajte tekst iz Knjige proroka Amosa 8,4-7. O čemu se radi u ovim stihovima, i kako možemo biti sigurni da mi, u našem postupanju prema drugima, ne snosimo istu krivicu? Koliko su značajne sledeće reči: »Neću nikad zaboraviti nijednoga djela njihova«?

PROROČKI GLAS: prvi deo

»Otvaram usta svoja za nijemoga, za stvar svijeh namijenjenijeh smrti. Otvaram usta svoja, sudi pravo, daj pravicu nevoljnome i ubogome.« (Priče Solomonove 31,8.9) Kako ova načela možemo danas primeniti?

Do sada smo zapazili da Bog želi da Njegov narod, svojim uzornim ponašanjem, pokaže Njegove osobine milosti i pravde. Jevrejski proroci često su govorili u korist ubogih, pozivajući Božji narod da se pokaje, jer su na pogrešan način predstavljali Njegovu brigu prema odbačenima i potlačenima. U stvari, Bog izjednačava nesebično ponašanje kojim se zalažemo za isкупljenje drugih sa iskrenim služenjem Bogu.

Pročitajte tekst iz Knjige proroka Isaije 1,13-17. Šta prema Božjim rečima predstavlja pravu službu Njemu? Kako ovo što je rečeno u ovom tekstu, u ovom neposrednom okviru, možemo danas primeniti u svom životu? Odnosno, kakvu poruku ovi stihovi nama upućuju?

Iako su mnogi starozavetni proroci ukazivali na buduće događaje koji su se odigrali posle njihovog života, takođe su u velikoj meri bili usredsređeni na duhovne i moralne reforme, i nesebičnu službu u njihovo vreme. Proročki glas Božjih slugu najglasnije je odjekivao kada je Njegov narod ulagao izuzetne napore da služi Bogu, ali nije odražavao Božje saosećanje prema patnji ljudi oko sebe. Ne možemo zamisliti goreg svedoka od onog koji je previše zauzet »službom« Bogu da nema vremena da pomogne ljudima u potrebi. Zar služba Božja ne bi trebalo da bude otkrivena od strane onih koji služe Gospodu brinući se o potrebama drugih?

PROROČKI GLAS: drugi deo

U 58. poglavlju Knjige proroka Isaije nalazi se posebna proročka vest ukora i nade za Božji narod u Isajino vreme i za nas danas.

Pošto je Bog izrazio svoju uznemirenost zbog svog naroda (vidi: Isaija 58,1), kako Bog opisuje one kojima se obraća? Pročitajte tekst iz Knjige proroka Isaije 58,2.

Iako ne znamo tačno kakvim su tonom izgovorene ove reči, jasno je da Gospod osuđuje njihovo spoljašnje izražavanje pobožnosti i vere zato što zna da je lažno. »Premda Me svaki dan traže i radi su znati puteve Moje, kao narod koji tvori pravdu i ne ostavlja suda Boga svojega; ištu od Mene sudove pravedne, žele približiti se Bogu.« (Isaija 58,2)

Pročitajte tekst iz Knjige proroka Isaije 58,3-14. Šta Gospod dalje govori svom narodu o tome šta nije u redu u njihovoj verskoj praksi (u ovom slučaju postom)? Koje se uzvišenije pitanje ovde javlja?

Zapazite jednu veoma važnu pojedinost: služba Bogu često može biti obojena sebičnošću: *Gospode, učini za mene ovo, učini za mene ono*. Naravno, postoji vreme i mesto kada tražimo Gospoda zbog svojih ličnih potreba. Međutim, Gospod u ovom tekstu govori da će istinska služba obuhvatiti pružanje ruke »gladnima«, »potlačenima« i »siromašnima«. Zadivljujuće je to što ova služba drugima ne daje blagoslove samo onima koji primaju pomoć, već i onima koji je pružaju. Služeći drugima, dajući drugima, i sami primamo blagoslove. Zar nije svako od nas u nekom trenutku doživeo stvarnost ovih Božjih obećanja u određenoj meri? Zar nije svako od nas video kakvu radost, zadovoljstvo i nadu dobijaju oni koji pomažu bespomoćnim ljudima? Teško je zamisliti bolji način da odražavamo Hristov karakter svetu.

Pročitajte tekst iz Dela apostolskih 20,35. Kako ste doživeli stvarnost ovih reči u svojoj službi drugima?

Imati istinu, ma koliko bila uzvišena, nije dovoljno. U 58. poglavlju Knjige proroka Isaije Božji narod bio je posvećen religioznim formama i praksi, pa ipak slab u primenjivanju svoje vere u praktičnom smislu. Bog danas poziva svoju Crkvu da bude sila na dobro, ponavljajući poziv starozavetnih proroka da pokaže istinu o Njegovom karakteru.

Pročitajte sledeće tekstove. Kako mi kao mesna i svetska Crkva možemo težiti da činimo ono na šta nas je Bog pozvao da činimo u ovoj oblasti?

Psalam 82,3. _____

Isaija 1,17. _____

Jedna gradska crkva nalazi se u zajednici u kojoj vlada oružano nasilje. Godine 2011. jasan proročki glas propovednika te crkve odjeknuo je u vreme kongresa posvećenog službi u gradovima održanog u jednom velikom gradu. Sledi jedna od njegovih misli iz tog govora: »Hrišćani moraju da zaustave marš smrti!« Ukazujući na biblijski izveštaj o Isusu koji je zaustavio pogrebnu povorku zbog sina udovice iz Naina (Luka 7,11-17), objasnio je da Crkva ne može mirno da sedi, dok ulično nasilje raste u njegovoj zajednici. Upitao je slušaoce: »Da li smo mi Crkva koja ustaje samo da održi posmrtno govore? Ne treba da pitamo Boga: 'Zašto dozvoljavaš patnju, već treba da upitamo sebe da li smo mi Crkva koja svojim delima olakšava patnju.

Ova crkva veoma doprinosi razvoju društva. Sedam godina je crkveni hor izlazio na ulice grada. Pevao je, delio letke, i nudio pomoć onima kojima je pomoć bila potrebna. Ovakvim dodirirom sa svojom zajednicom, crkva je pomogla svojim susedima na različite načine što je u velikoj meri koristilo onima u potrebi. Crkva je pomoću raznovrsnih i brojnih programa unela velike promene u društvo

Ova crkva pruža jedan od mnogih primera kako mi, kao crkveno telo, možemo pomagati društvu u kome živimo.

Šta vaša crkva može da učini da pomogne nevoljnima u vašoj zajednici?

ZA DALJE PROUČAVANJE

U knjizi Elen Vajt *Stvaranje, patrijarsi i proroci* pročitajte sledeća poglavlja: »Izrailj dobija zakon«, str. 307-314. original; »Božje staranje za siromašne«, str. 530-536. original.

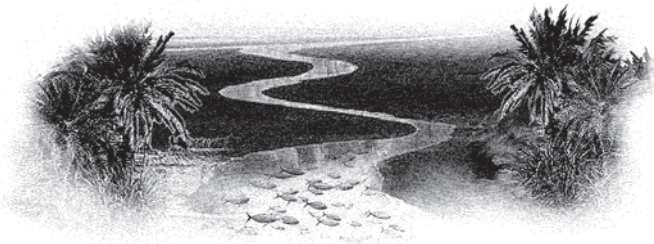
Ideju pravde i milosti uočavamo u celom Starom zavetu. Pročitajte, na primer, tekst iz 5. Mojsijeve 24,10-22. Obratite pažnju na posebna uputstva data u ovim primerima. Jasno možemo da zapazimo Gospodnje staranje za siromašne, radnike, one koji su u dugovima. Ovo staranje za nevoljne nije izraženo samo apstraktnim i rečitim jezikom, već stvarnim i praktičnim uputstvima o tome šta treba raditi u određenim prilikama, na primer kada je reč o osobi u dugovima ili siromašnom radniku. Ove ideje bile su veoma važne da bi potpuno bile ostavljene ličnom stanovištu o tome šta je pravda i dobročinstvo. Zapazite, takođe, da ih Bog podseća gde su se nekada nalazili, kada su i sami bili među nevoljnima. »I opominji se da si bio rob u zemlji misirskoj; zato ti ja zapovijedam da ovo činiš.« (5. Mojsijeva 24,22) Kao hrišćani, bez obzira na svoje novčane prilike, uvek treba da se setimo milosti i nezaslužene naklonosti kojima nas je Bog obasuo. Stoga, na osnovu bogatstva i punine onoga što imamo u Hristu (Efescima 3,19; Kološanima 2,10), treba da budemo spremni da služimo i pomažemo nevoljnima kojima je potrebna naša služba i pomoć.

ZA RAZGOVOR:

1. Kako četvrta zapovest, koja glasi da sluge treba da se odmaraju Subotom, otkriva ideju o jednakosti svih ljudskih bića pred Gospodom? Kako bi, takođe, trebalo da nam pomogne da shvatimo kako da se ophodimo prema svojim radnicima, ili onima koji su u određenoj meri pod našom upravom? Takođe, kako sveopštost onoga što je Hristos učinio na krstu u još većoj meri otkriva jednakost svih ljudskih bića pred Bogom?

2. »Kada Hristov um postane naš, i Njegova dela naša, moći ćemo da držimo post kakav je opisao prorok Isaija: 'A nije li ovo post što izabrah: da razvežeš sveze bezbožnosti, da razdriješ remenje od bremena?' (Isaija 58,6) Saznajte šta je potrebno siromašnima i napaćenima i onda, nežno i sa ljubavlju, ulijte im hrabrost, nadu i poverenje, deleći sa njima sva dobra koja vam je Bog dao.« (Elen Vajt, *Pacific Union Recorder*, 21. jul 1904) Kako ovo možemo učiniti – odnosno, kako ono što nam je dato u Hristu na opipljiv način, možemo podeliti sa drugima i tako zaista pomoći onima kojima je pomoć potrebna?

PRAVDA I MILOST U STAROM ZAVETU: 2. deo

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: Jezekilj 37,1-14; Efescima 2,10; Jezekilj 47,1-8; Matej 5,16; Otkrivenje 22,1.2; Isaija 61,1-11.

Tekst za pamćenje: »I sve životinje što se miču kuda god dođe ova rijeka, biće žive i biće veliko mnoštvo riba, jer kad dođe ova voda onamo, druga će postati zdrava, i sve će biti živo gdje ova rijeka dođe.« (Jezekilj 47,9)

Mesto koje se razvijalo 50-ih i 60-ih godina prošlog veka postalo je nalik ratnom području krajem 60-ih i početkom 70-ih godina. Većina porodica se odselila, ostavljajući za sobom napuštene, srušene i izgorele domove. Preduzeća su zatvorena, a trgovina drogom i kriminal počeli su da cvetaju, čineći ovo mesto još nepoželjnijim za život.

Godine 1986. jedna hrišćanska porodica napustila je svoj udoban dom u predgrađu i preselila se u ovu propalu gradsku zajednicu. Propovednik iz drugog grada im se pridružio. Obnovili su dve izgorele kuće i tako napravili svoj novi dom. Ove dve porodice provodile su vreme na ulicama, upoznavajući se sa onima koji su ostali u toj oblasti. Bog je upotrebio ove dve porodice da osnuje crkvu koja je donela izlečenje i preobraženje ovoj mrtvoj zajednici. Njihov rad i uticaj i danas se nastavlja. Uneli su promene u život mnogih ljudi u tom mestu.

Bog govori o ulozi Crkve u »beznadežnim« prilikama kao što je ova. U pouci za ovu sedmicu ponovo ćemo »slušati« hor starozavetnih glasova koji pozivaju Božji narod da otkrije Njegov karakter i dobrotu svetu.

Božja blagodat koja donosi probuđenje onima koji su mrtvi u prestupu i grehu slikovito je prikazana u 37. poglavlju Knjige proroka Jezekilja. Duh je proroka Jezekilja u viđenju preneo u dolinu punu suvih i rasutih kostiju. Ove kosti predstavljaju sav dom Izrailjev. Bog postavlja pitanje: »Sine čovječji, hoće li oživjeti ove kosti?« (Jezekilj 37,3)

Odgovor na ovo pitanje dobijamo, dok prorok proriče za te kosti.

Pročitajte tekst iz Knjige proroka Jezekilja 37,1-14. Šta je Bog učinio za svoj narod?

Posledice objavljivanja poruke suvim kostima su da: 1) one »oživješe, i stadoše na noge, bješe vojska vrlo velika« (Jezekilj 37,10); 2) Bog će naseliti svoj narod u njihovoj zemlji (Jezekilj 37,14); 3) narod će poznati da je Bog to učinio (Jezekilj 37,14).

Međutim, nije dovoljno samo oživjeti. Božji narod je oživeo zbog misije, zbog određene svrhe. Izrailj je trebalo da bude svetlost svetu.

Pročitajte tekst iz Efescima poslanice 2,10. Zašto smo oživljeni – ponovo duhovno stvoreni – u Hristu?

»Mi možemo da budemo sigurni da smo prihvaćeni pred Bogom jedino u Njegovom milom Sinu, i da su naša dobra dela samo ishod delovanja Njegove ljubavi koja nam je oprostila grehe. Dobra dela nisu naša zasluga, na temelju dobrih dela ne dobijamo pravo da sebi pripisujemo udeo u spasenju svoje duše. Spasenje je Božji besplatni dar verniku, koji dobija jedino Hrista radi. Izmučena duša može da nađe svoj mir verom u Hrista, i njen mir biće u skladu s njenom verom i pouzdanjem. Ona se ne može pozivati na svoja dobra dela u svojoj molbi za spasenje.

Zar dobra dela nemaju nikakve stvarne vrednosti? Da li grešnik koji svakoga dana namerno upada u greh uživa istu Božju naklonost kao i onaj koji se verom u Hrista trudi da pošteno živi? Biblija odgovara: 'Jer smo Njegovo djelo, sazdana u Hristu Isusu za dela dobra, koja Bog naprijed pripravi da u njima hodimo!' (Efescima 2,10)

Po svom božanskom redu, u svojoj naklonosti prema nama, koju nismo zaslužili, Gospod je odredio da dobra dela treba da budu nagrađena. Mi smo prihvaćeni jedino zahvaljujući Hristovim zaslugama, a dela milosti, dela ljubavi koja činimo predstavljaju plodove vere.« (Elen Vajt, *Selected Messages*, 3. sveska, str. 199.200)

REKA KOJA TEČE

Pročitajte tekst iz Knjige proroka Jezekilja 47,1-8. Šta je Jezekilj video u viđenju o Hramu?

Iz Hrama je potekla voda. Možda se pitate da li je pukla neka cev ili nešto slično? U ovom slučaju, to što je voda tekla bilo je dobro.

Voda iz Hrama tekla je »prema istoku«. Istočno od Jerusalima nalazi se Mrtvo more (poznato kao i Slano mrtvo), koje ima najmanju nadmorsku visinu na Zemlji. Između Jerusalima i Mrtvog mora proteže se pretežno pustinjska oblast duga 34 kilometra, koja obuhvata Aravu, oblast poznatu po depresiji Jordanske doline i Mrtvog mora. Ovo more je toliko slano da skoro nikakav život ne može da opstane u njemu.

Međutim, kada se voda iz Hrama ulije u ovo more, njegova mrtva voda je »izlečena«. Ovu sliku možemo shvatiti simbolično kao Božju crkvu, Hram (1. Petrova 2,4.5), koja obavlja misionarski rad i predstavlja izvor zdravlja i izlečenja onima koji su mrtvi u prestupima i grehu.

Pročitajte tekst iz Jevanđelja po Mateju 5,16. Šta Isus u ovom stihu govori o tome kako treba da Ga predstavimo svetu?

Reka Zambezi u Zambiji, u Africi, nastaje od plitkog potoka koji izvire ispod jednog drveta. Dok teče prema Viktorijinim vodopadima, prerasta iz potoka (koji je dubok do članaka) u reku čija je dubina do kolena, pa do struka, a zatim dovoljno duboka da se u njoj može plivati. Isto tako, iako mala na početku, voda iz Hrama dobija sve veću silu i snagu, i postaje reka »koja se ne može pregaziti«. (Jezekilj 47,5)

Iseljujući uticaj vaše crkve u početku može biti slab, ali može da jača, sve dok ne promeni vašu zajednicu! »Naše delo mi je prikazano kao mali, veoma mali potok na početku.« (Elen Vajt, *Testimonies for the Church*, 7. sveska, str. 171)

I svetlost i voda su slike koje govore o tome šta Bog može da učini preko nas i pomogne drugima. Kako možemo postati još bolji kanali kroz koje će biti pružena pomoć ljudima u potrebi?

CRKVA: IZVOR ŽIVOTA

»I sve životinje što se miču kuda god dođe ova rijeka, biće žive i biće veliko mnoštvo riba... i sve će biti živo gdje ova rijeka dođe.« (Jezekilj 47,9)

Jezekiljevo proročanstvo pokazuje da se na mestima u kojima teče reka koja izlazi iz Božje crkve javlja život. Tekst iz Knjige proroka Jezekilja 47,10. doprinosi ovoj zadivljujućoj slici. Kakav neobičan prizor: na obalama velike vode u kojoj ne žive ribe, jer nikakav život ne može da opstane u njoj, ribari iznenada zabacuju svoje mreže i hvataju mnoštvo riba.

Sušтина je da zahvaljujući Božjoj sili koja deluje preko Njegovog naroda, život može da postoji na mestima na kojima ga ranije nije bilo.

»Na mestima na kojima Bog deluje nema beznadežnih prilika, nema ljudi koji su izvan uticaja otkupljenja, nema nasleđa iz nesrećne prošlosti, koje nas osuđuje na budućnost ispunjenu beznađem.« (*The Interpreter's Bible*, [Nashville: Abingdon Press, 1956], 6. sveska. str. 328)

Božja zadivljujuća blagodat čini zadivljujuća dela u životu svakoga ko je prihvata. Ovde ponovo uočavamo vest Jevanđelja. Bog, preko nas, može da pruži nadu obeshrabrenima, klonulima duhom, žednima i koji umiru, i duhovno i fizički.

Uporedite tekstove iz Knjige proroka Jezekilja 47,12. i Otkrivenja 22,1.2. Šta ova dva teksta govore o konačnoj sudbini onih koje je Isus izlećio i oživeo preko svoje Crkve?

Jednog dana će Božji narod – zajedno sa članovima zajednice koje je Bog izlećio i oživeo zahvaljujući nesebičnosti vernika – biti na novoj Zemlji na kojoj će se nalaziti druga reka, koja će teći od Božjeg prestola. Neće biti pustinja, suše, ni smrti.

U međuvremenu, dok očekuje tu blaženu stvarnost – Bog želi da Njegova crkva bude mesto od koga će teći isceljujući i izobilan život prema zajednici. On želi da radi preko nas, da obnovi i preobrazi pustinje, doline i mrtva mora u našem okruženju, donoseći ljudima izobilan život u Isusu (Jovan 10,10), što ukratko predstavlja sveopštu adventističku vest.

Prorok Amos predstavlja sliku sličnu ovoj iz Knjige proroka Jezekilja 47. poglavlja. Pročitajte tekst iz Knjige proroka Amosa 5,24. Kako ova slika ukazuje na ulogu vaše crkve u zajednici? Na koje načine vaša crkva predstavlja isceljujuću reku?

OBEĆANJA JUBILARNE GODINE

Stari zavet je prožet idejom da će oni koji su materijalno i duhovno blagosloveni pomoći onima koji to nisu.

Pročitajte tekst iz Knjige proroka Isaije 61,1-11. Šta Bog u ovim stihovima govori svom narodu, i kako ove reči možemo primeniti na sebe i zadatak koji imamo pred Gospodom? Vidi: Luka 4,18.

Šezdeset prvo poglavlje Knjige proroka Isaije počinje rečima da Gospodnji Duh deluje preko Pomazanika da javi dobre vesti krotkima, da zavije ranjene u srcu, da oglasi zarobljenima slobodu, da utamničene oslobodi tame i očajanja (Isaija 61,1). Svi činioци ovog obećanja imaju svoje ispunjenje u »godini milosti Gospodnje«. »Godina milosti Gospodnje« odnosi se na jubilarnu godinu, koja je, kao što smo već videli, ukazivala na potrebu da se služi potrebama siromašnih.

Dakle, žalosni koji su primili utehu, žalosni u Sionu koji su primili »nakit umesto pepela«, »ulje radosti umesto žalosti«, »odelo za pohvalu umesto duha tužnoga« (Isaija 61,3), upravo su oni koji će ponovo sazidati stare razvaline i obnoviti davno uništena mesta. Oni koji primaju blagoslove mesijanske jubilarne godine postaju oni koji preobražavaju društvo, obnavljajući uništene gradove (Isaija 61,4). Božje sluge nazivaju se sveštenicima i poduprti su bogatstvom okolnih naroda (Isaija 61,5,6).

Slike iz 61. poglavlja Knjige proroka Isaije o Božjem Pomazaniku, koji preobražava okolne narode zahvaljujući napretku onih koji su u zavetnom odnosu sa Njim (Isaija 61,8,9), odnose se na one koji su danas pozvani da budu sveštenici, sluge i misionari u društvu širom sveta. Zar ne bi isti preobražavajući uticaj ovog proročanstva trebalo da se oseti kada se radujemo u Gospodu, kada se veselimo u Bogu našem, obučeni u haljine spasenja i pravde usred naše zajednice (Isaija 61,10,11)?

Pročitajte tekst iz Knjige proroka Isaije 61,9. On predstavlja snažno svedočanstvo o tome šta Bog može da učini preko svog naroda. Može li se ovo isto reći o nama danas? Zašto da i zašto ne?

CRKVA - ORUĐE KOJIM SE VRŠI PROMENA

Pročitajte tekst iz 6. poglavlja Knjige proroka Miheja. Protiv čega je Gospod ovde podigao svoj glas?

Mihej se pridružuje ostalim starozavetnim prorocima koji naglašavaju da spoljašnji oblici religije kojima nedostaje ponizno ispoljavanje pravde i milosti nikada neće biti prihvatljivi za pravednog i milostivog Boga.

Šta je ključna poruka teksta iz Knjige proroka Miheja 6,8?

»Prava religija je praktična. Ona obuhvata crkvene obrede i svečanosti, ali... ne radi se toliko o uzdržavanju od hrane koliko deljenju hrane sa gladnima. Praktična pobožnost je jedina vrsta religije koja će biti priznata na Božjem sudu.« (Matej 25,34-46; Elen Vajt, *The SDA Bible Commentary*, 4. sveska, str. 306)

Bog i danas odbacuje otpadništvo spoljašnje religije koja isključuje praktičnu pobožnost izraženu u tekstu iz Knjige proroka Miheja 6,8. Religijske forme nisu cilj same po sebi; one su sredstvo za postizanje cilja, a taj cilj je da se Hristos otkrije u nama.

U uvodu u pouci za ovu sedmicu upoznali smo dve porodice koje su se preselile u »beznadežnu« zajednicu da bi pomogli ljudima u potrebi. Ove dve porodice osnovale su malu grupu sa prijateljima iz susedstva, a sastanke su održavale u svojoj dnevnoj sobi. Članovi ove sve brojnije male grupe iskreno su se molili da im Bog pokaže kako da obnove zajednicu u kojoj žive. Uspostavili su saradnju sa agencijom za hrišćanski razvoj i počeli da pozivaju volontere da im se pridruže u obnavljanju oronulih domova.

Ako danas posetite ovu zajednicu, zateći ćete naprednu novu zajednicu u mnogo boljem stanju nego ranije. Ovo je postala stvarnost zato što je mala crkva odlučila da pokaže Isusovu ljubav na praktičan način, što je promenilo društvo u kome živi. Njihov rad otkriva kako Hristos na prihvatljiv i upečatljiv način može da deluje preko svog naroda u misionском radu i službi drugima.

Iako se Bog obraćao svom narodu kao celini, u 8. stihu upotrebljena je lična zamenica u jednini. Bog se obraćao svakome pojedinačno. Koliko uspešno vi u svom ličnom životu otkrivete ono za šta Gospod u ovom stihu kaže da je »dobro«?

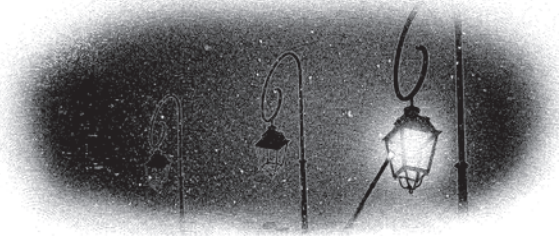
ZA DALJE PROUČAVANJE

»Pokazao ti je, čovječe, šta je dobro; i šta Gospod ište od tebe osim da činiš što je pravo i da ljubiš milost i da hodiš smjerno s Bogom svojim.« (Mihej 6,8) Može li Gospod na jasniji način da izrazi ono što traži od svog naroda? Bog nam je pokazao šta je »dobro«, a ova reč »dobro« je ista reč koja se ponavlja u 1. poglavlju 1. Mojsijeve i odnosi se na stvaranje. Dakle, na ovaj način naša pažnja se usmerava na ideal koji je Bog prvobitno imao za nas i koji će na kraju, kada Isus dođe, Bog obnoviti. Izraz preveden kao »ište od tebe« može se, takođe, prevesti i kao »traži od tebe«. Odnosno, šta Bog »traži od nas«, svog otkupljenog naroda pokrivenog Hristovom blagodaću? Odgovor pronalazimo u tome kako treba da se odnosimo prema drugima i Bogu. Prvo, treba da se ponašamo pošteno. Ovo je u skladu sa temom za ovo tromesečje, koja govori o tome kako možemo pomoći onima koji su često bespomoćne žrtve nepravde. Drugo, treba da pokažemo milost. Živimo u svetu koji ponekad može da bude tako okrutan, bez milosti. Možemo biti moćni svedoci ako volimo milost i pokazujemo ljubav otkrivajući milost u svom životu prema drugima. Treće, treba ponizno da hodamo pred Bogom. Ako Gospod u Knjizi proroka Miheja navodi da je izbačivanje iz Egipta razlog da budu ponizni i verni Njemu, koliko se to više odnosi na nas, koji smo otkupljeni Isusovom krvlju? Stvarnost krsta i cena koja je plaćena za naše otkupljenje treba uvek da nas čini poniznima pred Bogom.

ZA RAZGOVOR:

1. Koje starozavetne tekstove još možete pronaći koji govore o našoj obavezi prema ljudima u nevolji?
2. U 5. poglavlju Knjige proroka Amosa, naročito od 21. do 24. stiha, nalazimo snažne reči o narodu u prorokovo vreme, o tome da je Bog pokazao veće zanimanje prema tome kako se odnose prema drugima, nego prema verskim obredima koje je lično uspostavio. Šta ovaj tekst govori o tome na šta treba da obratimo pažnju?
3. Kako možemo da se sačuvamo od opasnosti da postanemo toliko zaokupljeni zadovoljavanjem materijalnih potreba ljudi da zanemarimo njihove duhovne potrebe? Kako možemo napraviti ravnotežu u našoj želji da služimo ljudima u potrebi koji su manje srećni od nas?

ISUSOVE POUKE O MISIJSKOM RADU

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: Luka 4,16-19; 10,25-37; Matej 5,13; Isaija 2,8; Jovan 4,35-38; Matej 13,3-9.

Tekst za pamćenje: »I prohođaše Isus po svoj Galileji učeći po zbornicama njihovijem, i propovijedajući Jevanđelje o Carstvu, i iscjeljujući svaku bolest i svaku nemoć po ljudima.« (Matej 4,23)

Robert Luis Stivenson, čuven po svom avanturističkom romanu »Ostrvo s blagom«, bio je bolešljiv dečak koji nije mogao redovno da pohađa nastavu u školi. Njegovi roditelji zaposlili su učitelja da ga poučava i dadilju da mu pomogne u ličnim potrebama. Jedne noći kada je dadilja došla da ga obiđe pre odlaska na spavanje, zatekla ga je izvan kreveta priljubljenog uz prozor. Strogo mu je naredila da se vrati na krevet da se ne bi prehladio.

Robert joj je rekao: »Priđi prozoru da vidiš ono što i ja vidim.«

Dadilja mu je prišla. Dole, na ulici, jedan čovek palio je ulične lampe. »Pogledaj«, rekao je Robert, »ovaj čovek pravi rupe u mraku!« (Margaret Dejvis, *Fear Not! Is There Anything Too Hard for God?* [Aspect Books], 2011, str. 332)

Do sada smo videli šta je u Starom zavetu zabeleženo o pomaganju ljudima u nevolji. Sada ćemo se osvrnuti na to šta je zabeleženo u Novom zavetu. Postoji li bolji način nego da počnemo sa Isusovim poukama? Jedna od Njegovih najpoznatijih pouka jeste da treba da budemo »svetlost svetu«. (Matej 5,14) Čineći tako, odražavamo Isusov lik, pravo Videlo svetu (Jovan 8,12). Isusova učenja, koja je oblikovao u svojoj ličnoj zemaljskoj službi, pružaju snažne pouke o tome kako mi, uz Njegovu pomoć, možemo praviti rupe u mraku.

ISUSOVA IZJAVA O MISIJI

Isus, mladi Učitelj iz Nazareta, bio je omiljen u Galilejskoj oblasti (Luka 4,15). Kada je govorio »divljaše se narod nauci Njegovoj, jer ih učeše kao onaj koji vlast ima, a ne kao književnici«. (Matej 7,28.29) Jedne Subote, kada mu je pružen svitak Knjige proroka Isaije, Isus je pročitao prva dva stiha iz 61. poglavlja, zaustavljajući se usred rečenice, upravo pre izraza »i dan osvete Boga našega«. (Isaija 61,2)

Pročitajte tekst iz Jevandelja po Luki 4,16-19. Gde su zabeležene ove reči ranije? (Vidi: Isaija 61,1.2) Šta je Isus želeo da objavi čitajući ove stihove?

Kao što smo već videli, grupa reči »godina milosti Gospodnje« predstavlja jubilarnu godinu (vidi: 3. Mojsijeva 25). Prilikom posete Nazaretu, Isus navodi mesijanski tekst iz Svetog pisma i uverava svoje slušaocce: »Danas se izvrši ovo Pismo u ušima vašima.« (Luka 4,21) U ovoj propovedi On otkriva Sebe kao Pomazanika koji javlja Jevandelje siromasima, koji propoveda zarobljenima da će biti pušteni, slepima da će progledati, potlačenima da će biti oslobođeni, i da će ponovo nastupiti jubilarna godina. Ove navedene reči dobro opisuju Njegovu ovozemaljsku službu, koja je bila usredsređena na poučavanje, lečenje i službu, naročito onima u nevolji.

Zašto Isus nije završio rečenicu iz Knjige proroka Isaije 61,2?

Možda je Isus odlučio da ne izgovori »dan osvete Boga našega« zato što nije želeo da se Njegova služba povezuje sa sveopštom idejom da će Mesija doći da povede vojsku, pokori Izrailjeve tlačitelje i dovede ih pod izrailjsku vlast. To je bilo pogrešno shvatanje koje bi, nažalost, odvratilo mnoge Njegove sunarodnike da Njega, i Njegovu službu sagledaju na pravi način. Umesto toga, On se usredsredio na ono što će učiniti za ove ljude kojima je bilo potrebno ono što je On nudio upravo tada i na tom mestu, bez obzira na tadašnje političke prilike.

Šta nam govori to što Isus objavljuje svoju službu na ovaj način: odnosno, kakve pouke bi trebalo da primenimo u svom životu na osnovu praktičnog rada koji On ovde naglašava?

VOLETI SVOG BLIŽNJEG

»Ljubi Gospoda Boga svojega svijem srcem svojijem, i svom dušom svojom, i svom snagom svojom, i svom misli svojom; i bližnjega svojega kao samoga sebe.« (Luka 10,27)

Pročitajte tekst iz Jevanđelja po Luki 10,25-37. Kakva poruka nam je ovdje upućena u vezi sa celokupnim pitanjem pomaganja ljudima kojima je pomoć potrebna?

Zakonik je shvatio da su sve zapovesti povezane sa tim da volimo Boga celim srcem i da volimo svoje bližnje kao sebe. Pitanje na koje je trebalo odgovoriti bilo je: »Ko je moj bližnji?«

S obzirom da je među izrailjskim narodom u Hristovo vreme vladala misao da svojim treba pomagati kao bližnjima, a sve ostale odbaciti kao tuđine, ovaj zakonik je želeo da Isus učini jasnijim ovo pitanje. Priča koju Isus priča otkriva potpuno drugačije gledište. Naš bližnji je svako ko je u nevolji. Biti bližnji znači odgovarati na potrebe bližnjega. Sveštenik i levit bili su previše zaokupljeni time da se ne oskrvrne i da svoje pobožne dužnosti zaštite od nečistote. Bio je to pogodan način da iskoriste svoju religiju kao izgovor da ne umru sebi i pomognu nekom ko, najverovatnije, nikada ne bi mogao da im uzvрати.

Za razliku od njih, Samarjanin je ovog ranjenog »tuđina« i »neprijatelja« video kao svog bližnjeg, milostivo ispunjavajući njegove potrebe pre svojih. Suština je da umesto pitanja: »Ko je moj bližnji?« postavimo pitanje: »Ko će biti bližnji ugnjetavanima i nevoljnima?« Nije važno koja je osoba u pitanju: onome ko je u nevolji treba da pomognemo, i tu je kraj rasprave.

»Bog ne priznaje nikakve razlike po nacionalnosti, rasi ili društvenom sloju. On je Stvoritelj celog čovečanstva. Svi ljudi postali su stvaranjem pripadnici iste porodice, svi su sjedinjeni otkupljenjem. Hristos je došao da obori svaki zid razdvajanja, da otvori svako odeljenje u Hramu, da svaka duša dobije slobodan pristup Bogu. Njegova ljubav je tako široka, tako duboka, tako sveobuhvatna, da svuda prodire.« (Elen Vajt, *Pouke velikog Učitelja*, str. 386. original)

Kakve vas predrasude mogu sprečiti da budete bližnji kakav bi trebalo da budete?

NEOPHODAN SASTOJAK

»Vi ste so zemlji.« (Matej 5,13)

U ovom tekstu Isus poziva svoje sledbenike da budu »so«, koja predstavlja preobražavajuću silu. Crkva je »slanik« koji sadrži »so zemlji«. Sa čim ili kim bi trebalo da mešamo ovu »so«? Samo sa sobom, ili sa sastojcima drugačijim od nas?

Odgovor na ovo pitanje bolje ćemo shvatiti ako u jednu posudu stavimo samo so, a u drugu hleb koji sadrži so kao jedan od svojih sastojaka. U prvoj posudi so kao jedini sastojak nije ni ukusna ni jestiva. U drugoj posudi, so je izmešana sa drugim sastojcima. Kao takva, ona daje vekni hleba prijatan ukus. So je korisnija kada se promeša sa sastojcima drugačijim od sebe. Isto važi i za hrišćane. Ovo se neće dogoditi ako udobno ostanemo u crkvenom »slaniku«.

Dakle, ovo je suština koju ne bi trebalo da zanemarimo. Mi možemo, u svakom pogledu, biti moralni u smislu da ne pušimo, ne pijemo, ne kockamo se ili ne učestvujemo u kriminalnim radnjama. Ovo je sve važno. Međutim, ne postavlja se samo pitanje šta ne činimo, već šta činimo. Odnosno, šta činimo da pomognemo svojoj zajednici i ljudima kojima je potrebna pomoć?

Pročitajte ponovo tekst iz Jevanđelja po Mateju 5,13. usredsređujući se na ostatak stiha. Kako so može izgubiti svoj ukus?

»Međutim, ako je so izgubila svoj ukus, ako pobožnost postoji samo po imenu bez Hristove ljubavi, tada tu nema nikakve sile na dobro. Taj život ne može da izvrši nikakav spasonosni uticaj na svet.« (Elen Vajt, *Čežnja vekova*, str. 439. original)

Vratimo se na so kao jedini sastojak. Kao što smo videli, ako je so sve što imamo, nikakve koristi od toga. U stvari, previše soli u ishrani može biti štetno. So mora biti izmešana sa drugim sastojcima. Dakle, ako smo isti kao svet, nećemo predstavljati razliku u njemu. Nećemo imati šta da ponudimo. So postaje beskorisna. Šta se prema Isusovim rečima događa sa njom?

Međutim, prožeti Hristovom ljubavlju, poželećemo da budemo »bližnji« »tuđinima«, mešajući se sa njima da bismo postali preobražavajuća sila, da bismo izvršili pozitivnu promenu u njihovom životu i, samim tim, približili ih onome što je zaista važno u životu: spasenju u Isusu.

Pročitajte tekst iz 5. Mojsijeve 12,30; 31,20; Isaija 2,8. Na kakvu opasnost upozoravaju ovi tekstovi, i kako možemo biti pažljivi da ne upadnemo u ovu zamku?

POUKE O ZEMLJORADNICIMA

Pročitajte tekst iz Jevandelja po Jovanu 4,35-38. Šta Isus ovde govori o različitim koracima koje treba preduzeti u zadobijanju duša?

Rad zemljoradnika je mnogostruk. I drugi zemljoradnički poslovi moraju biti urađeni da bi žetva bila obilna (Matej 9,35-38). Nisu samo žeteoci potrebni u Gospodnjem polju. Možete li zamisliti zemljoradnika u vreme žetve kako govori svojim pomoćnicima: »Prispela je žetva, moramo početi da sejemo«? Žetva je najbolja kada se zemlja redovno obrađuje sve vreme.

Obrađivanje zemlje obuhvata pripremanje zemljišta, zato što svaka zemlja nije dobra zemlja za rad. (Pročitajte: Matej 13,3-9) Šta vaša crkva može učiniti u društvu u kome živite da omekša »tvrdu zemlju« i ukloni »kamenje« i »trnje«?

Jedni radnici uradili su mukotrpan zemljoradnički posao pre žetve, a drugi radnici žanju plodove njihovog rada. Ponekad evanđeoski rad više naglašava žetvu nego pripreme zemljoradničke radove. Ne bi trebalo tako da bude. Zemlja treba da bude pripremljena mnogo pre nego što evanđeoski radnici stignu i počnu da propovedaju nadajući se žetvi.

Treba da posmatramo rad u polju kao proces: ispitivanje zemljišta, pripremanje/obrađivanje zemlje, sađenje, zalivanje, đubrenje, uklanjanje štetočina, čekanje, žetva i čuvanje letine.

Žnjeti rod samo je deo procesa. U Crkvi, proces »obrađivanja« može da obuhvati aktivnosti ispitivanja zemljišta, kao što su razmatranje potreba zajednice, proučavanje stanovništva, razgovori sa vođama zajednice. Zatim, može se vršiti priprema/obrađivanje zemlje, kao što je izlaženje u susret potrebama društva koje su utvrđene proučavanjem društva; sejanje, kao što su seminari, proučavanje Biblije, male grupe; molitva za izlivanje Svetog Duha. Malo ljudi su pridobijeni za Hrista samo jednim izlaganjem uticaju. Treba da ih negujemo u procesu višestrukog izlaganja uticaju, povećavajući verovatnoću da će biti spremni za žetvu. Ako se oslanjamo samo na pojedine događaje, malo je verovatno da će nove biljke opstati do žetve.

Kakvu ulogu treba da imate u celokupnom procesu osvajanja duša, nasuprot ulozi kakvu sada imate?

OSNIVANJE CRKAVA

Pročitajte tekst iz Jevandelja po Mateju 10,5-10. Zašto je Isus slao svoje učenike u okolne gradove i sela bez ikakvih sredstava?

Izgleda neobično što su Isusovi učenici dobili neposredan nalog da stupe u polje rada bez ikakvih sredstava? Isus je očigledno stavio svoje učenike u ovu situaciju da bi ih naučio da se oslanjaju na Boga i da bi ih, takođe, naučio važnosti stvaranja prijateljstva kroz službu lokalnom stanovništvu. Lokalni stanovnici tada će ceniti njihovu službu i biće spremni da je podupru.

Mesna oblast zamolila je propovednika Frenka da osnuje crkvu u jednom delu velikog grada u kome nije bilo adventističkih hrišćana. U početku nije imao novčanih sredstava. Pomoću karte odredio je granice ovog dela grada i posvetio se proučavanju tamošnjeg stanovništva. Parkirao je svoj automobil u najprometnijoj ulici i pošao u obilazak preduzeća, postavljajući pitanja o životu u toj oblasti. Susreo se sa političkim, poslovnim i društvenim vođama, raspitujući se o najvećim potrebama u toj zajednici. Sklopio je prijateljstva sa nekim lokalnim stanovnicima, koji su ga pozvali da se pridruži lokalnom građanskom klubu. U tom okruženju upoznao je druge uticajne ljude koji su mu omogućili da iznajmi pomoćnu salu lokalne Prezviterijanske crkve. Članovi građanskog kluba obezbedili su novac za kupovinu boje i sredstava za čišćenje za obnovu ove sale namenjene različitim oblicima društvenih sastanaka. Razgovori sa vođama zajednice otkrili su da su velika potreba te zajednice bile zdravstvene teme. Zato je propovednik Frenk doveo grupu dobrovoljaca koji su vodili različite zdravstvene programe i sastanke za stanovnike te zajednice. Oni koji su imali koristi od pregleda i programa ostavljali su skromna novčana sredstva, koja su pokrivala troškove. Uskoro je osnovana grana subotne škole i neki stanovnici počeli su da je pohađaju.

Propovednik Frenk uskoro je naučio da je jedan od najboljih načina za osnivanje crkve da prvo osnuje službu koja će ispuniti potrebe društva – a zatim da zahvaljujući toj službi nastupi rast crkve. Ova služba utemeljena na potrebama društva povećala je broj vernika Hrišćanske adventističke crkve za više od 140 članova.

Izveštaj o propovedniku Frenku pokazuje šta može da se dogodi kada sledimo Isusova učenja o misionarskom radu u zajednici. Kako je Isus u svom životu primenio svoja učenja u vezi sa službom? Sledeće sedmice počecemo da proučavamo metode Hristove službe, koje će »doneti pravi uspeh u približavanju ljudima«. (Elen Vajt, *U potrazi za boljim životom*, str. 143. original)

ZA DALJE PROUČAVANJE

Pročitajte tekstove o drugim Isusovim učenjima koja govore o vašoj ulozi i ulozi vaše crkve u društvu: Matej 7,12; 23,23; 25,31-46; Marko 4,1-34; 6,1-13; Luka 6,36; 11,42; 12,13-21; 14,16-24; 16,13; 18,18-27; 19, 1-10; Jovan 10,10; 12,8; 17,13-18. U knjizi Elen Vajt *Čežnja vekova* pročitajte sledeće poglavlje: »Jednome od ove moje najmanje braće«, str. 637-641. original.

»Ako Crkva nije svetlost svetu, onda vlada tama.« (Elen Vajt, *Signs of the Times*, 11. septembar 1893) Ovo je snažna misao. Podseća nas na Isusove reči: »Koji nije sa Mnom, protiv Mene je; i koji ne sabira sa Mnom, prosipa.« (Matej 12,30) Isus je jasan: u velikoj borbi nema neopredeljene strane. Ili smo na Hristovoj ili sotoninoj strani. Ako nam je data velika svetlost, i ništa ne učinimo u vezi sa njom, onda radimo protiv nje. Pozvani smo da budemo svetlost svetu; ako nismo svetlost, onda smo tama. Iako je neposredan okvir teksta drugačiji, načelo je isto: »Ako je, dakle, vidjelo što je u tebi tama, a kamoli tama? (Matej 6,23) Možda bismo sve ovo ukratko mogli iskazati sledećim rečima: »Kome je god mnogo dano mnogo će se iskati od njega; a kome predaše najviše najviše će iskati od njega.« (Luka 12,48)

ZA RAZGOVOR:

1. Razgovarajte o tome na koji način treba da se mešamo sa svetom da bismo se približili ljudima. Kako možemo da napravimo pravu ravnotežu; odnosno, kako možemo da se mešamo sa svetom tako da drugima činimo dobro, dok istovremeno ne dozvoljavamo da budemo zaokupljeni njime i postanemo deo problema, a ne rešenja?

2. Često se, ako smo uključeni u život zajednice, postavlja pitanje politike. Uostalom, mnoga pitanja, u okviru kojih želimo da pružimo svoju pomoć, kao što su siromaštvo, obrazovanje, zdravstvena zaštita, itd., deo su političkih rasprava. Kako možemo biti pažljivi da ne dozvolimo neizbežnu polarizaciju politike koja može da pokvari ono što želimo da činimo? Pošto se čini da je određena politička uključenost neizbežna, kako da se postavimo tako da se, koliko god je to moguće, držimo podalje od političke borbe?

3. Ili, sa druge strane, postoje li prilike u kojima treba da budemo u političkoj areni da bismo služili društvu na najbolji mogući način? Ako je tako, koje su to prilike, i kako treba da postupamo da ne bismo ugrozili evanđeoski nalog?

ISUS MEĐU NARODOM

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: Matej 1,22.23; Jovan 1,14; Luka 15,3-24; Matej 9,10-13; Psalam 51,17; 1. Jovanova 2,16; Filibljanima 2,13-15.

Tekst za pamćenje: »I približavahu se k Njemu svi carinici i grješnici da Ga čuju. I vikahu na Njega fariseji i književnici govoreći: Ovaj prima grješnike i jede s njima.« (Luka 15,1.2)

Đakon jedne crkve vodio je jednom mesečno grupu mladih u starački dom u kome su održavali bogoslužjenje. Prve sedmice, dok su mladi učestvovali, jedan stari čovek u invalidskim kolicima uzeo je đakona za ruku i držao je za vreme bogoslužjenja. Ovo se ponavljalo iz meseca u mesec. Jednom prilikom, kada je grupa mladih došla u dom, čovek u kolicima nije bio među prisutnima. Neko od osoblja je rekao da je vrlo moguće da starac neće preživeti tu noć. Đakon je otišao u njegovu sobu. Dok je starac ležao bez svesti, đakon je uzeo njegovu ruku i pomolio se Gospodu da mu da večni život. Iako naizgled bez svesti, čovek je snažno stegao đakonovu ruku. Đakon je znao da je čovek čuo molitvu. Sa suzama u očima, teškim korakom izašao je iz sobe, i sreo ženu koja mu je rekla: »Ja sam njegova ćerka. Čekao vas je. Moj otac je jednom prilikom rekao: 'Jednom mesečno Isus dolazi i drži me za ruku. Ne želim da umrem, dok ne dobijem priliku da još jednom držim Isusa za ruku.'« (Prilagođeno iz *The Least of These, Old Fashioned Pictures*, 2004)

Hrišćanstvo znači postati »Isus« za nekoga. Nekoliko sledećih pouka biće usredsređeno na vidove Isusove službe i načine kako Njegova crkva može da je izvrši.

SAMO HRISTOV METOD

Elen Vajt, u često navodennom tekstu, sažeto iznosi šta je Isus činio da bi se približio ljudima i doveo ih spasenju. (Vidi: Matej 9,35.36)

»Samo Hristov metod doneće pravi uspeh u približavanju ljudima. Spasitelj se pridružio ljudima kao Onaj koji im želi dobro. On je pokazao svoje saosećanje prema ljudima, služio u njihovim potrebama i pridobio njihovo poverenje. Tada ih je pozvao: 'Hajdete za Mnom.'« (*U potrazi za boljim životom*, str. 143. original)

Razmotrimo ovaj tekst.

1. Isus se kretao među ljudima kao Onaj koji im želi dobro. (Stvarao je odnose.)

2. Isus je saosećao sa ljudima. (Stvarao je veze.)

3. Isus je služio njihovim potrebama. (Ovo je, takođe, stvaralo veze.)

4. Kada je spajao prvi, drugi i treći element, zadobijao je poverenje ljudi.

5. Tada ih je pozvao: »Hajdete za Mnom.« (da postanete učenici)

Ovde uočavamo sveobuhvatni model propovedanja Jevandelja. Ovaj metod službe pomoći će nam da potpunije objavljujemo Jevandelje. Isus nije razdvajao društvene aspekte (od 1. do 4. stavke) od upućivanja poziva da Ga slede (5. stavka), tako da ni mi ne bi trebalo drukčije da se ponašamo. Svi ovi koraci zajedno preduzeti dovešće do »pravog uspeha«. Ova pouka usredsređuje se na prvi korak Isusovog metoda. Narednih pet pouka biće usredsređeno na ostale.

Šta sledeći stihovi govore o činjenici da su Bog i Sin boravili među nama? Matej 1,22.23; Jovan 1,14.

Svi smo duboko pogođeni grehom i pod njegovim smo štetnim uticajem. Međutim, Bog se pobrinuo za sve što je u svetu pošlo naopako zbog greha svojim pomirenjem sa ljudskim rodom preko Isusove sveobuhvatne ovozemaljske službe. On je boravio među ljudima i želeo dobro celokupnoj ličnosti i celokupnom ljudskom rodu, služio je čak i onima koji su u tadašnjoj kulturi smatrani »najgorima«.

Razmišljajte o ovoj zadivljujućoj istini da je Onaj koji je sve stvorio (vidi: Jovan 1,3), Isus, uzeo na Sebe ljudsko telo i družio se sa palim ljudskim rodom i služio mu. Kako bi ova zadivljujuća istina, puna nade, trebalo da utiče na našu službu i odnos prema drugima?

IZGUBLJEN I NAĐEN

Isus u 15. poglavlju Jevandelja po Luci priča tri priče i na taj način odgovara farisejima i zakonicima koji su Ga optužili da »prima grješnike i jede s njima«. (Luka 15,2)

Pročitajte sledeće tekstove i zapazite suštinu Isusovog odgovora upućenog ovim optužiteljima.

Luka 15,3-7. _____

Luka 15,8-10. _____

Luka 15,11-24. _____

Svaka priča počinje izveštajem da je nešto izgubljeno i završava se slavljem, izrazom Božje ljubavi prema nama i Njegovim dubokim zanimanjem za naše spasenje.

Jedan propovednik upoznao je porodicu čiji su svi članovi, osim jednog, bili zainteresovani za proučavanje Biblije. Majka, otac i mlađa ćerka prihvatili su Hrista i bili nestrpljivi kada im je pastor redovno dolazio u posetu. Stariji sin se protivio hrišćanstvu i nije želeo ništa da ima sa tim. Svako veče kada je propovednik dolazio, mladić je izlazio iz sobe, jer nije želeo da učestvuje u proučavanju. Posle šest sedmica posvećenog i plodonosnog proučavanja Biblije, mladi propovednik uputio je poziv ovoj porodici da razmisli o krštenju. Svako od njih imao je određene razloge zbog kojih je želeo da sačeka još nekoliko meseci, pre nego što donese odluku. Neočekivano, mladić je ušao u trpezariju u kojoj se održavao biblijski čas i izjavio da bi želeo da se krsti čim propovednik utvrdi da je spreman za krštenje. On je svaki put sedeo u svojoj sobi i pratio proučavanje koristeći Bibliju koju je kupio posle održane prve lekcije, i sve vreme je rastao u ubeđenju da treba da pruži javno priznanje za svoju veru. Dve sedmice kasnije mladić se krstio, a mesec dana nakon toga i ostali članovi porodice učinili su isto. Na osnovu onoga što smo upravo pročitali u pričama, možemo zaključiti da je radost vladala na Nebu zbog odluka koje su doneli.

Isus je namerno stupio u dodir sa ljudima kao što je bila žena Samarjanka na studencu, rimski kapetan, »grešna« žena koja je nardovim uljem, koje je imalo vrednost godišnje zarade, pomazala Njegove noge, i bezbrojno mnoštvo »nedostojno« onih koji su sebe smatrali previše svetima da bi mogli biti u njihovoj blizini.

Da li ste ikada izbegli da svedočite osobi koja bi verovatno bila neprikladna za vašu crkvu? Šta je potrebno da vi i vaša crkva pokažete dovoljno dobre volje i prihvatite takve »grešnike«?

ZA STOLOM SA GREŠNICIMA

Pročitajte tekst iz Jevandelja po Mateju 9,10-13. Kakvu ključnu poruku mi kao pojedinci treba da usvojimo iz odgovora koji je Isus uputio svojim kritičarima? Pročitajte: Osija 6,6.

Isus se za stolom družio i jeo sa onima koje je društvo smatralo »nepoželjnima«.

Kakve ljude vaša kultura smatra »nepoželjnima«?

Prekinut od strane fariseja pitanjem da li je u redu da boravi među ljudima koji su vredni prezira, Isus pred njih stavlja izazov da shvate šta znači milosrđe u odnosu na žrtve. »Nego idite i naučite se šta znači: Milosti hoću, a ne priloga. Jer Ja nijesam došao da zovem pravednike no grješnike na pokajanje.« (Matej 9,13) Žalosno je što je Isus morao da pouči verske vođe jednoj od najvažnijih istina koja se tiče njihove vere.

U ovom primeru ponovo uočavamo isti problem koji se javljao u starozavetno vreme. Ljudima su bile važnije religijske forme i obredi nego način na koji se ophode prema drugima. Zanimljivo je što je Isus ovom prilikom naglasio suštinu navodeći starozavetni tekst (Osija 6,6).

»Hiljade čine istu grešku koju su učinili fariseji ukoreni od Hrista na gozbi kod Mateja. Mnogi odbijaju istinu koja silazi od Oca svetlosti, radije nego da odbace neku voljenu zamisao ili se odreknu nekog idola svoga načina razmišljanja. Uzdaju se u sebe i oslanjaju na svoju mudrost ne shvatajući svoje duhovno siromaštvo...

Post ili molitva pokrenuti duhom samoopravdanja su gad u Božjim očima.« (Elen Vajt, *Čežnja vekova*, str. 280. original)

Lako je suditi o postupcima drugih ljudi koristeći svoje sklonosti kao merilo. Moramo naučiti da se ponizno povučemo i dozvolimo Svetom Duhu da osudu pretvori u milosrđe.

Šta govori tekst iz Psalma 51,17? Kako bi shvatanje lične grešnosti trebalo da nam pomogne da bolje razumemo značenje ovog teksta?

MUDRO BORAVITI MEĐU LJUDIMA

Govornik je upitao grupu vernika koliko neadventističkih prijatelja imaju. Jedan čovek, koji je sedeo u dnu prostorije, ustao je i pobedonosno izjavio: »Ponosan sam što mogu da kažem nijednog!« Taj čovek možda nije mislio ništa loše, ali njegove reči rekle su mnogo o tome kakva je on svetlost svetu.

Kao što smo već videli, u tekstu u Jevanđelju po Mateju 5,13. rečeno je da smo so zemlji, ali da ta so može da izgubi svoj ukus. Jedan trgovac u Sidonu stavio je veliku količinu soli u ostavu sa zemljanim podom. Pošto je so bila u neposrednom dodiru sa zemljom, izgubila je svoj ukus. Ova so bila je sklonjena i iskorišćena za popločavanje puteva. Isto tako, moramo biti oprezni kada se mešamo sa svetom: Da li dozvoljavamo da nam svet oduzme naš jedinstveni ukus? Da li su naše vrednosti iste kao one koje vladaju u svetu?

Šta možemo naučiti iz ovih izveštaja o tome na koji način ne treba da se mešamo sa svetom? 1. Mojsijeva 13,5-13; 19,12-26; 4. Mojsijeva 25,1-3; vidi: 1. Jovanova 2,16.

Ovi biblijski primeri pokazuju da je potrebno biti oprezan prilikom boravka među ljudima koji žive prema ovozemaljskim vrednostima navedenim u 1. Jovanovoj poslanici 2,16. Zavaravamo se ako mislimo da je opreznost nepotrebna i da nema opasnosti da ćemo biti uhvaćeni u zamku palih načela ovoga sveta. Istovremeno, kakvo dobro činimo drugima ako se krijemo od njih da ne bi rđavo uticali na nas svojim načinom života?

Zapazite ovaj mudri i uravnotežen savet: »Da li hrišćani treba da odbijaju da se druže sa neobraćenima, i da teže da nemaju nikakav dodir sa njima? Ne, treba da budu sa njima, u svetu, ali ne od sveta, ali ne treba da učestvuju u njihovom načinu života, ne treba da podležu njihovom uticaju i otvaraju svoje srce njihovim običajima i navikama. Njihovo druženje treba da ima za cilj približavanje Hristu.« (Elen Vajt, *Selected Messages*, 3. sveska, str. 231)

Koliko prijatelja neadventista imate? Kakav odnos imate sa njima? Ko vrši veći uticaj, vi na njih ili oni na vas?

Nema sumnje da je svetu potrebno ono što nam je dato u Hristu. U nama samima nema ničeg što čini ono što imamo toliko važnim. Samo zahvaljujući onom što smo primili od Hrista možemo ispuniti svoj zadatak i dosegnuti druge. I upravo zato što nam je toliko mnogo dato, pozvani smo da se približimo onima koji to još nisu primili. »Zabadava ste dobili, zabadava i dajite.« (Matej 10,8)

Pročitajte tekst iz Filibljanima poslanice 2,13-15. Šta nam je ovde rečeno i kako ove reči odgovaraju pozivu da dosegnemo druge, a da pri tom sami ne skrenemo sa pravog puta?

Moramo biti pažljivi da u svojoj težnji da se zaštitimo od ovoga sveta, ne dogodi da nikada ne dođemo u dodir sa ljudima koji su u tom svetu. Veoma je lako ostati u ličnoj duhovnoj i teološkoj zoni udobnosti i postati duhovno zatvoren. Takva zatvorenost može da se pretvori u sebičnu religiju. Koliko često mesne crkve, na primer, troše više energije boreći se oko načina bogoslužjenja ili učenja nego što provode u misionarskom radu za svet koji umire?

Robert Lintikum u svojoj knjizi *Empowering the poor* (str. 21-30) opisuje tri vrste crkava. 1) Crkva **u** gradu (zajednici). Ova crkva zapravo nema dodira sa zajednicom. Crkva je najvećim delom usredsređena na služenje potrebama svojih vernika. 2) Crkva **prema** gradu (zajednici). Ova crkva zna da mora da se uključi u službu zajednici. Ona nagađa šta je društvu potrebno. Ne raspituje se o potrebama zajednice kojoj služi, već joj predstavlja svoje programe, izlažući se opasnosti da njena služba bude potpuno beznačajna. 3) Crkva **sa** gradom (zajednicom). Ova crkva bavi se proučavanjem stanovništva da bi shvatila potrebe ljudi kojima služi. Vernici stupaju u dodir sa vođama i pripadnicima zajednice, raspitujući se za njihove stvarne potrebe. Njihova služba zajednici ima veće izgleda da bude uspešna i dobro prihvaćena, jer je zajednica već iskazala svoje mišljenje i stekla poverenje u taj rad. Ova crkva pridružuje se ljudima u njihovoj borbi da odluče na koji način bi želeli da oblikuju svoju zajednicu i saraduje sa njima u ostvarivanju tog cilja. Takva crkva se uključuje u organizaciju zajednice i pomaže joj u službama koje joj nedostaju. Obe strane su uključene i prihvataju ovu saradnju čiji je cilj ispunjavanje stvarnih potreba.

ZA DALJE PROUČAVANJE

U knjizi Elen Vajt *U potrazi za boljim životom* pročitajte poglavlje »Naš primer«, str. 17-28. original; i u knjizi *Čežnja vekova* poglavlje »Levijske Matej«, str. 272-280. original.

Misija Crkve treba da bude okrenuta prema svetu, ne samo prema sebi. Ona je ustanovljena zbog službe drugima. Na kraju prilaznog puta ispred crkve jedne verske zajednice stoji natpis: »Ulaz za sluge«. On sve govori, zar ne?

»Gospodnji prorok uputio je poziv da boravimo, kao Isus, među neprihvaćenima, siromašnima i izgubljenima. Isus je bio Prijatelj grešnicima. Pristustvovao je njihovim gozbama – susretao ih je tamo gde su se nalazili. Isus nikada svoju veru nije dovodio u pitanje. Voleo je da ide na mesta na kojima su se nalazili grešnici. Ljudi kojima je bilo prijatno u Isusovom društvu bili su grešnici, dok su oni kojima je bilo neprijatno bili takozvani sveci. Međutim, Isus nije obraćao pažnju na to, zato što je jasno znao svoj cilj. Došao je da spase grešnike. To je bila Njegova misija, i to treba da bude naša misija, čak i ako uznemirimo neke svece...

Previše dugo su se adventistički hrišćani osamljivali u sigurnim utočištima, kao da ostatak sveta ne postoji. To vreme je prošlo. Mi ne možemo, ne smemo, više živeti »u otpadništvu«. Vreme je da stupimo u zajednicu kao pojedinci i kao Crkva.« (Rasel Baril, *How to Grow an Adventist Church*, Fallbrook, Calif.: Hart Books, 2009, str. 50)

ZA RAZGOVOR:

1. Razgovarajte o prethodnoj ideji da smo »u otpadništvu« ako težimo da se izolujemo od drugih. Da li mislite da su ovo prejake reči, ili ukazuju na pravu suštinu? Ako je tako, kakvu potvrdu za svoj odgovor možete pronaći u Bibliji?
2. Iako treba da boravimo među ljudima da bismo im služili, zašto je podrška crkvene porodice i odgovornost prema crkvenoj porodici važan činilac koji ne smemo da zanemarimo? Kako mi kao crkveno telo možemo pomoći jedni drugima, dok težimo da služimo svetu i trudimo se da ne podlegnemo njegovom uticaju?
3. Razmišljajte o ideji da Crkva troši više energije na prepirke oko unutrašnjih pitanja nego na misijski rad. Kako možemo izbeći ovu pogubnu zamku?

ISUS JE ŽELEO DOBRO LJUDIMA

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: Jona 3,4-4,6; Luka 19,38-42; Matej 5,43-47; 1. Korinćanima 13; Marko 8,22-25; Filibljanima 2,3-5; Jakov 2,14-17.

Tekst za pamćenje: »Jerusalime, Jerusalime, koji ubijaš proroke i zasipaš kamenjem poslano k tebi, koliko puta htjeh da skupim čeda tvoja, kao što kokoš skuplja piliće svoje pod krila, i ne htjeste!« (Matej 23,37)

Subotom ujutru, u vreme subotne škole i bogosluženja, često se može videti kako vozači skejta prolaze pored glavnog ulaza jedne mesne Hrišćanske adventističke crkve.

Zašto? Zato što se vernici ove crkve sastaju u zgradi Omladinskog centra koji se nalazi pored skejt-parka. Ako ste pomislili da su ovi vozači skejta neočekivana smetnja, razmislite još jednom.

Zapravo, u naporu da suzbiju sve veću stopu kriminala među mladima, vlasti su u ovom gradu izgradile park da bi obezbedile mladima mesto za zdravu rekreaciju. Kada su Omladinski centar i skejt-park bili završeni, vlasti su želele da neka verska zajednica održava svoja bogosluženja u tom centru. Vođe zajednice smatrale su da će prisustvo Crkve imati pozitivan uticaj na mlade koji provode vreme u parku. Pozvali su nekoliko hrišćanskih zajednica, ali je samo jedna prihvatila ovaj predlog, Crkva koja održava subotnu školu i bogosluženja Subotom ujutru.

Vernici ove adventističke crkve bili su uzbuđeni zbog prelaska u ovaj centar, jer su vozači skejta pripadali grupi kojoj su želeli da se približe.

Ova mesna crkva definiše »Crkvu« na sledeći način: to je zajednica koja ne postoji samo radi sebe. Ovakva definicija trebalo bi da se odnosi na sve naše crkve.

JONA U NINEVIJI

Pročitajte tekst iz Knjige proroka Jone 3,4-4,6. Kakav je ozbiljan problem u vezi sa svojim stavom imao ovaj prorok?

U 4. poglavlju Knjige proroka Jone zatičemo proroka Jonu kako sedi istočno od velikog grada Ninevije. Objavio je poruku o uništenju koju mu je Bog poverio. Sada razmišlja o svom putovanju, svom ustezanju da dođe u Nineviju, pokušaju da pobegne, Božjem nastojanju da ga vrati na misionski zadatak, trodnevnom boravku u trbuhu ribe, i dugačkom putovanju sa obale. I zbog čega? *Da bi Bog promenio svoje mišljenje i pokazao svoju blagodat ovom podlom narodu?* Narod se pokajao, ali se Jona sada oseća iznevereno. Oseća se omalovaženo i iskorišćeno. On se nadao da će uništenje ovog neznabožičkog grada od 120 000 stanovnika pokazati Božju naklonost prema svom izabranom narodu i opravdati Joninu mržnju prema Ninevljanima.

Pročitajte tekst iz Jevanđelja po Luki 19,38-42. Šta se događa u ovim stihovima i kakav je Isusov stav prema gradu Jerusalmu?

Osam stotina godina posle Jone, Isus jaše na magarcu ivicom brda gledajući Jerusalm. Mogli su se čuti povici hvale Caru »koji ide u ime Gospodnje« zajedno sa odjecima nade koji objavljuju »mir na Nebu i slavu na visini!« (Luka 19,38) Usred ovog pobedonosnog ulaska, dok se približavao gradu, Isus zastaje i plače, govoreći: »Kad bi i ti znao u ovaj tvoj dan šta je za mir tvoj.« (Luka 19,42)

Zapazite razliku. Jona je nevoljno poslušao Božju zapovest, ne mareći za dobro stanovnika Ninevije. Isus se približava Jerusalmu noseći teret u svom srcu: kad bi samo prihvatili spasenje koje On nudi, po tako prihvatljivoj ceni.

Dva grada: Ninevija i Jerusalm. Dva glasnika: Jona i Isus. Razlika je očigledna. Isus je primer nesebičnosti i brižnog stava kojim pokazuje da želi dobro narodu. Možemo li mi, Božjom blagodaću, otkriti takav isti stav, koji je Isus pokazao prema izgnanim.

Kako sebičnost utkana u ljudske stavove može da utiče na nečiju nezainteresovanost prema spasenju drugih?

NAČELO »IPAK«

Čovek oboleo od gube približava se Isusu i moli za izlecenje. Prema sveopštem mišljenju ovaj čovek bi trebalo da bude izdvojen od ostalih. Isus, Onaj koji je čist, dodiruje ga i *ipak* ga leči (Matej 8,1-4). Petar se odriče Isusa tri puta u vreme Njegovog suđenja (Jovan 18). Posle vaskrsenja, kada je ispitao Petrovo srce, Isus ga *ipak* uvodi u službu (Jovan 21). Božja crkva u Korintu ne ceni Pavlov autoritet i uticaj. Pavle im *ipak* služi (2. Korinćanima 12,14.15).

Ovo načelo »ipak« ili »uprkos« suštinsko je za otkrivanje karaktera Onoga koji želi njihovo dobro.

»Milion ljudskih duša koje, sputane okovima neznanja i greha, nikada nisu čule o Hristovoj ljubavi prema njima, stoje na ivici propasti. Da smo na njihovom mestu, šta bismo želeli da oni učine za nas? Imamo najsvetacanju obavezu da učinimo za njih sve što je u našoj moći. Hristovo pravilo života, prema kome će svako od nas stajati ili pasti na sudu, glasi: 'Sve, dakle, što hoćete da čine vama ljudi, činite i vi njima.'« (Matej 7,12; Elen Vajt, *Čežnja vekova*, str. 640. original)

Ovo »zlatno pravilo« predstavlja osnovu službe u kojoj se najpre misli o dobru onih kojima služimo, a ne o ličnoj koristi.

Pročitajte tekst iz Jevanđelja po Mateju 5,43-47. i Luki 6,27.35; 23,34. Kakvu važnu ideju je Isus ovde otkrio u vezi sa našim stavom prema odeđenoj grupi ljudi?

Isus nas poziva da pokažemo ljubav i budemo ljubazni prema ljudima »uprkos« činjenici da nas oni ne vole ili su naši neprijatelji. Zapazite, takođe, da Isus povezuje ove postupke i stavove sa Božjim karakterom. »Ali ljubite neprijatelje svoje, i činite dobro, i dajite u zajam ne nadajući se ničemu; i biće vam velika plata, i bićete sinovi Najvišega, jer je On blag i neblagodarnima i zlima.« (Luka 6,35)

Kako shvatamo ideju da je Bog »blag i neblagodarnima i zlima«? (Kako ova ideja odgovara, na primer, na pitanje: »Zašto zli ponekad napreduju«?) Kako se tekst iz Rimljanima poslanice 2,4. slaže sa ovom slikom?

LJUBAV NIKAD NE PRESTAJE

Prema Isusovim rečima, dve najveće zapovesti odose se na ljubav prema Bogu i ljubav prema bližnjima (Luka 10,27.28). Isus je pokazao ko su naši bližnji (Luka 10,29-37). Nema sumnje, takođe, da je Isusov život, od početka do kraja, bio izraz čiste Božje ljubavi, ljubavi Onoga koji je i sam ljubav (1. Jovanova 4,16). Prema tome, ako želimo da odražavamo Božji karakter, ako želimo da otkrijemo drugima istinu o Bogu i kakav je On, treba da volimo.

Razmislite o ovome na drugačiji način. Jedan od najvećih »izgovora« koji ljudi koriste da bi odbacili Isusa i hrišćanstvo uopšte jesu hrišćani koji su to samo po imenu.

Kakve primere možete pronaći u istoriji, ili čak i danas, o tome kako su hrišćani, ili makar ljudi koji nose ime »hrišćanin«, učinili strašna dela, ponekad i u Isusovo ime? Zar nas čak i Knjiga proroka Danila ne upozorava na to (vidi: Danilo 7,24.25 ili Rimljanima 2,24)?

Nije čudno što su se mnogi ljudi, tokom vekova, pa i danas, okrenuli od hrišćanstva. Stoga, potreba da otkrijemo Hrista drugima svojim životom veća je nego ikada. Ništa nam u tome ne može snažnije pomoći od vrste ljubavi koju je Isus lično pokazao, koju je pokazao i u našem životu.

Pročitajte 13. poglavlje iz 1. Korinćanima. Šta Pavle kaže da je ljubav? Šta Pavle kaže da nije ljubav? Šta on kaže da ljubav čini? Šta on kaže da ljubav ne čini? Ukratko, kako ljubav treba da bude izražena u našem hrišćanskom životu, i kako je ljubav povezana sa činjenicom da treba da budemo svedoci u našoj zajednici? Što je još važnije, kakve promene treba da izvršite da biste otkrili ovu vrstu ljubavi?

DRUGI DODIR

Pročitajte tekst iz Jevanđelja po Marku 8,22-25. Kakvu duhovnu pouku možemo naučiti iz činjenice da Isusov prvi isceljujući dodir nije u potpunosti izlečio slepog čoveka?

Pošto je Isus »pljunuo« u čovekove oči, stavio je ruke na njega i upitao »vidi li što«. (Marko 8,23) Zašto je Isus »pljunuo« u njegove oči? Stara literatura ukazuje na primere da su lekari koristili pljuvačku. Ovo čudo na neki način podseća na izlečenje gluvonemog čoveka u Dekapolisu ne tako davno pre ovog događaja. (Pročitajte: Marko 7,31-37) Međutim, za razliku od svih ostalih zabeleženih Isusovih čuda isceljenja, izlečenje slepog čoveka izvršeno je u dve etape.

Ponovo pročitajte tekst iz Jevanđelja po Marku 8,23.24. Kako shvatate čovekov odgovor na pitanje »vidi li što«.

»Vidim ljude gdje idu kao drva.« (Marko 8,24) Odnosno, on je mogao da ih razlikuje od drveća samo po njihovom kretanju. U duhovnom smislu, kako ovaj događaj možemo primeniti na svoj život? Moguće je da nakon što nam Isus da duhovni vid nismo u potpunosti obnovljeni. Možemo videti ljude kao »drva«, kao predmete. Ovo bi moglo da znači da smo i dalje slepi i da ih ne vidimo kao stvarne ljude sa stvarnim potrebama. Oni su stavke, brojke, predmeti koje želimo da pridružimo Crkvi, možda da bismo povećali broj krštenja u svom izveštaju ili da bismo ostavili dobar utisak. Okruženi takvom sebičnom službom, mnogi ljudi verovatno neće ostati u Crkvi.

Pročitajte ponovo tekst iz Jevanđelja po Marku 8,25. Zašto je Isus u ovom slučaju namerno izlečio čoveka u dve etape?

Ako pogledamo okvir ovog izveštaja, zapazićemo da se Isus upravo pre ovog čuda isceljenja bavio drugom vrstom slepila. Njegovi učenici nisu shvatili značenje Njegove izjave: »Čuvajte se kvasca farisejskoga i kvasca Irodova.« (Marko 8,15) Pomislili su da im to kaže, jer nisu imali dovoljno hleba za put na koji su krenuli čamcem. Isus ih je nazvao slepima: »Oči imate i ne vidite?« (Marko 8,18)

Nije samo ljudima izvan Crkve potreban Isusov isceliteljski dodir. I u Crkvi vlada slepilo. Vernici koji delimično vide, koji posmatraju ljude kao statističke podatke ili objekte, neće mariti ili primetiti da su mnogi novorođeni u Hristu izašli na sporedna crkvena vrata. Njima je potreban Isusov drugi dodir da bi sve jasnije videli i da bi pokazali ljubav prema drugima kao što je Isus činio.

CRKVA USREDSREĐENA NA DRUGE

»Ništa ne činite uprkos ili za praznu slavu; nego poniznošću činite jedan drugoga većim od sebe. Ne gledajte svaki za svoje, nego i za drugih. Jer ovo da se misli među vama što je i u Hristu Isusu.« (Filipljanima 2,3-5)
Na koje načine načela prikazana u ovim stihovima treba da vladaju našim životom i utiču na to kako se odnosimo, ne samo prema vernicima, već i prema zajednici?

Dok je bio na Zemlji, Isus nije mislio na Sebe. On se starao za dobro drugih. Njegova služba je često bila prekidana na različite načine, kao kada Ga je Jair prekinuo svojom molbom da požuri u njegov dom i izleči ćerku na umoru, a zatim Ga je na tom putu zaustavila žena koja je 12 godina bolovala od tečenja krvi. (Pročitajte: Marko 5,21-43)

Hristova crkva je Njegovo srce i ruke na Zemlji. Isus je voleo ljude više od svega, i Crkva koja je istinski Njegova učiniće isto.

Crkve imaju planove i ciljeve, i to je dobro. Bezuslovna ljubav prema ljudskim bićima ponekad će nas voditi da odstupimo od unapred stvorenih planova, naročito ako nas ovi planovi odvrćaju od izražavanja Božje ljubavi prema drugima. Mnogim crkvama krštenja su od najveće važnosti. Krštenja su divna. Krštenja ispunjavaju tekst iz Jevanđelja po Mateju 28,19. Kakve su pobude vaše crkve kada su krštenja u pitanju? Da li su pobude prožete sebičnošću? Da li je cilj da crkva deluje uspešno i da propovednik dobije određena priznanja? Ili vaša crkva iskreno želi da ljudi u vašoj zajednici uživaju život u izobilju koji se dobija prihvatanjem Hrista (Jovan 10,10) i prihvatanjem *svega* što On nudi, zato što im želite najbolje?

Jedna crkva u siromašnom kraju grada vodila je preko potrebnu narodnu kuhinju. Propovednik je jednom prilikom izjavio: »Moramo zatvoriti ovu narodnu kuhinju, jer niko nije izrazio želju da se krsti.« Druga grupa vernika upravo je izgradila novu crkvenu zgradu. Bili su veoma ponosni na to. Kada je propovednik predložio da pozovu susede u crkvu na biblijske tečajeve ili zdravstvena predavanja, i tako upoznaju ljude sa crkvom, prvo na šta su ukazali bio je strah da će se novi parket isprljati i ishabati, a novi toaleti uništiti. Uporedite ove dve crkve sa crkvom koja se sastajala u skejt-parku.

Pročitajte ponovo stihove za današnje proučavanje. Koliko dobro oni odražavaju vaš lični stav prema drugima? Kako možemo da naučimo da se odrekemo sebe da bismo u svom životu otkrili ove osobine?

ZA DALJE PROUČAVANJE

U knjizi Elen Vajt *U potrazi za boljim životom* pročitajte poglavlje »Naš primer«, str. 17-28. original; u knjizi *Čežnja vekova* poglavlje »Još ti jedno nedostaje«, str. 518-523. original; u knjizi *Moj život danas* sledeće stranice 188-190, 192-194, 196-198.

»Da bismo dosegli ljude iz svih društvenih slojeva, moramo se sretati s njima tamo gde se nalaze; jer će nas oni retko sami potražiti. Srca ljudi i žena nisu samo s propovedaonice dirnuta božanskom istinom. Isus je budio njihov interes hodajući s njima kao Onaj koji im želi dobro. On im je prilazio dok su obavljali svoje svakodnevne poslove i iskreno se interesovao za njihove prolazne zemaljske probleme.« (Elen Vajt, *Moj život danas*, str. 188) Istina je da će nas danas mnogi ljudi, iz različitih razloga, »retko sami potražiti«. Kao što je Isus došao i našao nas tamo gde se nalazimo, mi treba isto da učinimo za druge. Sa jedne strane, ovo ne bi trebalo da bude toliko teško. Ima mnogo ljudi sa različitim potrebama. Ovaj svet je narušeno i uništeno mesto sa povređenim i slomljenim ljudima koji, u nekim slučajevima, jednostavno čeznu da ih neko sasluša, da porazgovaraju sa nekim, nekim kome je stalo do njih. Naravno, kao crkveno telo, trebalo bi do izvesne mere da im pružimo fizičku pomoć koja im je potrebna. Treba da budemo pažljivi da ne snosimo krivicu za ono na šta nas Jakov opominje govoreći da imamo veru, a nemamo dela da tu veru pokažemo. Zanimljivo je, takođe, da je on izrekao ovu opomenu, ne u okviru ishrane, oblačenja ili ličnog ponašanja, već u okviru pomaganja nevoljnima (Vidi: Jakov 2,14-17). Svako može da kaže da ima veru. Način na koji se ophodimo prema svom »bližnjem« pravo je merilo naše vere.

ZA RAZGOVOR:

1. Pročitajte tekst iz Poslanice apostola Jakova 2,14-17. Kako možete pomoći svojoj crkvi da ne snosi krivicu za ono na šta nas Jakov opominje?
2. Razmišljajte o nekim biblijskim ličnostima koje su pokazale nesebičnu i bržnu službu. Na primer: »A u Jopi bješe jedna učenica, po imenu Tavita, koje znači Srna, i ona bješe puna dobijeh djela i milostinje što činjaše.« (Dela 9,36) Šta vaša Crkva čini da pomogne drugima u savremenoj »Jopi«?
3. Lako je činiti dobra dela kada ste pohvaljeni i uzdignuti kao primer »dobrih dela« ili slično tome. Međutim, šta je sa pomaganjem drugima kada niko ne zna za to, kada niko ne čuje za to, i kad niko (osim možda osobe kojoj je pomoć upućena) čak i ne mari za to?
4. Neko je upitao hrišćanina: »Šta je smisao tvog života?« On je odgovorio: »Davati, i ne tražiti ništa zauzvrat.« Koliko ovaj odgovor oslikava stav koji bismo i mi trebalo da imamo?

ISUS JE POKAZIVAO SAOSEĆANJE

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: 2. O carevima 13,23; 2. Mojsijeva 2,23-25; Luka 7,11-16; 1. Jovanova 3,17; Jovan 11,35; Rimljanima 12,15; 2. Korinćanima 1,3,4.

Tekst za pamćenje: »I iziđavši Isus vidje mnogi narod, i sažali Mu se za njih, i iscijeli bolesnike njihove.« (Matej 14,14)

Može li biti strašnije? Sedamnaestogodišnja devojka, koja se suočavala sa onim sa čim se sedamnaestogodišnjakinje uglavnom suočavaju, oduzela je sebi život. Možete li zamisliti koliko su roditelji bili skrхани bolom?

Propovednik je došao u njihov dom. Seo je u dnevnu sobu pored njih ne progovarajući ni reč. Saosećao je sa njima u njihovom bolu. Onda je počeo da plače. Dugo je plakao. Zatim je, bez ijedne reči, ustao i otišao.

Otac je kasnije rekao propovedniku koliko ceni to što je učinio. Njemu i njegovoj supruzi u tom trenutku nisu bile potrebne reči, obećanja ni saveti. Sve što im je bilo potrebno jeste iskreno saučešće.

»Ne mogu rećima da iskažem«, rekao je propovedniku, »koliko nam je znaćilo vaše saosećanje.«

Saosećanje ili »patos« odnosi se na sažaljenje, nežnost ili duboku tugu. Ono znaći biti »sa« nekim, ali na dublji naćin. Pokazivanje saosećanje prema bolu drugih ljudi stavlja pitanje »boravka« među ljudima na potpuno novi nivo.

Pokazivanje saosećanja bio je, takođe, ključni naćin na koji se Isus približavao ljudima.

ON ČUJE NAŠ PLAČ

Univerzum može izgledati kao veoma zastrašujuće mesto: beskrajno, hladno i toliko veliko da u poređenju sa njim osećamo da smo mali i beznačajni. Ovaj strah postao je još jači dolaskom savremene nauke, čiji su ogromni teleskopi otkrili mnogo veći i prostraniji kosmos nego što možemo da zamislimo i shvatimo. Dodajte tome neverovatne darvinističke tvrdnje, koji svojim opšteprihvaćenim tumačenjima odbacuju ideju o Stvoritelju, zbog čega se ljudi, razumljivo, bore sa osećanjem beznađa usred beskrajnog dela stvaranja koje, čini se, nimalo ne brine o nama.

Naravno, Biblija nam pruža drugačije gledište o mestu koje zauzimamo u delu stvaranja.

Šta sledeći tekstovi uče o Božjem saosećanju prema Njegovim palim i uništenim delima stvaranja ovde na Zemlji?

Sudije 2,16-18. _____

2. O carevima 13,23. _____

Isaija 54,7.8.10. _____

Nasuprot opšteprihvaćenoj ideji o starozavetnom Bogu kao strogom, nemilosrdnom, neumoljivom, nesaosećajnom, naročito u poređenju sa Isusom i načinom kako je predstavljen u Novom zavetu, ovi tekstovi su samo neki od mnogih u Starom zavetu koji otkrivaju Božje saosećanje prema ljudskom rodu.

Šta tekstovi iz 2. Mojsijeve 2,23-25. uče o tome kako se Bog odnosi prema patnji?

Bog veoma brine o ljudima (vidi: Jakov 5,11). Ovu temu susrećemo u celoj Bibliji.

»Njegovo srce puno ljubavi ganuto je našim žalostima, pa čak i našim kazivanjem o njima... Sve što se na bilo koji način tiče našeg mira, za Njega nije toliko neznatno da ga ne može zapaziti... Nikakva nesreća ne može da zadesi Njegovo najskromnije dete... da je naš nebeski Otac neće zapaziti, ili pokazati delotvorno zanimanje.« (Elen Vajt, *Put Hristu*, str. 100. original)

Šta je razlog zajedničkog plača u vašoj zajednici koji se uzdiže prema Nebu, i kako Bog može da vas upotrebi da saosećate i pomognete onima koji pate?

NAŠ SAOSEĆAJNI SPASITELJ

Dok je Isus boravio među ljudima u vreme svoje ovozemaljske službe, svoje saosećanje i sažaljenje pokazivao je u različitim prilikama. »I izišavši Isus vidje mnogi narod, i sažali Mu se za njih, i iscijeli bolesnike njihove.« (Matej 14,14)

Pročitajte tekstove iz Jevanđelja po Mateju 9,35.36. i Luki 7,11-16. Čemu nas ovi stihovi uče kako da pokažemo istinsko saosećanje i sažaljenje?

Reč *saosećanje* takođe nas podseća na reči sličnog značenja, kao što su *empatija* i *saučešće*. Prema definiciji koju pronalazimo u različitim rečnicima, reč *sažaljenje* jeste *saučešće*, *saosećanje*, *empatija*. *Saučešće* je saosećajna tuga zbog nečije patnje. *Empatija* je sposobnost da shvatimo ili delimo osećanja drugih.

Sažaljenje i saosećanje pokazuju ne samo da shvatamo nečiju patnju, već i da želimo da je ublažimo ili izlečimo.

Kako reagujete kada čujete da se nešto žalosno dogodilo ljudima u vašoj zajednici, da im je kuća izgorela u požaru ili da su imali smrtni slučaj u porodici? Da li samo promrmljate: »To je veoma tužno«, i nastavite dalje, što je veoma lako učiniti? Ili se u vama budi saosećanje i *saučešće* prema njima. Pravo saosećanje podstaći će vas da utešite i aktivno pomognete prijateljima, kao i neznancima, na praktičan način. Bilo da je u pitanju slanje *saučešća* ili pokazivanje još dubljeg saosećanja odlaskom u posetu i pomaganjem u trenutnim potrebama, jasna posledica pravog saosećanja jeste delovanje u ljubavi.

Srećom, ljudi i humanitarne organizacije teže da pokažu saosećanje, kada se dogode velike nesreće. Međutim, ponekad ne posvećujemo istu pažnju »manjim« nevoljama i nesrećama koje nekoga duboko pogađaju.

Isus nije samo pokazivao saosećanje, već je to saosećanje podigao na sledeći nivo: saosećajna dela. Naravno, mi smo pozvani da činimo isto. Svako može da oseti tugu ili saosećanje zbog nečije nesreće. Postavlja se pitanje na kakva dela nas to saosećanje podstiče?

Dok je doručkovao, jedan čovek slušao je svoju suprugu koja je čitala vesti o nesreći koja se dogodila u inostranstvu u kojoj je bilo na hiljade mrtvih. Nekoliko trenutaka su razgovarali o ovoj strašnoj nesreći, a on je onda promenio temu i upitao da li je lokalni fudbalski tim pobedio ili izgubio meč prethodno veče. Na koji način smo svi donekle krivi zbog ovakvog ponašanja i šta možemo da učinimo u vezi sa tim?

POSTAVITE SE NA NJIHOVO MESTO

Pročitajte tekstove iz Kološanima poslanice 3,12; 1. Petrove 3,8. i 1. Jovanove 3,17. O čemu ovi stihovi govore i kako možemo pokazati ovakvo saosećanje u svom životu?

Pošto smo i sami doživeli patnju, možemo shvatiti patnju drugih; i, nesumnjivo, kao što smo često čeznuli za saosećanjem i saučešćem u svojoj patnji, treba da budemo spremni da isto učinimo za druge u njihovoj potrebi.

U prethodnoj lekciji govorili smo o priči o dobrom Samarjaninu. Ukazujući na primer Samarjanina, Isus kaže: »A Samarjanin nekakav prolazeći dođe nad njega, i vidjevši ga sažali mu se.« (Luka 10,33) Ovo sažaljenje ili saosećanje navelo je putnika Samarjanina da pomogne povređenoj žrtvi. Sveštenik i Levit verovatno su se upitali: »Ako pomognem ovom čoveku, šta će mi se dogoditi?« Samarjanin je možda sebi postavio pitanje: »Ako ne pomognem ovom čoveku, šta će mu se dogoditi?« U ovoj priči Samarjanin nesebično sagledava položaj žrtve i preduzima određene korake. On svoju sigurnost i svoje bogatstvo izlaže opasnosti zbog stranca. Drugim rečima, hrišćanski život ponekad obuhvata opasnosti i velike izdatke.

Osvrnite se na priču o izgubljenom sinu sa ove tačke gledišta (Luka 15,20-32). Šta otac izgubljenog sina čini, a što ga izlaže kritici i porodičnom sukobu? Saosećajni zagrljaj, odeća koja ukazuje na pripadnost, prsten poverenja, obuća slobode i poziv na gozbu odražavaju nesebičnu očevu radost koji je spreman da sve žrtvuje radi obnovljenja izgubljenog sina, koji je bio rasipan, bezobziran, raskalašan, neumeren. Ovakvo ponašanje zaista je obeležilo sinovljev put u ovoj priči. Međutim, zastanimo za trenutak i razmotrimo činjenicu da bi neko s pravom mogao da tvrdi da otac u ovoj priči, zbog povratka izgubljenog sina, stavlja u stranu sve dostojanstvo i nepromišljeno daruje sve što ima svom nemarnom sinu. U očima starijeg brata, otac se ponaša rasipnički, raskalašno i neumereno. Otac postaje rasipan prilikom susreta sa sinom pokajnikom, i njegovo saosećajno srce spremno je da isprazni sve izvore neophodne da obnovi sina.

Na ovakvom nivou saosećanja i saučešća sebe stavljamo u stranu, i postajemo ranjivi dok patimo sa nekim i trudimo se da ga usmerimo ka obnovljenju. Ukratko rečeno, pravo saosećanje i saučešće mogu imati visoku cenu.

ISUS JE PLAKAO

»Udariše suze Isusu.« (Jovan 11,35) Šta nam ovaj stih govori, ne samo o Isusovj ljudskoj prirodi, već kako se u toj ljudskoj prirodi odnosio prema patnji drugih? Vidi: Rimljanima 12,15.

U tekstu u Jevanđelju po Jovanu 11,35. Isus je pokazao saosećanje i saučešće iz dubine svog bića. Iako je uskoro trebalo da podigne Lazara iz mrtvih, bol porodice sa kojom je bio blizak uticao je na Njega i fizički i osećajno.

Međutim, Isus nije plakao samo zbog smrti dragog prijatelja. On je posmatrao mnogo širu sliku, patnju celog ljudskog roda izazvanu razornim uticajem greha.

»Teret vekovnog bola ležao je na Njemu. Video je strašne posledice prestupa Božjeg zakona. Video je da u istoriji sveta, počevši od Aveljeve smrti, borba između dobra i zla nije prestala. Gledajući u buduće godine, video je patnju i žalost, suze i smrt, koji će biti ljudska sudbina. Njegovo srce bilo je probodeno bolom ljudske porodice iz svih vekova i svih zemalja. Patnje grešnog ljudskog roda teško su pritiskivale Njegovu dušu, a izvor Njegovih suza potekao je kada je zaželeo da otkloni sve njihove nevolje.« (Elen Vajt, *Čežnja vekova*, str. 534. original)

Razmislite o njenim rečima: Isus, na način na koji niko od nas nikada neće moći, video je »bol ljudske porodice iz svih vekova i svih zemalja«.

Mi lično jedva da možemo da podnesemo da razmišljamo o bolu onih koje poznajemo ili sa kojima smo bliski. Zatim, dodajte tome patnje drugih o kojima saznajemo u vestima. Ipak, imamo Gospoda koji poznaje pojedinosti bolje od nas, koji plače nad zajedničkim bolom ljudskog roda. Samo Bog zna punu meru ljudske žalosti i tuge. Koliko bismo zahvalni trebalo da budemo što zapažamo samo blede obrise tuge, a ponekad nam se čak i to čini previše. Pokušajte da zamislite šta je sve pogađalo Isusovo srce.

General Vilijam But, osnivač Vojske spasa, jednom prilikom je izjavio: »Ako ne možete da plaćete nad gradom, nećemo moći da vas iskoristimo.« (Rodžer S. Grinvej i Timoti M. Monsma, *Cities: Missions' New Frontier* [Grand Rapids, Mich.: Baker Pub. Group, 2000], str. 246) Šta ove reči govore svakome od nas?

DRUGAČIJI UTEŠITELJ

»Blagosloven Bog i Otac Gospoda našega Isusa Hrista, Otac milosti i Bog svake utjehe, koji nas utješava u svakoj nevolji našoj, da bismo mogli utješiti one koji su u svakoj nevolji utjehom kojom nas same Bog utješava.« (2. Korinćanima 1,3.4) Šta Pavle ovde govori o tome kako nam naša lična patnja može pomoći da budemo uspješniji u pokazivanju saosećanja i utehe ljudima oko sebe Kako ste vi iskusili (ako jeste) stvarnost ovih reči u svom ličnom životu?

Značenje reči *uteha* sreće se u latinskih rečima *com* (zajedno, sa) i *fortis* (snažan). Kao što nas Hristos jača u našoj patnji, tako mi drugima možemo širiti tu snagu. Kada učimo iz ličnog bola, uspješnije možemo da služimo drugima u njihovom bolu.

Crkve obično imaju vernike koji pate i vernike koji teše. Ovakav spoj može da promeni vašu crkvu u »sigurnu kuću« – »grad za utočište« (vidi: 4. Mojsijeva 35) i reku isceljenja (vidi: Jezekilj 47,1-12) koja teče prema zajednici.

Pokazivanje saosećanja i utehe je umetnost. Navešćemo nekoliko primera:

* Biti verodostojan. Više slušajte, manje govorite. Uverite se da je jezik vašeg tela u skladu sa težnjom da saosećate sa nekim i pružite mu utehu.

* Iskažite saosećanje. Neki ljudi pokazuju saosećanje tako što tiho plaču sa ožalošćenom osobom. Drugi ne plaču, ali pokazuju saosećanje čineći samo ono što će utešiti ožalošćene.

* Biti prisutan često je važnije, nego nešto govoriti ili činiti.

* Dozvoliti ljudima da žale na svoj način.

* Biti upoznat sa etapama kroz koje ljudi prolaze u svojoj žalosti.

* Budite pažljivi ako želite da kažete: »Znam kako se osećaš.« Veća je verovatnoća da ne znate.

* Postoji mesto za stručno savetovanje.

* Nemojte reći: »Moliću se za tebe«, osim ako zaista nameravate da to činite. Kada je moguće, molite se, posećujte i biblijskim obećanjima hrabrite one koji pate.

* Organizujte grupe podrške (ako je moguće) u vašoj crkvi ili u vašoj zajednici.

ZA DALJE PROUČAVANJE

Pročitajte sledeće tekstove: 5. Mojsijeva 24,10-22; Jona 3; Malahija 3,17; Matej 15,32-38; Marko 6,34-44; Galatima 6,2; Jevrejima 10,32-34; Elen Vajt, *Moj život danas*, poglavlja »Saučestvujte sa svim ljudima«, str. 191, »Pun obzira prema drugima«, str. 195; *Put Hristu* »Preimućstvo molitve«, str. 100. original.

Nekoliko porodica sastalo se za vreme odmora i sa svojom decom napravilo male pakete koji su se sastojali od hrane i sredstava za higijenu u želji da ih daju beskućnicima kojih je u njihovom gradu bilo mnogo. Posle nekoliko časova pakovanja, ušli su u automobile, otišli u centar grada i za otprilike pola časa podelili sve pakete. Zatim su otišli u muzej, a onda na večeru. Dok su se vraćali prema automobilu, neko od njih je rekao: »Drago mi je što smo ovo učinili. Ali, da li shvatate da je do sada većina od njih koje smo nahranili verovatno ponovo gladna?« Nema sumnje, ima toliko mnogo ljudi kojima je potrebna uteha, saosećanje i pomoć da nam se pomaganje njima može učiniti kao preveliki zadatak, skoro do te mere da bismo mogli pomisliti: *Zar ima svrhe činiti bilo šta? Jedva da možemo zagrebat i po površini problema!* Međutim, ovako bismo mogli razmišljati u vezi sa brojnim problemima. Kao prvo, ako bi svi ovako razmišljali, niko nikom ne bi pomagao i potrebe bi, ma koliko sada strašne, bile još veće. Sa druge strane, ako bi svako ko je u mogućnosti pomogao drugima, onda potrebe, ma koliko strašne, ne bi bile toliko teške. Drugo, nikada nam u Bibliji nije bilo rečeno da će ljudski bol, patnja i zlo biti uklonjeni sa ove strane Neba. U stvari, rečeno nam je upravo suprotno. Čak ni Isus, dok je bio na Zemlji, nije okončao svu ljudsku patnju. Učinio je što je mogao. Mi, takođe, treba da činimo isto: da pružamo utehu, saosećanje i pomoć onima kojima možemo.

ZA RAZGOVOR:

1. Kako vaša crkva može postati sigurno, isceljujuće mesto za one koji su slomljenog srca?
2. Razgovarajte u razredu o sledećem navodu: »Mnogi se pitaju zašto Bog ne deluje. Bog se pita zašto toliko mnogo Njegove dece ne brine.« (Dvajt Nelson, *Pursuing the Passion of Jesus* [Nampa, Idaho: Pacific Press Publishing Association, 2005) Da li se uopšte slažete sa izazovom koji je ovde upućen? Ako je tako, šta možemo učiniti da unesemo određene promene?
3. Pročitajte sledeći navod Elen Vajt: »Ljubazne reči jednostavno izgovorene, male pažnje jednostavno ukazane, odagnaće oblake iskušenja i sumnji koje su se nadnale nad dušom. Istinska srdačnost i hrišćansko razumevanje imaju moć da otvore vrata onih srca kojima je potreban jednostavan, nežan dodir Hristovog Duha.« (Elen Vajt, *Testimonies for the Church*, 9. sveska, str. 30) Šta ove reči govore o neverovatnoj sili na dobro koju ljubaznost i saosećanje mogu imati u našem nastojanju da pomognemo ožalošćenima?

ISUS JE SLUŽIO POTREBAMA LJUDI

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: Marko 5,22-43; 10,46-52; Jovan 5,1-9; Psalam 139,1-13; Marko 2,1-12; Dela 9,36-42.

Tekst za pamćenje: »I prohodāše Isus po svijem gradovima i selima učeći po zbornicama njihovijem i propovijedajući Jevanđelje o Carstvu, i iscjeljujući svaku bolest i svaku nemoć po ljudima.« (Matej 9,35)

Adventistička vernica iz jedne afričke zemlje nije želela da prestane da radi, iako je otišla u penziju. Njenoj zajednici bila je potrebna pomoć zbog velikog broja obolelih od side. Najhitniju potrebu predstavljali su siročići oboleli od side koji nisu imali odgovarajuću ishranu. Godine 2002. ona i vernici njene crkve počeli su da hrane decu zdravim obrokom šest dana sedmično. U početku je bilo 50 dece, a do 2012. hranili su 300 dece dnevno. To ih je navelo da osnuju predškolsko odeljenje koje sada pohađa 45 dece. Drugi vid njihove službe uključuje deljenje odeće iz Adre, povrća i kukuruza koje sami gaje i staranje o bolesnima. Započeli su program za razvoj veština za žene, koje međusobno poučavaju jedna drugu zanatskim veštinama zahvaljujući kojima zarađuju za život. Pokazivanje Isusove ljubavi pokrenulo je osnivanje nove crkve. U početku je bilo pet vernika, ali je do 2012. godine broj porastao na 160. Bog je 2012. godine obezbedio sredstva za izgradnju sirotišta i nove crkvene zgrade.

Ovo je snažan i praktičan primer koliko je ispunjavanje potreba jedne zajednice važno u hrišćanskom životu.

PREKINUT U SLUŽBI

Isus je izašao iz čamca na obalu blizu Kapernauma. (Vidi: Marko 5) Njegovi učenici bili su i dalje potreseni zbog mučnog susreta sa čovekom u Dekapolisu, koji je bio pod uticajem demona. Kao i obično, mnoštvo Mu je izašlo u susret. Željni Isusove pažnje, pojedinci su se tiskali u gomili ne bi li Mu se što više približili. Neko Ga je odmah zamolio za pomoć. Ovoga puta bio je to starešina sinagoge.

Pročitajte tekst iz Jevandolja po Marku 5,22-43. Šta je prekinulo Isusa na Njegovom putu da odgovori potrebama ovog starešine sinagoge i kako je On odgovorio na to prekidanje? Što je još važnije, kakve pouke bi trebalo da izvučemo iz ovog izveštaja i kako reagujemo kada nas neko ili nešto prekine u službi?

Budimo iskreni, niko od nas ne voli da bude prekinut u nečemu što radi, zar ne? Zauzeti smo, imamo obaveze, treba da odemo na određena mesta, poslove treba da završimo. Postavljamo sebi ciljeve i želimo da ih ostvarimo, ponekad u određenom vremenskom okviru. Prekidanja mogu da nas ometaju.

Zato, ako neko dođe sa potrebom ili molbom za pomoć, to može da bude neprijatno ako nije pogođen odgovarajući trenutak. Ponekad jednostavno ne možete da ostavite ono što radite. Sa druge strane, koliko često se dogodi da možemo da ostavimo ono što radimo i pomognemo, ali ne činimo tako zato što prosto ne želimo?

Ipak, često najznačajnije prilike da služimo potrebama ljudi ukazuju nam se zahvaljujući tim prekidanjima. Većina od nas pokušava da ih izbegne, i uznemirimo se kada su naši planovi odloženi. Kada se osvrnemo na Isusovu službu, zapažamo da je zbog nekih potreba, za koje se On pobrinuo i na koje je u ljubavi odgovorio, Njegova služba bila prekinuta. Ako razmislimo o ovome, zaključićemo da se mnoge prilike za službu javljaju kada smo u nečemu prekinuti. Već smo proučavali priču o milostivom Samarjaninu. Ko zna kuda je pošao i kakvim poslom se uputio tamo? Ipak, on se zaustavio da pomogne.

Razgovarajte o takvim prekidanjima!

Kada vas je poslednji put neko prekinuo i zatražio pomoć, kako ste odgovorili?

KAKO MOGU DA VAM POMOGNEM?

Pročitajte tekstove iz Jevanđelja po Marku 10,46-52. i Jovanu 5,1-9. U oba slučaja, Isus je postavljao pitanja. Zašto je to činio?

Zapazite da je Isus u oba slučaja upitao ljude šta žele, iako je bilo očigledno šta im je potrebno. Čak i da nije bilo, Isus je u svakom slučaju znao za njihove potrebe.

Međutim, postavljanjem ovih pitanja, Isus je ljudima ukazao poštovanje. Pokazao je da ih sluša, a time da Ga zanima sa čim se bore. Koliko puta ljudi, možda više od svega, jednostavno žele da porazgovaraju sa nekim, nekim ko će ih saslušati, zato što ponekad samo razgovor o onome sa čim se suočavaju može im pomoći da se bolje osećaju?

Razmislite za trenutak kako biste se osećali, kada bi vas lekar, kada uđete u njegovu ordinaciju, samo pogledao, napisao recept i rekao da možete ići. Sigurno biste posumnjali da taj čovek zna šta je vama potrebno. Možete reći: »Lekar me nije ni pitao kako se osećam, nije pregledao rad srca ili proverio krvni pritisak ili...« Jedno od glavnih pravila zdravstvene zaštite jeste postavljanje dijagnoze pre lečenja.

Isto pravilo važi i za zdravstveni misionarski rad, koji se usredsređuje na dobro ljudi i ispunjavanje njihovih opštih potreba. Previše crkava smatra da već zna, ili nagađa, šta treba da čine da bi poslužile drugima u zajednici. Kada uložimo napor da razgovaramo sa ljudima o njihovim potrebama ili potrebama društva, pokazujemo da nam je stalo do njih, i saznajemo kako možemo služiti na načine koji će biti cenjeni. Takođe, stičemo nove prijatelje.

»Ne zaboravite da možete slomiti i najžešće protivljenje kada pokažete lično zanimanje za ljude koje srećete. Hristos se lično zanimao za ljude i žene dok je živio na Zemlji. Kuda god je išao, bio je zdravstveni misionar. Po ugledu na Njega i mi treba da idemo čineći dobro kao što je On činio. Poučeni smo da nahranimo gladne, odenemo gole i utešimo žalosne.« (Elen Vajt, *Welfare Ministry*, str. 162)

Većina nema problema u izražavanju ličnog mišljenja. Kako možemo naučiti da budemo bolji slušaoci?

DUBLJE POTREBE

Isus, kao Gospod, znao je o ljudima više nego što su oni sami znali o sebi. Ima mnogo izveštaja u Jevanđeljima u kojima je Isus pokazao ne samo da je znao šta ljudi misle u sadašnjem trenutku (vidi: Marko 2,8), već je znao i njihovu prošlost (Jovan 4,18).

Pročitajte Psalam 139,1-13. O čemu nam govori Božja reč u ovim stihovima?

Kao što smo juče videli, Isus je poznao potrebe ljudi, i tim potrebama je služio. U stvari, On je čak poznao potrebe koje su se krile ispod površine. Ovo zapažamo u izveštaju o oduzetom čoveku. Iako je bilo očigledno, spolja gledano, da mu je bilo potrebno fizičko izlečenje, postojalo je nešto još dublje, zbog čega je Isus, čak i pre nego što ga je pozvao da uzme svoj odar i hodi, rekao: »Sinko, opraštaju ti se grijesi tvoji.« (Marko 2,5)

Pročitajte tekst iz Jevanđelja po Marku 2,1-12. Šta se događalo ovom čoveku što nije bilo očigledno? Na koje načine ova dublja potreba može da bude problem za sve kojima želimo da služimo?

Isus je znao da problem u ovom slučaju nije bio samo fizičke prirode. »Ipak, nije toliko želeo telesno ozdravljenje koliko oslobođenje od tereta greha. Ako bi mogao da vidi Isusa i dobije čvrsto obećanje o oprostenu i pomirenju s Neba, bio bi zadovoljan da živi ili umre, u skladu sa Božjom voljom.« (Elen Vajt, *Čeznja vekova*, str. 267. original)

Naravno, mi nećemo moći da zavirimo ispod površine kao Isus. Ipak, možemo biti sigurni kome god da pomažemo, svi su bića pod štetnim uticajem greha. Odnosno, bez obzira na ostale očigledne potrebe, potrebna im je blagodat, uverenje, saznanje da postoji Bog koji ih voli, koji je umro za njih i koji im želi samo najbolje.

Razmislite o tome koliko čeznete za sigurnošću spasenja i saznanjem da vas Bog voli. Kako možete pomoći drugima da iskuse tu istu sigurnost i ljubav?

TAVITA IZ JOPE

Pročitajte tekst iz Dela apostolskih 9,36-42. Šta je Tavita činila u Jopi, kada je otkrila potrebe ljudi oko sebe? Na šta ukazuje izraz »svete i udovice« u Delima 9,41 (Dela 9,36)?

Tavita je bila učenica koja je vredno radila. »A u Jopi bješe jedna učenica, po imenu Tavita.« (Dela 9,36) Možete li reći: »U (ime vašeg grada) behu učenici po imenu (imena vernika vaše crkve) koji su »puni dobrih djela i milostinje«? (Dela 9,36)

»Sveti« su vernici Hrišćanske crkve; »udovice« mogu obuhvatati vernike crkve kao i one koji nisu vernici. Tavita je verovatno služila i jednima i drugima. Vaša »Jopa« treba da bude izvan i unutar vaše crkve. Nprestano staranje za one koji su unutar vaše crkve takođe predstavlja snažan evanđeoski plan (vidi: Dela 2,42-47). Ljudi izvan crkve tada mogu reći: »Pogledajte kako adventistički hrišćani vole i brinu se jedni o drugima!«

Pročitajte tekstove iz Jevandolja po Jovanu 13,34.35 i 15,12. Kakva se ista poruka javlja u sva tri stiha, i zašto je važno da je mi kao crkva sledimo? Zašto je ponekad teško da je sledimo?

Kada planirate da služite ljudima izvan crkve, treba da razmotrite kakav ćete pristup primeniti.

Ejmi Šerman opisuje tri stila koja crkva može da koristi u služenju zajednici: 1) Stil *suseda* usredsređuje se na ispunjavanje potreba zajednice u okolini crkve. Žena koja je odlučila da služi među obolelima od side izabrala je svoju obližnju zajednicu kao svoju »Jopu«. 2) Stil *vrtlara* odnosi se na razvoj odnosa sa susedima izvan najbližeg crkvenog područja delovanja, kao što vrtlari posmatraju svoje bašte kao produžetak svog doma. Ponekad se nekoliko crkava združuje u vođenju centra za društveni rad izvan svojih zajednica. U jednom gradu, nekoliko crkava vodi prodavnicu zdrave hrane, zahvaljujući kojoj je nastala nova crkva. 3) Stil *pastira* koristi se u službi jednoj ciljanoj grupi stanovnika, pre nego određenom susedstvu u geografskom smislu. (Adaptirano, Ronald J. Sider, *Churches That Make a Difference: Reaching Your Community with Good News and Good Works* [Grand Rapids, Mich.: Baker Books, 2002], str. 146)

»Ostavi na Gospoda djela svoja, i biće tvrde namjere tvoje.« (Priče Solomunove 16,3)

Kada vaša crkva stekne jasnu sliku o tome kako može da služi zajednici, važno je da razvije plan po kome sva crkvena odeljenja mogu zajedno da rade da bi svoju viziju pretvorila u stvarnost. Iako možda sebe ne smatrae »vođom« u svojoj crkvi, možete da date svoj doprinos. Takođe, dobro je da svi vernici shvate ovaj proces rada, jer se tiče crkvene misije u vašem društvu.

Idealno bi bilo kada bi se crkveni ključni plan temeljio na najmanje tri izvora: 1) biblijskim načelima i načelima Duha proroštva; 2) poznavanju potreba društva; 3) idejama vernika. Neke crkve prikupljaju ideje vernika održavajući kratke sastanke tokom kojih su svi vernici pozvani da podele svoje ideje i snove za misioni rad i i što bolji rad crkve na tom polju.

Pročitajte tekst iz Jevanđelja po Luki 14,25-35. Šta ovaj tekst govori o posvećenosti i planiranju potrebnom da biste ispunili misiju svoje crkve?

Dok razmišljate o radu potrebnom da biste uspešno ispunili potrebe društva u kome živite, možda ćete pomisliti: *Ovaj rad zahteva previše posvećenosti i vremena.* Više volimo prečice. Dve priče nas opominju da odgovornosti misije i učenja ne shvatamo olako. Podsećaju nas da je važna analiza i planiranje naše misije. To je pitanje dobre pristavske službe. Ukus soli u Jevanđelju po Luki 14,34. predstavlja predanost. Bez toga je naša služba, naše učenje, beskorisno i beznačajno. Potrebna nam je vatrena i postojana predanost našem Gospodu, i ako to imamo, uslediće vatrena i postojana predanost službi.

Na koji način možete više učestvovati u organizaciji i blagovremenom planiranju u svojoj crkvi da se približite zajednici u kojoj živite?

ZA DALJE PROUČAVANJE

Pročitajte sledeće tekstove: 5. Mojsijeva 15,11; O Jovu 29,11-17; Priče 14,31; 19,17; Dela 3,6; Jakov 1,27-2,5.

Pavle je kao i Isus učestvovao u ispunjavanju iskazanih potreba ljudi. Ovo možemo videti, na primer, u poznatom izveštaju o Pavlu kada se nalazio na Areopagu u Atini. U Delima 17,23. Pavle, podstaknut idolopoklonstvom koje je zapazio u gradu, uključio se na trgu u živi razgovor sa tamošnjim intelektualcima i ostalima koji su želeli da razgovaraju sa njim. Postao je svestan njihovih potreba i problema. Otkrio je da u njihovom životu postoji praznina, da treba da upoznaju pravog Boga i prestanu da obožavaju beskorisne idole. Propovedao je i u sinagogi, u kojoj su se nalazili i Jevreji i »bogobojažni«. (Dela 17,17) Drugim rečima, iskoristio je priliku koju je imao i upoznao ih sa Jevanđeljem. Pavle je težio da ih susretne tamo gde se nalaze, što možemo videti iz razgovora sa ljudima u sinagogi i na trgu. Većina je verovala u neku vrstu božanstva, zato su i izgradili oltar »Bogu nepoznatome«. (Dela 17,23) Polazeći od te pretpostavke, Pavle je težio da im ukaže na Boga »kojega ne znajući poštujete«. (Dela 17,23) On je kasnije naveo reči jednog njihovog pesnika koji je napisao nešto istinito: »Jer smo i rod Njegov.« (Dela 17,28) Polazeći odatle gde se ljudi nalaze, želeo je da ih odvoji od njihovih idola i približi živom Bogu i Isusu, koji je ustao iz mrtvih. Ukratko, procenjujući potrebe onih kojima je želeo da se približi, Pavle se trudio da ispuni te potrebe.

ZA RAZGOVOR:

- 1. »On koji je poučavao narod kako da osigura mir i sreću, bio je isto tako pun obzira prema njegovim telesnim potrebama kao i prema njegovim duhovnim težnjama.« (Elen Vajt, *Čeznja vekova*, str. 365. original) Kakva važna poruka nam je ovde upućena u vezi sa tim zašto treba da služimo potrebama drugih?**
- 2. Zašto, kada razmišljamo o misionom radu, moramo biti pažljivi da ne zaboravimo šta je naš krajnji cilj? Šta je taj krajnji cilj? Obrazložite svoj odgovor.**
- 3. Kako možemo naučiti da određena prekidanja ne posmatramo kao smetnje, već kao svete prilike za službu? Kako nam tekst iz Galatima poslanice pomaže u tome?**

ISUS JE PRIDOBIO POVERENJE LJUDI

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: 1. Mojsijeva 15,6; 4. Mojsijeva 14,11; 1. Korinćanima 3,1-9; Danilo 6,1-3; Nemija 2,1-9; 5. Mojsijeva 4,1-9; Dela 2,42-47.

Tekst za pamćenje: »Ali se glas o Njemu još većma razlažашe, i mnoštvo naroda stjecашe se da Ga slušaju i da ih iscjeljuje od njihovijeh bolesti.« (Luka 5,15)

Jedna hrišćanska adventistička crkva nekoliko godina je obezbeđivala doručak pet dana sedmično jednoj lokalnoj državnoj osnovnoj školi. Iako je društvo bilo veoma sekularno, donelo je zakon koji je omogućavao da svaka državna škola primi dovoljno novca za zapošljavanje sveštenika. Pomenuta škola i lokalna zajednica izrazili su želju da Hrišćanska adventistička crkva pošalje svog propovednika (retko se dešava da samo jedna Crkva bude zamoljena da to učini). Uloga sveštenika je da pomogne u staranju za fizičke, emocionalne i duhovne potrebe učenika i šire školske zajednice. Mogućnosti su neverovatne.

»Uživam u jedinstvenom i posebnom odnosu koji imamo sa vašom Crkvom«, rekao je direktor škole propovedniku koji je posetio školu. »Voleo bih kada bi i ostale crkve mogle da se uključe u rad na način kako vi to činite.« Kada je propovednik pošao iz škole, jedan od zaposlenih mu se zahvalio za sve što Crkva čini i upitao može li jedne Subote doći u crkvu.

Ove sedmice proučavaćemo o pridobijanju poverenja ljudi kojima želimo da služimo i koje težimo da pridobijemo za Hrista.

Su

Proučiti
celu
pouku

PRIDOBIJANJE POVERENJA

Nakon što je ljudima želeo dobro, pokazao saosećanje i služio njihovim potrebama, Isus je pridobio njihovo poverenje. Reč *poverenje* na latinskom jeziku sastavljena je od reči *con*, koja znači »sa«, i *fides*, koja znači »vera«.

U jevrejskom jeziku koren reči »vera« je *amn*, od koga potiče reč *amin*. Osnovna ideja koja se ovde javlja jeste ideja postojanosti, trajnosti i pouzdanosti, ideja nečeg pouzdanog i snažnog u šta čovek može verovati i u šta može imati poverenja. Ova reč često se prevodi kao »verovati« u okviru spasonosne vere u Boga, a u drugom obliku znači »istina«. U okviru izveštaja o Hristovom pridobijanju poverenja ljudi, ukazuje na buđenje one vrste poverenja koja nastaje posmatranjem postojane i trajne posvećenosti, koja je u Isusovom slučaju bila ostvarena time što je Isus boravio među ljudima, saosećao sa njima i služio im.

Pročitajte sledeće tekstove u kojima se javlja reč čiji je koren *amn* (1. Mojsijeva 15,6; 4. Mojsijeva 14,11; Isaija 7,9; Avakum 2,4). Kako je upotrebljena u tekstu, i kako prenosi ideju poverenja?

U Novom zavetu na grčkom jeziku koren reči koji odgovara jevrejskom korenu *amn* (vera, verovanje) je *pistis*. Ova grčka reč ne označava samo »veru«, već i verovanje, poverenje, potpunu sigurnost, pouzdanost, uverenje. U okviru izveštaja o Hristovom zadobijanju poverenja ljudi, ta reč ukazuje na javljanje potpune sigurnosti, uverenja, poverenja i verovanja kao odgovor na Njegovu nesebičnu posvećenost da boravi među ljudima, da saoseća sa njima i da im služi.

Važno je zapaziti da kad god se pojam poverenja u Svetom pismu dovodi u vezu sa ljudima – kao u slučaju samouverenosti ili poverenja u drugu osobu – često ima negativno značenje (vidi: Mihej 7,5. i Psalam 118,9). Značenje je pozitivno kada se poverenje povezuje sa Bogom. Ova činjenica podstiče nas na opreznost. Kao Isusovi sledbenici, pozvani smo da se u svom životu ugledamo na Njegov primer boravka među ljudima, saosećanja i služenja ljudskim potrebama. Ipak, kada oni kojima služimo pokazuju poverenje u nas, moramo im ukazati na Isusa i na ono što je On učinio za njih.

Ako bi vas neko upitao: »Kako izgleda prava vera u Boga«, šta biste odgovorili, i zašto? Obrazložite svoj odgovor u subotnoškolskom razredu.

PAŽLJIVO ODRŽAVANJE RAVNOTEŽE

Hrišćanska adventistička crkva u jednoj afričkoj zemlji veoma brzo raste. U čemu je tajna? Crkvene vođe tvrde da postoji snažna povezanost između ovog rasta i nesebične i bezuslovne službe vernika ljudima u zajednici širom zemlje. Rašireno poverenje u Hrišćansku adventističku crkvu privuklo je pažnju predsednika zemlje. Prisustvovao je sastanku Adventističke službe društvu i lično zahvalio vernicima na njihovoj službi.

Kao Hristovi predstavnici treba da budemo veoma pažljivi. Treba, kao što je to Isus činio, da pridobijemo poverenje ljudi. Međutim, njihovo poverenje u nas treba da usmerimo Isusu. Mi smo samo kanali. Oni delimično vide Hrista u nama – nesebičnost, ljubav, brigu, samoodricanje zarad dobra drugih – i privučeni su nama. Mada, ako pažljivo pogledaju u nas, možda im se neće svideti sve što vide, zato što smo svi grešnici. Stoga, moramo uvek da im ukazujemo na Isusa, u koga jedino mogu imati potpuno poverenje. Svi ostali će ih pre ili kasnije razočarati.

Pročitajte tekst iz 1. Korinćanima 3,1-9; 5,1. Sa čim se Pavle suočava u crkvi? Kakvo svedočanstvo bi ovi vernici dali da su pozvali druge u svoju crkvu i da su posetioci videli ono o čemu je Pavle govorio?

Naravno, ne moramo da budemo savršeni ili da imamo savršenu Crkvu da bismo služili potrebama drugih. U isto vreme, moramo se truditi da budemo ljudi na koje će, u određenoj meri, drugi naučiti da se oslanjaju i u koje će imati poverenje. To možemo učiniti samo ako verno i marljivo brinemo o ljudima kao što je to Isus činio. Nema sumnje da bi mnoge rasprave i sukobi unutar Crkve brzo nestali, kada bi se vernici isključivo usredsredili na ispunjavanje potreba zajednice i otkrivanje Hristove ljubavi.

Ako bi prijatelji počeli redovno da dolaze u vašu crkvu, šta bi videli, i kakvo svedočanstvo biste im dali?

DRUŠTVENI KAPITAL

»Bolje je ime nego veliko bogatstvo, i milost je bolja nego srebro i zlato.« (Priče 22,1) Kako se ideja prikazana u ovom stihu odnosi na naše svedočenje i misijski rad u zajednici?

Šta je »društveni kapital«? Kada ulažete novac u banku, vrednost bankovnog računa raste. Društveni kapital sastoji se od pozitivnih, plodonosnih odnosa koji su vredni kao i novac u banci. Kada negujete prijateljske odnose sa vođama zajednice, kada ih pitate o potrebama zajednice, kada tražite savet kako da na najbolji način odgovorite na njihove potrebe, a zatim sve to sprovedete u delo, vi gradite odnose sa njima. To je društveni kapital. Svako pozitivno iskustvo sa njima je poput ulaganja u vaš odnos. Vaš društveni kapital nastavlja da raste i vaša vrednost u njihovim očima raste.

Crkveni pravilnik nas podseća da kao adventistički hrišćani »treba da budemo prepoznati kao izvrsni građani po... svom delovanju na opšte dobro... Svojom službom i svojim sredstvima treba da podupiremo, koliko god je to moguće i u skladu sa našim verovanjima, napore za uvođenje društvenog reda i napretka... uvek treba da se tiho i čvrsto držimo svog beskompromisnog stava u pogledu pravde i onog što je ispravno u svim građanskim pitanjima.« (»Merila hrišćanskog življenja«, str. 130.131)

Pored Isusove ovozemaljske službe, Sveto pismo navodi još jedan primer o tome šta može da se dogodi kada Božji narod stekne »društveni kapital«. Pročitajte sledeće tekstove i opišite pozitivne odnose koje su ove biblijske ličnosti uspostavile sa »strancima« i šta se zatim dogodilo:

Dela 7,9.10; 1. Mojsijeva 41,38-45. _____

Danilo 2,46-49; 6,1-3. _____

Naravno, mi možda nećemo doživeti ovakva dramatična izbacivanja prikazana u ovim stihovima. Međutim, to nije ključno. Ovi ljudi pokazali su snagu karaktera koja je ostavila utisak na ljude oko njih. Elen Vajt u knjizi *Stvaranje, patrijarsi i proroci* (str. 217.218.221. original) i *Istorija proroka i careva* (str. 628. original) navodi da su sledeće osobine pobožnih ljudi osvojile poverenje i naklonost »neznabožaca« u njihovoj blizini: blagost, vernost, mudrost, zdravo rasuđivanje, sposobnosti, plemenito dostojanstvo i nepokolobljivo poštenje.

VREDNOST DRUŠTVENOG KAPITALA

Crkve uglavnom predstavljaju grupe dobrovoljaca, koje rade upotrebljavajući ograničena novčana sredstva. Društveni kapital povećava izgledе vaše crkve da ostvari značajne ciljeve koje ne bi mogla sama da postigne. Stari običaj u nekim zemljama u kome poljoprivrednici međusobno pomažu jedni drugima u obavljanju žetve jeste primer društvenog kapitala. Odnosno, kada je moguće i izvodljivo, iako svaku situaciju treba da posmatramo posebno, možemo sarađivati sa drugima da bismo postigli svoje ciljeve.

Pročitajte tekst iz Knjige Nemijine 2,1-9. Šta je bila posledica od Boga datog poverenja koje je car Artakserks ukazao Nemiji?

»Sredstva koja su mu nedostajala tražio je od onih koji su bili u stanju da mu ih pruže. Gospod je i sada voljan da deluje na srca onih koji upravljaju Njegovim dobrima i da ih pokrene da prilože za delo istine. Oni koji rade za Njega treba da se posluže sredstvima koja su priložili ljudi pokrenuti Božjim Duhom... Darodavci možda neće imati vere u Hrista, možda neće poznavati ni Njegovu reč; ali zbog toga ne smemo odbijati njihove darove.« (Elen Vajt, *Istorija proroka i careva*, str. 634. original)

Zadivljujuće je što je u ovom primeru Bog delovao na srca neznabožaca da unapredi svoje delo. Ovo treba da nas nauči važnoj pouci. Koliko god je to moguće, treba da budemo spremni da sarađujemo sa drugima, iako ne pripadaju našoj verskoj zajednici, ili ako čak uopšte ne veruju, ako će ta saradnja unaprediti Hristovo delo. Naravno, uvek moramo biti pažljivi kada je bilo kakva vrsta saradnje sa drugima u pitanju. Treba pažljivo i uz molitvu da radimo sa drugima čiji rad može biti od velike pomoći u onome što želimo da učinimo za dobro celokupne zajednice. Često će vlasti, privatne firme ili pojedinci, pod utiskom našeg humanitarnog rada, ponuditi svoju podršku. Ova podrška ne bi trebalo olako da bude prihvaćena ili odbačena. Umesto toga, treba mudro i uz molitvu razmotriti svaki slučaj pre nego što odlučimo.

Na koje načine možete izgraditi »društveni kapital« u svojoj zajednici koji će kasnije doneti pozitivne rezultate i koristi, ne za vas lično, već za druge?

NAKLONOST SVIH LJUDI

Nema sumnje da nas je Gospod, kao narod, blagoslovio velikom svetlošću. Ova svetlost ne odnosi se samo na teološke istine, kao što je razumevanje krsta, Svetinje, stanja mrtvih, Subote, i velike borbe, koje su same po sebi veliki blagoslov. Kada razmišljamo o svetlosti koja nam je data u vezi sa zdravljem i izlječenjem, sigurno mnogo toga možemo da ponudimo ljudima oko sebe.

U stvari, zdravstvena poruka može biti ključna u uspostavljanju dodira sa drugima i može nam pomoći da se približimo ljudima u svojoj zajednici. Uostalom, čak i oni koji možda (makar u prvi mah) nisu zainteresovani za naša verovanja vode računa o očuvanju dobrog zdravlja. To je dobra prilika da sa drugima podelimo što nam je dato. Kao što smo već videli, Isus je rekao: »Kome je god mnogo dano mnogo će se iskati od njega; a kome predaše najviše najviše će se iskati od njega.« (Luka 12,48) Nema sumnje da je nama mnogo dato.

Pročitajte tekst iz 5. Mojsijeve 4,1-9. Šta Gospod govori svom narodu u ono vreme, i na koje načine se načela izražena ovde odnose na nas, uključujući i to da im Gospod govori da moraju da budu poslušni svemu što im je zapovedio?

Pre nekoliko godina jedna grupa adventističkih vernika razmišljala je o sledećem pitanju: Da li ćemo nedostajati našoj zajednici ako bi se dogodilo da vernici naše crkve nestanu preko noći? Odgovor je bio jednostavan. Ne, neće im nedostajati. Njihova zajednica nema poverenja u njih.

Pošto im se odgovor nije svideo, odlučili su da sa izgradnje zidova pređu na izgradnju mostova. Pažljivo da ne izlože riziku istinu koju su poznavali, radili su u saradnji sa organizacijama koje su već obavljale Božje delo. Svakodnevno su bili uključeni u rad sa ovim organizacijama, ne baveći se samo jednokratnim projektima, već održavanjem stalnih programa koji su u velikoj meri koristili zajednici. Nema sumnje: stavovi prema Crkvi uskoro su se promenili.

Pročitajte tekst iz Dela apostolskih 2,42-47. Kakva povezanost je postojala u Ranoj crkvi između »imajući milost u sviju ljudi« (Dela 2,47) i rasta Crkve? Uporedite vrednosti spomenute u ovom tekstu sa vrednostima svoje Crkve?

ZA DALJE PROUČAVANJE

Pročitajte sledeće tekstove: Marko 5,18-20; Luka 8,38.39; Dela 5,12-16. U knjizi Elen Vajt *U potrazi za boljim životom* pročitajte poglavlje »Naš primer«, str. 17-28. original; u knjizi *Čežnja vekova* poglavlje »Blagosiljanje dece«, str. 511-517. original; u knjizi *Moj život danas* »Olakšajte položaj potlačenih«, str. 244.

Postoje, nesumnjivo, brojni načini na koje vi i Crkva možete saradivati sa drugim Crkvama i organizacijama za dobro zajednice. Važno je da vaša Crkva zna potrebe zajednice i da zatim, koliko god je to moguće, skladno saraduje sa drugima u ispunjavanju ovih potreba. Postoji li bolji način da izgradimo poverenje u odnosima sa društvom i drugim Crkvama? Uspostavljanjem međusobnog poverenja između Crkve i ciljane zajednice, postavlja se temelj koji omogućava da zajednica počne da sledi Isusa, jer »ovaj posao neće biti i ne može biti bez ploda«. (Elen Vajt, *U potrazi za boljim životom*, str. 144. original) Samo Bog zna koliko ljudi je bilo ili će biti pridobijeno zahvaljujući misionom radu i težnji da činimo dobro onima kojima je to potrebno.

ZA RAZGOVOR:

1. Kako mirimo ovu ideju da gradimo dobre odnose i stičemo dobro ime u društvu sa Isusovom opomenom u Jevandelju po Mateju 10,22: »I svi će mrziti na vas imena Mojega radi; ali koji pretrpi do kraja blago njemu.« Kako možemo da ostvarimo cilj u onome što izgleda kao snažna protivrečnost?
2. Obrazložite u razredu svoje odgovore na pitanje: Kako izgleda prava vera? Odnosno, ako zaista imamo spasonosnu veru u Isusa, po čemu ćemo se razlikovati od onih koji je nemaju?
3. Treba pažljivo da razmislimo o primanju darova od onih koji nisu naše vere. Kao što smo videli u pouci od srede, Elen Vajt govori blagonaklono o primanju darova od onih koji čak i ne veruju u Isusa. Međutim, u knjizi *U potrazi za boljim životom* (str. 340. original) ona veoma oštro govori protiv crkava koje uzimaju novac od onih koji su bili uključeni u prodaju alkohola (»dobri i redovni vernici«). Ona kaže da je novac ovih ljudi »umrljan krvlju. Na njemu leži prokletstvo«. Kako možemo da razlikujemo dobro od zla u vezi sa tim od koga primamo darove ili sa kim saradujemo uopšte, čak i kada imamo dobar povod?

ISUS IM REČE: »HAJDETE ZA MNOM!«

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: Jovan 10,1-5,16; Luka 9,2; Otkrivenje 14,6,7; Luka 19,1-10; Dela 26,11-27; Otkrivenje 3,20.

Tekst za pamćenje: »A za tuđinom neće da idu (ovce), nego bježe od njega, jer ne poznaju glasa tuđega.« (Jovan 10,5)

Rimski car Julijan godine 362. pokrenuo je borbu za obnavljanje paganizma. Pošto se hrišćanstvo sve više širilo Rimskim carstvom, on i paganske vođe bili su zabrinuti. Julijanov savet istaknutom paganskom svešteniku izražava njegovu zabrinutost, i objašnjava zašto se hrišćanstvo tako brzo širilo: »Smatram da kada su (neznabožački) sveštenici počeli da zanemaruju i nipodaštavaju siromašne, zli Galilejci (hrišćani) zapazili su ovo i posvetili se činjenju dobrih dela... (Oni) ne samo da podržavaju svoje siromašne, već i naše. Takođe, svi mogu videti da našem narodu nedostaje naša pomoć.« (Rodni Stark, *Cities of God* [San Francisco: HarperColins Publishers, 2006], str. 31)

Rimljani su smatrali da će hrišćanstvo nestati nakon smrti vođe, Isusa Hrista. Naprotiv, veliki broj rimskih građana sledio je Isusa. Kako su objašnjavali ovaj »problem«? Isusovi sledbenici pokazivali su Njegovu ljubav ispunjavanjem osnovnih potreba ljudi oko sebe. To je ono što je Isus činio kada je bio na Zemlji, i to je ono što Njegovi sledbenici treba da čine.

Zato ne treba da nas čudi što su mnogi prihvatili poziv da slede Isusa.

ONI POZNAJU NJEGOV GLAS

Pročitajte tekst iz Jevandolja po Jovanu 10,1-5.16. Kako ovaj tekst pokazuje koliko je važno da mi, kao Isusovi predstavnici, stvaramo pozitivan i ljubavljvu ispunjen odnos sa ljudima u svojoj društvenoj zajednici, dok težimo da ih povedemo Isusu? Kako možemo da im pomognemo da nauče da slušaju Njegov glas?

Šapat prijatelja mnogo je snažniji od povika stranaca prilikom približavanja ljudi Isusu. Kada sklapamo prijateljstva sa onima koji stiču poverenje u nas, dobri Pastir (Jovan 10,11.14) može da deluje preko nas da pomogne ovim ljudima da čuju, prepoznaju i slede Njegov glas.

Naravno, važno je da lično poznajemo Isusov glas da bismo mogli pomoći drugima da ga upoznaju. Potrebna nam je od Boga data pronicljivost da bismo razlikovali Isusov glas od lukavog sotoninog glasa. Nikad ne smemo zaboraviti stvarnost velike borbe i da imamo neprijatelja koji u velikoj tajnosti radi da spreči ljude da priđu spasonosnoj zajednici sa Isusom.

Ipak, možemo biti moćni posrednici koji pomažu ljudima da prepoznaju Isusov glas. On govori preko prirode (uprkos posledicama pada), dela providenja, uticaja Svetog Duha, pobožnih ljudi i Njegove reči. (Vidi: Elen Vajt, *Put Hristu*, str. 85-91) Kada sami upoznamo i poslušamo taj glas, i drugima možemo pomoći u tome. Poslednje što želimo jeste, kao što je Isus jednom uputio opomenu, da slepi vode slepe (vidi: Matej 15,14).

Zašto je Isusova sila kojom je privlačio ljude k Sebi bila toliko neodoljiva? Zato što je teško odoleti Njegovom nesebičnom davanju Sebe. Kada mi, Njegovo telo, ostavimo sebičnost i preuzmemo ulogu sluge, dozvoljavajući Mu da živi u nama, ostali će biti privučeni Hristovom pozivu upućenom preko nas.

Kao predstavnici dobrog Pastira, moramo odražavati osobine Njegove službe kada pozivamo ljude da Ga slede. Verodostojne reči i iskrena služba koja odražava Isusovu požrtvovanu ljubav otvara uši onih kojima služimo i ruši prepreke između zajednice i Crkve.

Na koje posebne načine možete pomoći ljudima da čuju Pastirov glas?

TREBA DA TRAŽIMO

Pročitajte tekstove iz Jevanđelja po Luki 19,10; Marku 1,17; Luki 9,2. i Otkrivenja 14,6,7. Šta je zajedničko ovim tekstovima? Odnosno, šta nam govore da učinimo?

Godinama su se adventistički hrišćani molili: »Gospode, molimo Te dovedi ljude iz naše zajednice u Crkvu i ka Sebi« – kao da je naša Crkva veliki magnet koji će na magičan način privući ljude. Da, ponekad ljudi dođu u našu Crkvu u potrazi za Bogom, bez imalo uloženog truda sa naše strane.

Međutim, šta vaša crkva treba da učini kada godine prolaze, a niko iz zajednice ne prolazi kroz crkvena vrata? Ako se samo usredsređujete na molitvu da ljudi dođu, vi ne sledite Isusov metod za pridobijanje duša. On je boravio među ljudima, družio se sa njima i nastojao da ih spase. »Mi ne smemo čekati da duše dođu k nama; moramo ih potražiti tamo gde žive... Mnoštvo ljudi nikada neće biti obuhvaćeno Jevanđeljem ukoliko im ne bude odneseno.« (Elen Vajt, *Pouke velikog Učitelja*, str. 229. original)

Ova ideja traženja prikazana je različitim slikama:

1. Pastir ostavlja 99 ovaca u toru da bi pošao da traži jednu koja je zalutala (vidi: Matej 18,10-14). Isus priča ovu priču savetujući slušaoce da »najmanje« neguju i štite od greha. »Najmanji« mogu u doslovnom smislu biti deca ili mladi hrišćani. Ako odlutaju u svet, mi, poput Isusa, treba da ih potražimo i u ljubavi vratimo k Njemu.

Sušтина je, kao i u prethodnim tekstovima, slična: treba da budemo revnosni u traženju izgubljenih. Treba da uložimo napor da ih dosegamo. Iako se ponekad događa da neko sam dođe i kaže: »Nauči me o Bogu, o spasenju, o istini«, to obično nije pravilo, zar ne?

2. Hristov metod približavanja izgubljenima »neće biti i ne može biti bez ploda«. (Elen Vajt, *U potrazi za boljim životom*, str. 144. original) Međutim, da li se usredsređujemo samo na »plodove koji su nisko« – ljude koji već dele naša hrišćanska gledišta, kao što su hrišćani iz drugih verskih zajednica? Šta činimo da bismo se približili »plodovima koje je teško dosegnuti« – sekularnim ljudima, ateistima, muslimanima, Jevrejima, hinduistima, budistima, itd? Istorijski gledano, ljudi sa hrišćanskim pogledom na svet smatraju adventizam značajnim, ali moramo raditi mnogo bolje na širenju istine o Isusu među verskim grupama koje imaju drugačija gledišta.

Ponekad Crkva može organizovati misijske programe u nameri da služi društvu iz oblasti zdravlja, porodičnih odnosa, ličnih finansija, rešavanja sukoba, itd, i može da postavi pitanje: Šta predstavlja most koji će ih dovesti do faze »Sledi me«? Zapravo, trebalo bi da postavimo pitanje: *Ko* predstavlja most? Odgovor glasi: Mi! »Najjači dokaz u korist Jevanđelja je ljubazni hrišćanin pun ljubavi.« (Elen Vajt, *U potrazi za boljim životom*, str. 470. original) Crkve koje su uspešne u tome da privuku pažnju zainteresovanih posetilaca između različitih aktivnosti i programa blagoslovene su vernicima koji iskreno ljube Boga i teže da neguju trajna prijateljstva.

Sa druge strane, vernici koji imaju nemaran pristup prema posetiocima, i ravnodušni su prema njima, mogu imati veoma negativan uticaj na crkveni misijski rad. »Gospod danas ne dovodi mnoge duše istini, zbog vernika koji se nikada nisu obratili, kao i zbog onih koji su se ranije obratili, ali su zatim ponovo upali u raniju grešku. Kakav uticaj mogu imati na nove vernike ovi neposvećeni vernici? Zar oni neće Božju vest, koju Njegov narod treba da objavi, učiniti nedelotvornom?« (Elen Vajt, *Testimonies for the Church*, 6. sveska, str. 371)

Pročitajte tekst iz Jevanđelja po Luki 19,1-10. Zašto je Zakhej smatrao da je neophodno da se popne na drvo i vidi Isusa? Kakve duhovne pouke možemo izvući iz ovog izveštaja?

Zamislite šta se moglo dogoditi da su oni koji su onemogućili pristup Isusu u Jerihonu obratili pažnju na Zakhejevu snažnu želju da se približi Isusu i da su u ljubavi pozvali ovog »grešnika« da dođe kod Spasiteljevih nogu.

Oni među nama koji su deo »mnoštva« koje se nalazi oko Isusa moraju biti prožeti Njegovom ljubavlju i željom da se bore za grešni ljudski rod. Ako smo duboko svesni Božje ljubavi i blagodati prema grešnicima kao što smo mi, usrdno ćemo tražiti one izvan mnoštva koji su niski rastom u duhovnom smislu i nežno ih dovesti Hristu.

Kako se ophodite prema novim licima u crkvi? Da li se trudite da stupite u razgovor sa njima? Ili zanemarujete ove ljude, misleći da će im neko drugi pričati? Šta vaš odgovor govori o vama i promenama koje morate da izvršite?

POZIVANJE

Isus i Njegovi učenici isceljivali su ljude, a zatim su usmeravali njihov um na večna pitanja. (Vidi: Elen Vajt, *U potrazi za boljim životom*, str. 20. original) Mark Finli nas podseća da činimo duhovnu proneveru ako ne upoznajemo ljude sa Bogom. Isusov metod evanđeoskog rada bio je da se približi ljudima u njihovoj najvećoj potrebi. To je odlika zdravstvenog misioniskog rada. Hristos se nije zadovoljio time da ih samo fizički izleči i ništa više od toga. Cilj je večni život u Isusu. Zdravstveni misioniski rad možda neće početi pozivanjem bližnjih da slede Isusa, ali na kraju treba da dovede do toga. Iz ljubavi prema ljudima, čeznućemo da im ponudimo sve što Isus nudi.

Međutim, možda će neko reći: »Postaraću se za prvi deo Isusovog metoda, ali ja ne mogu da učinim onaj deo koji se odnosi na poziv: 'Sledi Me'. Za to nemam dara.« Ako izvršite prvi deo, možda ćete iznenaditi sebe time što ćete nesvesno početi da objavljujete vest o Isusu – i to na tako neusiljen i lak način, jer ste postavili »temelj« na tlu njihovog srca.

Kako se više upoznajete sa ljudima kojima služite, budite spremni da iskoristite prilike da razgovarate o veri i o tome šta vam Gospod znači. Tražite prilike da započnete razgovor o duhovnim temama. Pitajte svoje nove prijatelje o njihovoj porodici, zanimanju, veri, što otvara put da podelite svoje lično svedočanstvo.

U stvari, lična iskustva mogu biti najsnažniji način svedočenja, zato što su najmanje nametljiva. U tom slučaju ne propovedate otvoreno; samo pričate svoje iskustvo, svi treba da imamo svoja lična iskustva o tome šta je Isus učinio u našem životu.

Pročitajte tekst iz Dela apostolskih 26,11-27. u kome apostol Pavle govori o svom ličnom iskustvu caru Agripi. Šta možemo naučiti iz ovog događaja u težnji da svedočimo drugima o Isusu?

Zapazite različite etape. Pavle je prvo govorio o tome kakav je bio pre nego što je upoznao Gospoda. Zatim je ispričao svoje iskustvo obraćenja. Posle toga je objasnio šta je Bog činio u njegovom životu od tog trenutka. Zatim je uputio poziv.

Iako naša iskustva možda nisu uzbudljiva kao Pavlovo, kako glasi vaše iskustvo sa Isusom i kako možete naučiti da ga ispričate drugima kada za to dođe pravo vreme?

TRAŽITE I NAĆI ĆETE

Pročitajte sledeće tekstove: Otkrivenje 3,20; Matej 7,7.8; Jovan 1,12. Na koji način su ova tri teksta povezana i kako objašnjavaju šta znači tražiti i pronaći Gospoda?

Ovi tekstovi zajedno ukazuju na činjenicu da ljudi moraju pitati, tražiti i biti otvoreni da prime Isusa. Istovremeno, u tekstu u Otkrivenju 3,20. Isus stoji na vratima i kuca, i čeka da čovek otvori vrata i pusti Ga da uđe.

Ove ideje nisu protivrečne. Silom Svetoga Duha, Gospod deluje na srca ljudi, približavajući ih Njemu, čak i ako ljudi možda nisu svesni toga. Oni često traže nešto što im ovaj život ne nudi. Kakva je prednost biti pored njih, usmeriti ih u dobrom pravcu i pomoći im da bolje shvate šta je to što traže.

Činjenica je da preko vas Isus može da kuca na »vrata« života ljudi u vašoj zajednici, i svako ko voljno »otvori vrata« i primi Ga, primiće Njegove blagoslove (Otkrivenje 3,20; Jovan 1,12). Takođe, On poziva svoje sledbenike da pitaju, traže i kucaju na Njegova vrata i primaju »dobre darove« Njegovog carstva (Matej 7,7.8.11).

Kada vas Sveti Duh osvedoči da je neko spreman da »otvori vrata« Hristu, pitajte ga: »Da li bi želeo da se moliš sa mnom da primiš Isusa Hrista i postaneš član Njegove porodice?« Sledi jednostavna molitva koju on ili ona može uputiti Bogu:

»Dragi Gospode Isuse, znam da sam grešnik i potrebno mi je Tvoje oprostjenje. Verujem da si umro za moje grehe. Želim da ostavim svoje grehe. Pozivam Te sada da uđeš u moje srce i život. Želim da Ti verujem i da Te sledim kao svog Gospoda i Spasitelja. U Isusovo ime, amin.«

Potrebna nam je duhovna pronicljivost da bismo znali kada je pravo vreme da nekome uputimo poziv. Kao što uvek postoji opasnost da budemo previše napadni, tako postoji opasnost, možda i veća, da ne budemo dovoljno uporni. Ponekad je ljudima potreban čvrst i brižan podsticaj da odluče da slede Gospoda. Možda se neko koleba između dva izbora: večnog života u Hristu i večnog gubitka?

Mi zaista imamo svetu odgovornost.

ZA DALJE PROUČAVANJE

Pročitajte sledeće tekstove: Psalam 77,20; Osija 11,4; 2. Korinćanima 5,11-21. U knjizi Elen Vajt *U potrazi za boljim životom* pročitajte poglavlja »Poučavanje i lečenje«, str. 139-146. original i »Pomoć u svakodnevnom životu«, str. 469.470. original; u knjizi *Pouke velikog Učitelja* poglavlja »Ovaj prima grešnike«, str. 185-197. original i »Iziđi na putove i među ograde«, str. 228-237. original.

Jedan mladić voleo je Gospoda i želeo drugima da govori o Isusu. Rečit i dopadljiv, bio je snažan svedok. Ljudi su voleli da ga slušaju. Međutim, neprestano ga je mučio jedan problem: uvek se plašio da uputi ljudima poziv da predaju svoj život Isusu. Ovo je iznenadilo druge vernike, jer je u svakom drugom pogledu u delu Gospodnjem bio hrabar, uvek spreman da otvoreno govori o svojoj veri. Konačno, kada su ga upitali u čemu je problem, obrazložio je da je na osnovu jedne pouke shvatio da nema dar za to. On je voleo da seje seme; ali ostavljao je drugima da žanju. Međutim, posle određenog vremena, priznao je da se više od svega plaši da će njegov poziv biti odbačen. Uvek se osećao pomalo nedostojnim kao Gospodnji svedok (što je dobro), i zato se plašio da ljudi neće predati svoj život Isusu kada ih on na to pozove. Ostali vernici su mu objasnili da ne svedočimo o sebi, već o Isusu. Mi ćemo uvek biti nesavršeni svedoci. Iako ljude uz molitvu i u ljubavi možemo da uputimo Isusu, ne možemo vršiti ulogu Svetog Duha, koji jedini može dovesti do osvedočenja i obraćenja. Mi treba da budemo kanali kroz koje će se Hristova ljubav izliti na druge.

ZA RAZGOVOR:

- 1. Šta biste rekli nekome ko se plaši da uputi poziv ljudima da svoj život posvete Isusu?**
- 2. Tekst u Jevanđelju po Jovanu glasi: »Bješe Vidjelo istinito koje obasjava svakoga čovjeka koji dolazi na svijet.« (Jovan 1,5) Kako nam ovaj stih pomaže da shvatimo da Gospod teži da dosegne svaku osobu i pruži joj spasenje?**
- 3. Koliko je vaša Crkva prijateljski raspoložena prema posetiocima? Šta možete promeniti nabolje u vezi sa tim kako se ophodite prema prijateljima koji dođu u crkvu?**
- 4. Kada je neko poslednji put prolazeći pored crkve odlučio da uđe unutra? Kako su vernici reagovali?**
- 5. Razgovarajte u razredu o svom ličnom iskustvu obraćenja. Kako ste ga koristili ili kako možete da ga iskoristite u svedočenju drugima?**

SLUŽBA U GRADOVIMA U POSLEDNJE VREME

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: Dela 18,1-28; 2. Mojsijeva 2,23-25; Matej 13,3-9.18-23; Jovan 15,12.13; 2. Petrova 3,9.

Tekst za pamćenje: »I tražite dobro gradu, u koji vas preselih, i molite se za nj Gospodu, jer u dobru Njegovu biće vama dobro.« (Jeremija 29,7)

Vest tri anđela nalaže da se Jevandelje propoveda »svakome plemenu i jeziku i koljenu i narodu«. (Otkrivenje 14,6) To znači da vest mora biti odneta svuda gde ljudi žive. Pošto sada veliki broj ljudi živi u gradovima, moramo poći u gradove.

U stvari, potreba za radom u gradovima povećala se 2007. godine, kada su predstavnici Odeljenja za statistiku Ujedinjenih nacija izjavili da većina svetske populacije, prvi put u zabeleženoj istoriji, živi u metropolama. Danas služba u gradovima predstavlja središte misionijske strategije Hrišćanske adventističke crkve.

Adventistički misionijski rad u mnogim zemljama postigao je više uspeha u malim gradovima i seoskim područjima izvan oblasti velikih gradova. Istraživanja su pokazala da u nekim gradskim sredinama većina ljudi nikada nije čula za Hrišćansku adventističku crkvu, a samim tim ni za Vest tri anđela.

Stoga, jasno je da ako želimo da dosegneмо svet, moramo da vršimo misionijski rad u gradovima.

U gradovima se prepliću mnoge i različite kulture, etničke grupe, jezici i religije. Svaka grupa obično naseljava svoj »kvart« ili određeno područje. Sve veći broj različitih ljudi postaju prvi susedi u ovim oblastima velikih gradova. Ova multikulturalna sredina je složena, i nosi mnoge opasnosti, ali pruža velike mogućnosti za širenje Jevandelja. U njoj postoji veća trpeljivost prema novim idejama, veća spremnost za prihvatanje novih religija, nego što je to slučaj u tradicionalnijim kulturološkim sredinama izvan gradova. Grad može da omogući pristup mnogim ljudima koji na drugi način možda nikada ne bi došli u dodir sa veću adventističkih hrišćana.

Pročitajte tekst iz Dela apostolskih 18,1-28. da biste videli kako je apostol Pavle osnivaio crkve u gradovima. Šta možemo naučiti iz onoga što je on činio?

U ovim gradskim centrima nastao je mozaik sačinjen od mnogih jezika, kultura i etničkih grupa, kao u današnjim gradovima. Pavle je stupio u dodir sa posebnom grupom ljudi. Upoznao je ljude koji su kao i on imali veze sa jevrejskom verom, bili rimski građani i bavili se izradom šatora za šta je i on bio obučen. Izdržavao je sebe zahvaljujući ovoj veštini. Živeo je u domu jednog bračnog para koji su postali vernici i evanđelisti. Poučavao je u sinagogi, dok ga odatle nisu isterali, a onda je osnovao crkvu u domu jednog vernika. Obučavao je i savetovao nove vernike da bi, kada pođe dalje, mogao odrediti nove vođe.

Jasno je da je Pavle shvatao multikulturalnu, multiversku gradsku sredinu i da mu je bilo ugodno da radi u njoj (vidi: 1. Korinćanima 9,20-23). On je znao kako da se prilagodi okruženju u kome se nalazio, i naučio kako da predstavi istinu da bi na najbolji način ispunio potrebe onih koje je pokušavao da dosegne.

Kako možemo kao pojedinci, i kao mesna Crkva u celini, bolje da se pripremimo da bismo se približili zajednici i da bismo mogli da dosegnemo njene pripadnike?

MESTO BOLA

Dok je Hristos prolazio Jerusolimom, Kapernaumom i drugim tadašnjim gradovima, bolesni, onespособljeni i siromašni tiskali su se oko Njega, Iscelitelja. Njegovo srce okrenulo se napaćenom ljudskom rodu.

U gradu svega ima više – više ljudi, više zgrada, više saobraćaja, više problema. Ovo predstavlja stvarni izazov Crkvama. Oni koji šire Jevanđelje ne mogu da zanemare ogromne ljudske potrebe oko sebe i usredsrede se isključivo na vest, jer čineći tako unižavaju vest. Ako naša dela ne pokazuju saosećanje, blagodat i nadu o kojima govorimo, onda naše reči neće imati silu. Ljudi će ih slušati kao samo još jedan od mnogih glasova koji se bore da privuku pažnju mnoštva.

Pročitajte sledeće tekstove: 2. Mojsijeva 2,23-25; 6,5; Psalam 12,5; Rimljanima 8,22; O Jovu 24,12. Kakvu poruku pronalazimo u ovim tekstovima za sebe?

Naš svet je bolno mesto. On plače pod težinom greha i patnje koju greh donosi. Niko od nas, bez obzira ko smo, ne može da izbegne ovu stvarnost.

Ovaj bol nam, takođe, nudi prilike za svedočenje. Međutim, treba da budemo pažljivi. Kada se radi o tome kako ljudi koji nisu vernici posmatraju odnos Crkve prema bližnjima, važno je shvatiti razliku između društvenih događaja i stalne službe koja zaista ispunjava potrebe. Društvena zajednica pravi razliku između crkve koja isporučuje hranu porodicama jednom godišnje u vreme praznika i one poput određene novoosnovane adventističke crkve u velikom gradu.

Šta ova crkva čini? Svakodnevno se sastaje u Društvenom centru. Ljudi mogu da odu tamo svakog jutra i dobiju topao doručak! Ta crkva nije velika. Ima oko 75 vernika, ali oni su potpuno posvećeni ispunjavanju potreba svojih suseda. Ovo je značajan posao, ali posao koji zahteva posvećenost i osećanje dužnosti da se pomogne ljudima u potrebi.

Zamislite kakav bismo uticaj na našu zajednicu imali kada bi sve naše crkve svojim radom pomogle da se odgovori na vapaj koji se sigurno uzdiže u našem susedstvu.

SETVA I ŽETVA U GRADOVIMA

Pročitajte tekst iz Jevandelja po Mateju 13,3-9.18-23. Iako nam je ova priča dobro poznata, razmislite kako možemo usvojiti njene pouke koje nam mogu pomoći da bolje shvatimo kako da služimo i svedočimo u zajednici, uključujući i onoj u gradovima?

Iako je smeštena u ruralni okvir, ova priča zapravo je važnija za službu u gradovima nego u malim gradovima i seoskim područjima, zato što se u gradovima nalazi veći broj različitih vrsta »tla«. Ovo objašnjava zašto veći izazov predstavlja sprovođenje evanđeoskih programa u gradovima nego u seoskim područjima.

Različite osobine tla dovode do različitih posledica, što ukazuje na potrebu da proučavamo osobine tla pre nego što započnemo evanđeoske aktivnosti. Ako posle proučavanja »tla« zajednice, vaša crkva utvrdi da ima nedovoljno »dobre zemlje« u svom okruženju, mora planirati da poboljša tlo omekšavanjem tvrdih staza, uklanjanjem kamenja, uništavanjem korova. Odnosno, da bi evanđeoski rad bio uspešan, crkva mora raditi ispred svog vremena, pripremajući zemlju. Ovo u velikoj meri može uticati na uspeh evanđeoskih programa.

U 1. Korinćanima 12. poglavlju, Rimljanima poslanici 12. poglavlju i Efescima poslanici 4. poglavlju, Sveto pismo uči o duhovnim darovima. U ovim tekstovima je rečeno da postoji mnoštvo različitih darova, ali samo jedna misija. Vrste tla spomenute u priči ukazuju na potrebu da se u misioni rad u gradovima uključe različiti darovi. U velike gradove »dovedimo ljude različitih darova«, zapisala je Elen Vajt. »Uvedimo nove metode. Božji narod mora da postane svestan potreba vremena u kome živi.« (Elen Vajt, *Evangelizam*, str. 70. original) Božjim nadahnućem ona je videla šta je neophodno da bi služba u gradovima bila uspešna. Danas je još potrebnije imati mnoštvo različitih pristupa i darova, koji će biti upotrebljeni u okviru velikog i svestranog plana. Samo jedan program ili jedan glavni projekat neće postići mnogo u dugoročnom smislu. Takvi programi potpuno nestaju u velikom obimu i složenoj strukturi grada, i posle nekoliko sedmica od njihovog uticaja nema ni traga. Više bi trebalo da bude urađeno u vremenu koje prethodi.

Razmišljajte o onima kojima želite da svedočite. Kakvo tlo oni predstavljaju? Šta možete da učinite da biste bolje pripremili zemlju?

UČINITI GA LIČNIM

Pročitajte sledeće tekstove: Jovan 15,12.13; Jakov 1,27; Galatima 6,2. Šta ovi tekstovi zajedno govore o tome šta je ključno za svaki ozbiljan misijski rad?

Zbog velikog broja stanovnika koji žive u gradovima, lako je izgubiti iz vida činjenicu da je vera lična. Krajnji cilj misionskog rada u gradovima, ili nekom drugom mestu, jeste da pojedinci ostvare ličnu zajednicu sa Hristom. Istraživanja pokazuju da se veliki broj novih vernika Hrišćanske adventističke crkve priključio Crkvi zbog odnosa koji su uspostavili sa poznanicima adventistima. Često prijateljstva, naročito u slučaju misionskog rada, zahtevaju da se odrekemo sebe i budemo spremni da radimo za dobro drugih.

Oranje zemlje, sejanje semena, negovanje izdanaka do žetve, i čuvanje roda posle žetve – svi ovi koraci biće uspešno obavljene ako su tesno povezane. Treba da naučimo kako da budemo prijatelji ljudima; treba da naučimo kako da ih saslušamo; treba da naučimo kako da ih volimo. Ako su ovo osnovni elementi svakog misionskog rada, koliko je to više slučaj u službi u gradovima, u kojima se pojedinci ponekad mogu osetiti izgubljeno i zanemareno usred velikog broja stanovnika?

Važan činilac službe u gradovima u vidu malih grupa može primiti oblik »kućne crkve« kakva je postojala u Novom zavetu (Dela 2,46), ili to mogu postati male grupe unutar veće grupe vernika. Kad god u gradskoj ili prigradskoj oblasti nema lokalne crkve, ali ima tri ili više adventističkih hrišćana, treba organizovati neku vrstu male grupe koja će delovati u toj zajednici. (Vidi: Elen Vajt, *Testimonies for the Church*, 7. sveska, str. 21.22)

Ovakav pristup je značajan za službu u gradovima iz nekoliko razloga. Jedan od njih je složeni sklop kulturoloških, etničkih, jezičkih i socioekonomskih grupa koje treba dosegnuti unutar stotina zajednica i potkultura čak i u gradovima srednje veličine. Ukoliko ne postoje male grupe koje za cilj imaju svaki od ovih segmenata, Hristova misija neće biti završena.

Služba malih grupa je, takođe, potrebna zato što je vernicima koji žive u gradu teško da slede Isusa. Podnose mnoge pritiske, izloženi su iskušenjima i susreću se sa različitim verskim učenjima i ideologijama. Neki vernici jednostavno popuste pritiscima i napuštaju Crkvu, dok drugi grade čvrst oklop da bi zaštitili svoja osećanja i postali bezosećajni za ljude oko sebe kojima u ljubavi treba predstaviti Isusa.

MISIONSKI RAD U GRADOVIMA

Niko ne tvrdi da su misionijski rad i služba laki. Činjenica je da nisu. Ljudi su pali, iskvareni i nisu duhovni po svojoj prirodi. Kao što je Pavle rekao za sebe: »Jer znamo da je zakon duhovan; a ja sam tjelesan, prodan pod grijeh.« (Rimljanima 7,14) Ako Pavle ovo kaže, šta je sa onima koji ne poznaju Gospoda ili koji nikada nisu doživeli iskustvo promene života u zajednici sa Hristom?

Čak i ako naša urođena pala priroda nije mnogo rđava, gradovi su uvek bili poznati po svom izuzetno rđavom uticaju na ljude. Ljudi se suočavaju sa toliko mnogo iskušenja koje neprijatelj duša koristi da ih uhvati u zamku i veže za greh i ovaj svet. Prema tome, nije čudno što misionijski rad naročito u gradovima nije jednostavan zadatak; to je zadatak koji se mora ispuniti, i mi kao Crkva, verni pozivu koji nam je upućen, moramo ga izvršiti.

Šta sledeći stihovi govore o važnosti misioniskog rada?

2. Petrova 3,9. _____

1. Timotiju 2,4. _____

Prema Božjoj reči, Hristova smrt ima sveopšti značaj: ona obuhvata ceo ljudski rod, od vremena Adama i Eve sve do današnjih dana. Ona, naravno, obuhvata beskrajno mnoštvo koje živi u velikim gradskim centrima širom sveta. I oni treba da čuju velike istine koje su nama toliko drage i dragocene.

»Vest koju je Bog poslao u prošlosti nije se promenila. Rad u gradovima je važan posao za sadašnje vreme. Kada bi se u gradovima radilo kako bi Bog želeo, rezultat bi bio uzdizanje snažnog pokreta kakav još nismo videli.« (Elen Vajt, *Medical Ministry*, str. 304)

Poziv da dosegemo gradove je ličan. To je poziv za dublje iskustvo sa Hristom i poziv za iskreno posredovanje, kao i sveobuhvatno planiranje i rad. Izgrađen je potpuno na temelju probuđenja i reforme, jer će biti izvršen samo silom Svetoga Duha.

Pročitajte tekst iz Rimljanima poslanice 10,14.15. Šta je u ovim stihovima rečeno što u načelu može da se primeni na sve nas koji tvrdimo da smo Hristovi sledbenici? Kako se svi možemo više uključiti u misionijski rad i službu, bez obzira gde živimo?

ZA DALJE PROUČAVANJE

Pročitajte knjigu Elen Vajt *Misija u gradovima* koja predstavlja zbirku tekstova o službi u gradovima.

Jedan adventistički hrišćanin, dobar poznavalac oblasti službe u gradovima proučavao je tekstove Elen Vajt u vezi sa njenim savetom o odlasku u gradove ili izlasku iz njih. Od 107 članaka, 24 članka daju uputstva o izlasku iz gradova ili osnivanju ustanova izvan gradova. Međutim, 75 članaka daju posebna uputstva o odlasku u gradove zbog misioniskog rada. Ostalih osam članaka je neutralno. Jedan crkveni istoričar ukratko je sazeo savete Elen Vajt o radu u gradovima, pokazujući da kada je reč o ustanovama, ona je savetovala da se radi iz centara koji su izvan gradova, a kada je u pitanju rad mesne crkve, savetovala je da se boravi i radi u gradu.

Kakve planove vaša crkva ima u vezi sa misioniskim radom u gradovima? Gde se nalazi vaša mesna crkva u odnosu na najbliže glavno područje metropole? Nijedna crkva ne treba da smatra da se nje ne tiče misioniski rad u gradovima. Svaka grupa vernika treba da da svoj doprinos ovom najvažnijem misioniskom cilju. Zanemarivanjem gradova i usredsređivanjem isključivo na dosezanje oblasti izvan područja velikih gradova ne predstavlja veran odgovor misiji koju nam je Isus poverio.

»Zašto se porodice koje poznaju sadašnju istinu ne bi naselile u ovim gradovima?... Biće propovednika laika koji će se naseliti u... gradovima..., da bi svetlošću koju im je Bog dao obasjali druge.« (Elen Vajt, *Advent Review and Sabbath Herald*, 29. septembar 1891)

ZA RAZGOVOR:

1. Razmišljajte o divnoj vesti koja nam je poverena. Razmišljajte o nadi koju imamo, obećanju o boljem životu sada, i velikoj nadi u večnost. Koji su vaši omiljeni tekstovi, tekstovi koji naročito ukazuju na nadu koju imamo u Isusu? Zašto su vam oni toliko značajni?

2. Pokušajte da zamislite kako izgleda čovek koji nema nikakvu nadu, koji smatra da je ovaj život sa svim svojim borbama, mukama i bolom sve, i da se završava smrću i polaganjem u grob. U ovo mnogi, naročito veliko mnoštvo u gradovima, veruje. Kako možemo da steknemo veliko ljubav prema dušama i spremnost da im se približimo, gde god da žive?

ŠTA DA ČINIMO DOK ČEKAMO?

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: Matej 24,35-25,46; 2. Petrova 3; Jakov 2,14-26; Jovan 4,35-38; 1. Korinćanima 3,6-8; Otkrivenje 21,1-4.

Tekst za pamćenje: Ne budite u poslu lijeni; budite ognjeni u duhu, služite Gospodu. Nadanjem veselite se, u nevolji trpite, u molitvi budite jednako. Dijelite potrebe sa svetima; primajte rado putnike.« (Rimljanima 12,11-13)

Nekoliko godina pre zemljotresa koji je 1906. godine pogodio San Francisko, adventističke crkve u San Francisku i Oklandu, u Kaliforniji, vredno su radile. Vernici su posećivali bolesne i siromašne. Pronalazili su domove za siročad i poslove za nezaposlene. Negovali su bolesne i održavali biblijske časove u domovima ljudi. Širili su hrišćansku literaturu i držali predavanja o zdravom načinu života. Takođe, osnovali su školu za decu u suterenu jedne kuće za sastanke u Ulici »Laguna«. Otvorili su Dom za radnike i pokrenuli zdravstvenu misiju. Otvorili su prodavnicu zdrave hrane i vegetarijanski restoran. Vernici su započeli misioni rad na brodu u lokalnoj luci. Propovednici su s vremena na vreme održavali sastanke u velikoj sali u gradu.

Elen Vajt je ove Crkve nazvala »košnicama« i bila je oduševljena njihovim radom (*Advent Review and Sabbath Herald*, 5. juli 1900) Ovo su snažni primeri koji pokazuju šta bi trebalo i šta bismo mogli da činimo dok čekamo Drugi Hristov dolazak. Naš Gospod se vraća, to znamo. Ključno pitanje koje se postavlja jeste: Šta činimo dok čekamo?

Od ovog odgovora zavisi sudbina duša.

DOK ČEKAMO ISUSA

Učenici su se divili veličanstvenom prizoru, dok su sunčevi zraci obasjavali Hram. Isus, želeći da usmeri njihovu pažnju na činjenice sa kojima će se Hrišćanska crkva suočiti u bliskoj budućnosti i na kraju vremena, na proročki način im je ukazao na stvarnost: »Ne vidite li sve ovo? Zaista vam kažem: Neće ostati ovdje ni kamen ni kamenu koji se neće razmetnuti.« (Matej 24,2) Iznenadeni Njegovim rečima, učenici su upitali: »Kaži nam kad će to biti, i kakav je znak Tvojega dolaska i posljетка vijeka?« (Matej 24,3) Isus zatim u Jevanđelju po Mateju 24,4-31. govori šta će se dogoditi u svetu pre Njegovog dolaska.

Otkrivajući znake, Isus opominje: »Ali nije još tada posljedak« (Matej 24,6) i »to je sve početak stradanja«. (Matej 24,8) Neposredan odgovor na pitanje učenika dat je u 14. stihu. »I propovjediće se ovo Jevanđelje o Carstvu po svemu svijetu za svjedočanstvo svijem narodima. I tada će doći posljedak.« (Matej 24,14)

Prvih 35 stihova u ovom razgovoru u 24. poglavlju Jevanđelja po Mateju podstiču nas da ozbiljno shvatimo znake, ali Isus nam, takođe, govori kako treba da čekamo »posljedak vijeka«. (Matej 24,3) Drugim rečima, ne treba samo da sedimo i čekamo da dođe, kao kada sedimo na autobuskoj stanici i čekamo autobus. Ne, povereno nam je mnogo posla dok čekamo Gospodnji drugi dolazak.

Pročitajte tekst iz Jevanđelja po Mateju 24,36-25,46. Svaka od ovih priča govori o tome šta Božji narod treba da čini, dok čeka Isusov drugi dolazak. Sažeto iznesite suštinu onoga što Gospod govori u ovom tekstu. Zatim, postavite sebi pitanje, i kao pojedincima i kao Crkvi: »U kojoj meri sledimo Gospodnja uputstva iz ovih priča?«

Isus ovde poučava svoje učenike na koji način će Njegovi pravi sledbenici čekati Njegov drugi dolazak. Isusovi učenici će u to vreme biti spremni u svakom trenutku. Dok budu čekali, pokazaće ljubav, brigu i međusobno poštovanje; ostaće budni, pripremaće se i biće odgovorni za svoje duhovno stanje. Umnožiće sredstva koja je Bog stavio u njihove ruke, poštovaće istinski karakter Boga punog ljubavi, staraće se za »najmanje« među sobom.

PROBUĐENJE I REFORMA U VREME ČEKANJA

Pročitajte tekst iz 2. Petrove 3. poglavlja. Ukratko iznesite učenja iz ovog poglavlja koja se odnose na probuđenje i reformu. Kako ovi stihovi odgovaraju temi koju proučavamo ovog tromesečja?

Božja želja je da »svi dođu u pokajanje«. (2. Petrova 3,9) Iako ne možemo obavljati posao Svetoga Duha u dovođenju ljudi u pokajanje, pozvani smo da im se približimo veću spasenja, koja će ih, ako je prihvate, povesti pokajanju.

Mi, takođe, kao vernici, treba da doživimo pokajanje. Ono je deo procesa probuđenja i reforme. Probuđenje znači vratiti se u život, biti obnovljen. Reforma znači biti preoblikovan, reformisan – postati nova tvar (2. Korinćanima 5,17). »Probuđenje istinske pobožnosti među nama je najveća i najhitnija potreba. Težiti tome treba da bude naš prvi zadatak.« (Elen Vajt, *Selected Messages*, 1. sveska, str. 121)

Biblijski tekstovi u jučerašnjoj pouci, koji govore o tome kako treba da čekamo Isusov dolazak, prikazuju uslove i rezultate probuđenja i reforme. Na primer, svih deset devojaka trebalo je da dožive probuđenje, da se probude iz sna (Matej 25,1-13). Lude devojke trebalo je da povećaju svoju sposobnost da prime Svetog Duha u svom životu. Kada se ponizimo, odrekemo sebe, nesebično se molimo, proučavamo Božju reč i s ljubavlju je delimo sa drugima rečju i brižnim delima, povećavamo svoju sposobnost da budemo ispunjeni Svetim Duhom u sili poznoga dažda. Međutim, moguće je da satima proučavamo Bibliju i da nastavimo da budemo sebične osobe. Možemo da se molimo za probuđenje i pozni dažd, ali da ga sebično želimo samo za sebe. Probuđenje uvek vodi nesebičnoj brizi za druge. Kada smo ispunjeni Svetim Duhom, bićemo preobraženi u revnosne učenike okrenute misiji i službi.

Probuđenje i reforma potrebni su i u našim molitvama, proučavanju Biblije, našoj usredsređenosti na traženje Svetog Duha u vidu obilnog izlivanja poznog dažda. Nama kao Crkvi, takođe, potrebni su probuđenje i reforma u našim stavovima i metodama. Probuđenje i reforma potrebni su u našem stavu i postupcima prema »jednima od ove najmanje braće«. Sve ovo je bilo središte pouke za ovo tromesečje.

Kako se možemo sačuvati od samozadovoljstva u vezi sa Drugim Isusovim dolaskom? Odnosno, kako dok vreme prolazi pred sobom uvek možemo imati stvarnost i hitnost Gospodnjeg povratka?

MISIJA CRKVE DOK ČEKAMO

Pročitajte tekst iz Poslanice apostola Jakova 2,14-26. Na koje načine ovi stihovi sažimaju pitanje ko smo i zašto smo ovde?

U pouci od nedelje videli smo da učenici ukazuju na lepotu Hrama. Isus usmerava njihovu pažnju na unutrašnje stanje Crkve i njenu misiju u svetu koji se bliži svom kraju. Činjenica je da Crkva postoji zato što joj je dodeljena misija, a ne obrnuto.

Misija Hrišćanske adventističke crkve prema *Radnom programu* (A 05) Generalne konferencije jeste »sve ljude učiniti učenicima, šireći večno Jevanđelje (Jevanđelje o carstvu [Matej 24,14]) u okviru Vesti tri anđela iz Otkrivenja 14,6-12, vodeći ih da prihvate Isusa kao ličnog Spasitelja i pridruže se Njegovoj crkvi ostatka, poučavajući ih da Mu služe kao Gospodu i pripremajući ih za Njegov skori povratak«. Propovedanje, poučavanje i isceljenje su predložene metode u misionском radu. Pod »isceljenjem« se u *Radnom programu* podrazumeva sledeće: »Potvrđujući biblijska načela koja se tiču dobra celokupne osobe, mi očuvanje zdravlja i lečenje bolesnih smatramo prioritetom, a preko naše službe siromašnima i potlačenima, saradujemo sa Stvoriteljem u Njegovom saosećajnom delu obnobljenja.«

Ovo tromesečje započeli smo idejom da Isus želi da obnovi svoje obličje u ljudskom rodu i da nas kao svoje sledbenike osposobi da budemo oruđa u sveobuhvatnom obnavljanju naših društvenih zajednica. »Svetu je danas potrebno ono što mu je bilo potrebno pre hiljadu i devet stotina godina – otkrivenje Hrista. Potrebno je veliko delo reforme i samo Hristovom blagodaću može se izvršiti delo telesne, umne i duhovne obnove.« (Elen Vajt, *U potrazi za boljim životom*, str. 143. original)

Kada je odslušao seminar u kome je Isusova služba predstavljena kao model misije Njegove crkve poslednjeg vremena, jedan vernik je izjavio: »U ovom delu sveta nismo mnogo otvoreni za nove ideje i nove načine rada. Ono što smo ove sedmice čuli o ugledanju na Isusov metod službe zapravo nije ništa novo. To je stara ideja. Samo smo je zaboravili.«

»Vera bez dela je mrtva.« Na koji način ste utvrdili činjenicu da je vera tesno povezana sa delima? Kako dela pojačavaju vašu veru?

PRIPREMANJE ZA KONAČNU ŽETVU DOK ČEKAMO

Isus je u svojim učenjima o carstvu koristio reči iz oblasti zemljoradnje, kao što je istaknuto u 5. pouci. Kao što smo videli, bavljenje zemljoradnjom nije samo određeni događaj, već proces koji zahteva strpljenje. Ona predstavlja ciklus koji se redovno ponavlja i sastoji se od različitih etapa i različitih poslova, koje obavljaju različiti ljudi u različito vreme. Treba da budemo otvoreni za vođstvo Svetoga Duha i Božja providenja u vezi sa tim kako nas Gospod može upotrebiti u procesu pripreme tla, sejanja semena i žetve.

Pročitajte tekst iz Jevanđelja po Jovanu 4,35-38. Kakva slika je upotrebljena u ovom tekstu i šta nam govori o tome kako treba da radimo za druge?

Činjenica je da ne poznajemo ljudska srca. Ne znamo kako Sveti Duh deluje u njihovom životu. Možemo posmatrati mnoge ljude i misliti da im predstoji dug put pre nego što postanu spremni za žetvu, a zapravo sve što im je potrebno jeste da ih neko podstakne da svoj život posvete Isusu. Bitka se vodi za srce i um svakog ljudskog bića i Bog nas poziva da pomognemo ljudima da izaberu Njega.

Pročitajte tekst iz 1. Korinćanima 3,6-8. Kakvu poruku pronalazimo u ovim stihovima u vezi sa misioniskim radom?

Pavle u ovim stihovima na svoj način govori o onome šta je Isus rekao u prethodnom primeru. Misioniski rad je poput rada zemljoradnika. Možda nećemo svi obavljati iste zadatke, ali taj rad je ključan u procesu misioniskog rada i pridobijanja duša. Iako Bog može da nas upotrebi na različite načine, na kraju je samo On taj koji može da dovede do obraćenja duše.

Kako možemo naučiti da budemo zahvalni i ponizni kakvu god ulogu da nam Bog da u procesu služenja drugim ljudima? Zašto to zaista treba da smatramo prednošću?

ČEKANJU JE DOŠAO KRAJ

Engleski pisac Čarls Dickens pre mnogo godina napisao je knjigu pod naslovom *Priča o dva grada*. Ova dva grada su London i Pariz. U određenom smislu možemo, takođe, reći da je Biblija priča o dva grada. U ovom slučaju ova dva grada su Jerusolim i Vavilon.

U Otkrivenju 14,8. i 18. poglavlju, apostol Jovan opisuje Vavilon. On je stan đavolima i tamnica nečistim duhovima. On je uticao da svi narodi počine duhovnu preljubu. Njegova propast je izrečena, objavljeno je da će »pasti«. Ovaj grad, simbol zla, otpadništva i pobune protiv Boga, jednoga dana biće poražen i uništen.

Pročitajte tekst iz Otkrivenja 21,1-4. Po čemu se Novi Jerusolim razlikuje od Vavilona?

Drugi grad je Sveti grad, Novi Jerusolim, opisan u 21. i 22. poglavlju Knjige otkrivenja. U ovom gradu žive oni koji su izabrali Ženika i odbacili sebičnost i duhovnu preljubu sotone i njegovih sledbenika. Božjom milošću otkupljeni drže Njegove zapovesti i veru Isusovu (Otkrivenje 14,12). Njihovo strpljivo podnošenje i želja da prihvate Isusovu službu omogućilo im je ukus Nebeskog carstva već ovde na Zemlji. Oni su spaseni verom u Isusa; samo ih Njegova pravda čini dostojnima Neba. Njihova briga za »najmanje od Njegove braće« (Matej 25,40) je spoljašnji pokazatelj njihove spasonosne vere.

Jagnjetovom krvlju (Otkrivenje 5) uloga Crkve u saosećajnoj obnovi promenila se u pobeđničko slavlje (vidi: Otkrivenje 5,13.14). U tom radosnom Svetom gradu »Bog će otrti svaku suzu od očiju njihovijeh, i smrti neće biti više, ni plača, ni vike, ni bolesti neće biti više, jer prvo prođe«. (Otkrivenje 21,4) Pravi mir je uspostavljen. Potpuna obnova Božjeg obličja u umnom, duhovnom i fizičkom smislu je završena. Velika borba je okončana. »Od najsitnije čestice do najvećeg sveta, sve stvoreno, živo i neživo, u svojoj nepomućenoj lepoti i savršenoj radosti, objavljuje da je Bog Ljubav.« (Elen Vajt, *Velika borba*, str. 678. original)

Pročitajte tekst iz Otkrivenja 22,21. Na koji način ovaj stih, poslednji u Bibliji, predstavlja suštinu svega u šta verujemo?

ZA DALJE PROUČAVANJE

Pročitajte sledeće tekstove: Matej 5,16; Kološanima 3,17; Jevrejima 13,15.16; u knjizi Elen Vajt *Čežnja vekova* pročitajte poglavlja »Na maslinskoj gori«, str. 627-636. original i »Jednome od ove Moje najmanje braće«, str. 637-641. original.

Isus nam je rekao koji će znaci prethoditi Njegovom dolasku, i nisu nimalo lepi. Ratovi, glasovi o ratovima, pomori, itd. Ako ljudi navode zlo kao izgovor da odbace Boga, oni sada sigurno imaju mnoštvo izgovora, i imaće još više izgovora kako se budemo bližili kraju. Zato, još je važnije da Božji narod, oni koji tvrde da su Njegovi sledbenici, odražava Njegov karakter svetu i pomogne ljudima da bolje upoznaju kakav je Bog. »Ako se ponizimo pred Bogom, ako smo ljubazni i učtivi, nežni i milostivi, stotine će se obratiti i prići istini tamo gde je danas samo jedan.« (Elen Vajt, *Testimonies for the Church*, 9. sveska, str. 189) Kako jednostavna, a opet silna izjava u vezi sa misioniskim radom i službom drugima. Dok čekamo Isusov drugi dolazak, On očekuje da vernici Njegove crkve propovedaju i svojim životom prikažu celokupno Jevanđelje; da ulože sebe i svoja sredstva u Njegovo delo; da vole, poštuju i brinu o ljudima; da otvore svoj život za uticaj Svetoga Duha u Njegovoj punini. To je svedočanstvo koje nikakve tvrdnje na svetu ne mogu da ponište.

ZA RAZGOVOR:

1. Razgovarajte u razredu o tome kako se život u »Vavilonu« razlikuje od života u »Jerusalimu«. Koja je najvažnija razlika između ova dva grada? Odnosno, u čemu je glavna razlika – u tome kako gradovi izgledaju ili u tome ko živi u njima?

2. Važno pitanje za hrišćanina nije: »Da li dela imaju određenu ulogu u hrišćanskoj veri?« Naravno da imaju. Pitanje koje treba postaviti je: »Ako dela ne mogu da nas spasu, kakva je onda njihova uloga u hrišćanskoj veri?« Kakav odgovor ćemo dati na ovo pitanje, naročito u okviru misioniskog rada i službe drugima u nevolji?

3. Kako čekamo Isusov dolazak? Šta činimo u svom životu što pokazuje da verujemo u Njegov dolazak? Zašto bi trebalo da živimo drugačije od onih koji ne veruju u Drugi dolazak?

JUL

HRISTOVO KUŠANJE

Molitva protiv sotoninog lukavstva

1. P Luka 4,1. Molitva protiv sotoninog lukavstva
2. S Luka 11,21. Hristos nije raspravljao sa sotonom

Božja sila omogućuje nam pobjedu

3. N Jevrejima 1,8. Spasitelj nikad nije pogrešio
4. P Matej 4,3. Možemo držati zapovesti
5. U Matej 4,4. Iskušenje i reči iz Pisma
6. S Matej 4,6. Hristova misija i patnja
7. Č Matej 4,11. Otkupitelj je izdržao probu
8. P Psalam 91,11.12. Anđeli u trenucima iskušenja
9. S 2. Petrova 1,3. Božja sila omogućuje nam pobjedu

Isus može da spase svaku dušu

10. N Psalam 128,1.2. Prevaziđeno iskušenje je dragocena pobjeda
11. P 1. Petrova 1,7. Isus može da spase svaku dušu
12. U Psalam 37,39. 40. Budite svesni sotoninog izvrtanja Pisma
13. S Jovan 1,12. Isus čini da postanemo Božja deca
14. Č Luka 4,3-9. Uvek možemo reći: »Ovako govori Gospod«
15. P Luka 13,24. Žarka, istrajna molitva i božanska pomoć
16. S Otkrivenje 3,21. Pobjeda zadobijena u Isusovo ime

U Hristu svi mogu postati pobjednici

17. N 2. Korinćanima 4,18. Hristos je uvek sa nama
18. P 2. Petrova 1,10. Spasenje je blisko svakom ljudskom biću
19. U Jeremija 13,23. U Hristu svi mogu postati pobjednici
20. S Jovan 15,4. Hristos i savršena ljudska priroda
21. Č 1. Jovanova 3,2. Svi su pozvani da budu Božja deca
22. P Danilo 12,3. Naš uticaj je sila za dobro, ili za zlo
23. S Matej 3,17. Mi živimo od svake Božje reči

Uz Božju pomoć možemo pobediti sotonu

24. N 2. Timotiju 3,16.17. Isus je Primer kako pobediti sotonu
25. P Isaija 27,5. Naš Spasitelj je bio kušan kao i mi
26. U Otkrivenje 2,7. Videćemo cara u Njegovoj lepoti
27. S 1. Korinćanima 15,57. Uz Božju pomoć možemo pobediti sotonu
28. Č Jovan 1,10. Da li smo spremni za Hristov povratak?
29. P 5. Mojsijeva 8,3. Bolje je trpeti nego se prepustiti iskušenju
30. S 5. Mojsijeva 6,13. Hristos želi da nam pomogne da pobedimo

Pobedonosna vera

31. N Priče 18,10. Isus je izvojevao pobjedu za nas

AVGUST

HRISTOVA SLUŽBA

Isus – Primer deci i mladima

1. P Efescima 2,10. Hristos će nam dati silu da pobedimo
2. U Efescima 2,8. Svi mogu da upoznaju Boga Oca
3. S Luka 2,40. Onaj koji je Tvorac postao je bespomoćna beba
4. Č Luka 2,49. Hristos »napredovaše u premudrosti«
5. P Luka 2,52. Isus – Primer deci i mladima
6. S Matej 13,34. Isus je iznosio istinu u poznatim pojmovima

Živa voda potiče od Isusa

7. N Marko 7,9. Bolje običaji nego poslušnost Božjem zakonu
8. P Otkrivenje 3,12. Smrtnici mogu da pobeđu uz Hrista
9. U Jovan 7,5. Isus je poučavao rečima i primerom
10. S Jovan 2,9.10. Isus brine o ljudskim problemima
11. Č Jovan 2,11. Voda u vino
12. P Jovan 4,7. Živa voda potiče od Isusa
13. S Marko 6,3. Svaki položaj je častan u Hristu

Dodir vere isceljuje

14. N Jovan 3,3. Hristos će sledbenicima dati novo srce
15. P Jovan 7,45.46. »Nikad čovjek nije tako govorio...«
16. U Jovan 17,17. Posvećeni smo istinom koja je u Isusu
17. S Matej 13,24.25. Gospod nam poverava da posejemo dobro seme
18. Č Matej 9,2. Hristos je iscelio čoveka...
19. P Matej 12,45. Srce ispunjeno Božjom ljubavlju
20. S Matej 9,22. Dodir vere isceljuje

Nebo ceni čistu, nesebičnu veru

21. N Matej 5,1. Beseda na gori
22. P Matej 8,5-7. Nebo ceni čistu, nesebičnu veru
23. U Matej 14,27. Isus sa nama kroz sve životne oluje
24. S Luka 4,24. Prореčeni Mesija je odbačen
25. Č Psalam 28,7. Pesma odvrća sotoninu silu
26. P Matej 9,34. Fariseji ne priznaju Hristovu silu
27. S 1. Korinćanima 15,22. Hristos je iskupio Adamov pad

Učiti od Isusa

28. N Galatima 3,26. Verujte u istinu i živite u njoj
29. P Jovan 15,20. Progonstvo u Isusovo vreme i danas
30. U Matej 11,29. Učiti od Isusa
31. S Jovan 17,3. Isus će nam dati večni život

SEPTEMBAR
ZAVRŠETAK SLUŽBE I SMRT HRISTOVA

Isusov pobedonosni ulazak

1. Č Jovan 11,39. Hristos saoseća sa nama
2. P Matej 26,6.7. Isus i dar službe iz ljubavi
3. S Matej 21,2. 3. Isusov pobedonosni ulazak

Božji narod ne treba da se razmeće

4. N Jovan 1,11. Isus je tužan kada odbijamo Njegovu ljubav
5. P Matej 21,12. »Dom moj dom molitve neka se zove«
6. U Matej 21,19. Božji narod ne treba da se razmeće
7. S Jovan 15,2. Hristos želi da uspešno radimo za Njega
8. Č 1. Jovanova 3,1. Vernici treba lično da poznaju Hrista
9. P Jovan 14,30. Isus je svojom smrću ukinuo sotoninu moć
10. S Jovan 14,27. Hristos je došao da donese mir ljudima

Treba da budemo čisti

11. N Luka 22,7. 8. Isus, pravo Pashalno Jagnje
12. P Luka 22,24. Prihvatimo poniznu službu
13. U Jovan 13,6. Treba da budemo čisti
14. S Jovan 13,21. Lakomstvo i pohlepa vode u propast
15. Č Jovan 6,70.71. Sejanjem sumnje radimo sotonin posao
16. P Marko 14,32. Getsimanija – mesto odluke
17. S Luka 22,44. Hristos nije morao da snosi krivicu sveta

Hristovi sledbenici biće progonjeni

18. N Marko 14,42. Hristos je trpeo ono što bi trebalo mi
19. P Jovan 11,50. Karakter određuje naše mesto u u istoriji
20. U Jovan 19,10.11. Svojim ćutanjem osuđujemo Hrista
21. S Luka 23,11. Hristovi sledbenici biće progonjeni
22. Č Jovan 19,12. Uprkos dokazima, Pilat se i dalje kolebao
23. P Matej 27,17. Otkupitelja sveta odbacuje Njegov narod
24. S Jovan 18,39. Hoćete li vi izabrati Isusa?

Hristos je razapet radi nas

25. N Luka 22,31. 32. Svako od nas treba da poznaje lične slabosti
26. P 1. Korinćanima 10,12. Dok gledamo u Boga sotona nema moć nad nama
27. U Luka 23,33. Hristos je razapet radi nas
28. S Psalam 69,20. Isus je za nas postao greh i postradao sam
29. Č Isaija 53,5. »On bi ranjen za naše prijestupe«
30. P Jovan 15,18.19. Svet će mrzeti Hristove sledbenike

ČITANJE BIBLIJE REDOM

Jul		Avgust		Septembar	
1. Psalam	115-117	1. Isaija	1-3	1. Jeremija	36-39
2. "	118	2. "	4-6	2. "	40-42
3. "	119, 1-88	3. "	7-9	3. "	43-45
4. "	119, 89-176	4. "	10-13	4. "	46-49
5. "	120-121	5. "	14-17	5. "	50-52
6. "	122-124	6. "	18-20	6. Plač	1-3
7. "	125-127	7. "	21-23	7. "	4-6
8. "	128-130	8. "	24-26	8. Jezekilj	1-4
9. "	131-133	9. "	27-29	9. "	5-7
10. "	134-136	10. "	30-32	10. "	8-10
11. "	137-139	11. "	33-36	11. "	11-12
12. "	140-142	12. "	37-40	12. "	13-15
13. "	143-147	13. "	41-43	13. "	16-18
14. "	148-150	14. "	44-46	14. "	19-21
15. Priče	1-3	15. "	47-49	15. "	22-26
16. "	4-6	16. "	50-52	16. "	27-29
17. "	7-9	17. "	53-55	17. "	30-32
18. "	10-12	18. "	56-59	18. "	33-35
19. "	13-15	19. "	60-62	19. "	36-38
20. "	16-19	20. "	63-66	20. "	39-41
21. "	20-22	21. Jeremija	1-3	21. "	42-44
22. "	23-25	22. "	4-6	22. "	45-48
23. "	26-28	23. "	7-8	23. Danilo	1-4
24. "	29-31	24. "	9-11	24. "	5-8
25. Propovednik	1-3	25. "	12-16	25. "	9-12
26. "	4-6	26. "	17-20	26. Osija	1-3
27. "	7-9	27. "	21-23	27. "	4-6
28. "	10-12	28. "	24-26	28. "	7-9
29. Pesma nad pesmama	1-3	29. "	27-29	29. "	10-14
30. "	4-6	30. "	30-32	30. Joilo	1-3
31. "	7-8	31. "	33-35		

VEČERNJE BOGOSLUŽENJE U PORODICI

Jul	Avgust	Septembar
1. Psalam 1.	1. Psalam 29.	1. Psalam 56.
2. Psalam 2.	2. Psalam 30.	2. Psalam 57.
3. Psalam 3.	3. Psalam 31,1-14.	3. Psalam 58.
4. Psalam 4.	4. Psalam 31,15-24.	4. Psalam 59.
5. Psalam 5.	5. Psalam 32.	5. Psalam 60.
6. Psalam 6.	6. Psalam 33.	6. Psalam 61.
7. Psalam 7.	7. Psalam 34.	7. Psalam 62.
8. Psalam 8.	8. Psalam 35,1-14.	8. Psalam 63.
9. Psalam 9.	9. Psalam 35,15-28.	9. Psalam 64.
10. Psalam 10.	10. Psalam 36.	10. Psalam 65.
11. Psalam 11.	11. Psalam 37,1-19.	11. Psalam 66.
12. Psalam 12.	12. Psalam 37,20-40.	12. Psalam 67.
13. Psalam 13.	13. Psalam 38.	13. Psalam 68.
14. Psalam 14.	14. Psalam 39.	14. Psalam 69,1-16.
15. Psalam 15.	15. Psalam 40.	15. Psalam 69,17-36.
16. Psalam 16.	16. Psalam 41.	16. Psalam 70.
17. Psalam 17.	17. Psalam 42.	17. Psalam 71,1-14.
18. Psalam 18,1-15.	18. Psalam 43.	18. Psalam 71,15-24.
19. Psalam 18,16-30.	19. Psalam 44,1-12.	19. Psalam 72.
20. Psalam 18,31-50.	20. Psalam 44,13-26.	20. Psalam 73,1-15.
21. Psalam 19.	21. Psalam 45.	21. Psalam 73,16-28.
22. Psalam 20.	22. Psalam 46.	22. Psalam 74.
23. Psalam 21.	23. Psalam 47.	23. Psalam 75.
24. Psalam 22,1-15.	24. Psalam 48.	24. Psalam 76.
25. Psalam 22,16-31.	25. Psalam 49.	25. Psalam 77.
26. Psalam 23.	26. Psalam 50.	26. Psalam 78,1-14.
27. Psalam 24.	27. Psalam 51.	27. Psalam 78,15-28.
28. Psalam 25.	28. Psalam 52.	28. Psalam 78,29-42.
29. Psalam 26.	29. Psalam 53.	29. Psalam 78,43-56.
30. Psalam 27.	30. Psalam 54.	30. Psalam 78,57-72.
31. Psalam 28.	31. Psalam 55.	

Predlažemo vernicima da ove tekstove čitaju u toku večernjeg bogoslužjenja u svojoj porodici.

POČETAK SUBOTE U JULU 2016. GODINE

MESTO	DATUM				
	1.	8.	15.	22.	29.
Kladovo, Negotin	20:14	20:12	20:08	20:02	19:55
Vršac , Bor, Zaječar, Knjaževac, Pirot	20:16	20:14	20:10	20:04	19:57
Kikinda , Srpska Crnja, Alibunar, Požarevac, Niš	20:18	20:16	20:12	20:06	19:59
Subotica, Senta, Bečej, Zrenjanin , Pančevo, Kovin, Smederevo , Sm. Palanka, Jagodina, Paraćin, Kruševac , Leskovac, Vranje, Radoviš, Strumica	20:20	20:18	20:14	20:08	20:01
Bačka Topola, Kula, Vrbas, Novi Sad , Ruma, Beograd , Arandelovac, Kragujevac, Kumanovo, Kavadarci, Đevđelija	20:22	20:20	20:16	20:10	20:03
Sombor , Bačka Palanka, Srem. Mitrovica, Bogatić, Šabac , Valjevo, Čačak, Kraljevo, Kosovska Mitrovica, Priština , Skoplje , Veles	20:24	20:22	20:18	20:12	20:05
Beli Manastir, Osijek , Vinkovci, Bijeljina , Loznica, Užice, Novi Pazar, Prizren, Tetovo, Prilep	20:26	20:24	20:20	20:14	20:07
Tuzla , Berane, Peć, Đakovica, Bitolj	20:28	20:26	20:22	20:16	20:09
Virovitica, Podr. Slatina, Slav. Požega, Sl. Brod, Derвента , Doboj, Pljevlja, Kolašin	20:30	20:28	20:24	20:18	20:11
Murska Sobotica, Čakovec, Varaždin , Koprivnica, Bjelovar, Daruvar, Bos. Gradiška, Nova Gradiška, Zenica, Sarajevo , Foča, Podgorica	20:32	20:30	20:26	20:20	20:13
Maribor , Ormož, Ptuj , Banja Luka , Bileća, Bar, Ulcinj	20:34	20:32	20:28	20:22	20:15
Slovenj Gradec, Celje , Krapina, Zagreb , Sisak, Prijedor, Jajce, Mostar , Trebinje, Dubrovnik, Zelenika	20:36	20:34	20:30	20:24	20:17
Dravograd, Mežica, Rogaska Slatina, Zidani Most, Karlovac, Drvar, Livno, Metković, Pelješac, Mljet	20:38	20:36	20:32	20:26	20:19
Kranj, Ljubljana , Slunj, Bihać, Knin, Split , Brač, Hvar, Korčula	20:40	20:38	20:34	20:28	20:21
Kranjska Gora, Jesenice, Postojna, Crikvenica, Gospić , Šibenik, Biograd na moru	20:42	20:40	20:36	20:30	20:23
Gorica, Rijeka , Krk, Cres, Rab, Zadar, Pag, Dugi Otok, Vis	20:44	20:42	20:38	20:32	20:25
Koper, Lošinj	20:46	20:44	20:40	20:34	20:27
Rovinj, Pula	20:48	20:46	20:42	20:36	20:29

POČETAK SUBOTE U AVGUSTU 2016. GODINE

MESTO	DATUM			
	5.	12.	19.	26.
Kladovo, Negotin	19:46	19:36	19:25	19:14
Vršac , Bor, Zaječar, Knjaževac, Pirot	19:48	19:38	19:27	19:16
Kikinda , Srpska Crnja, Alibunar, Požarevac, Niš	19:50	19:40	19:29	19:18
Subotica, Senta, Bečej, Zrenjanin , Pančevo, Kovin, Smederevo , Sm. Palanka, Jagodina, Paraćin, Kruševac , Leskovac, Vranje, Radoviš, Strumica	19:52	19:42	19:31	19:20
Bačka Topola, Kula, Vrbas, Novi Sad , Ruma, Beograd , Arandelovac, Kragujevac, Kumanovo, Kavadarci, Đevđelija	19:54	19:44	19:33	19:22
Sombor , Bačka Palanka, Srem. Mitrovica, Bogatić, Šabac , Valjevo, Čačak, Kraljevo, Kosovska Mitrovica, Priština , Skoplje , Veles	19:56	19:46	19:35	19:24
Beli Manastir, Osijek , Vinkovci, Bijeljina , Loznica, Užice, Novi Pazar, Prizren, Tetovo, Prilep	19:58	19:48	19:37	19:26
Tuzla , Berane, Peć, Đakovica, Bitolj	20:00	19:50	19:39	19:28
Virovitica, Podr. Slatina, Slav. Požega, Sl. Brod, Derventa , Doboj, Pljevlja, Kolašin	20:02	19:52	19:41	19:30
Murska Sobotica, Čakovec, Varaždin , Koprivnica, Bjelovar, Daruvar, Bos. Gradiška, Nova Gradiška, Zenica, Sarajevo , Foča, Podgorica	20:04	19:54	19:43	19:32
Maribor , Ormož, Ptuj , Banja Luka , Bileća, Bar, Ulcinj	20:06	19:56	19:45	19:34
Slovenj Gradec, Celje , Krapina, Zagreb , Sisak, Prijedor, Jajce, Mostar , Trebinje, Dubrovnik, Zelenika	20:08	19:58	19:47	19:36
Dravograd, Mežica, Rogaška Slatina, Zidani Most, Karlovac, Drvar, Livno, Metković, Pelješac, Mljet	20:10	20:00	19:49	19:38
Kranj, Ljubljana , Slunj, Bihać, Knin, Split , Brač, Hvar, Korčula	20:12	20:02	19:51	19:40
Kranjska Gora, Jesenice, Postojna, Crikvenica, Gospić , Šibenik, Biograd na moru	20:14	20:04	19:53	19:42
Gorica, Rijeka , Krk, Cres, Rab, Zadar, Pag, Dugi Otok, Vis	20:16	20:06	19:55	19:44
Koper, Lošinj	20:18	20:08	19:57	19:46
Rovinj, Pula	20:20	20:10	19:59	19:48

Podaci iz ove tabele izvedeni su po letnjem računanju vremena.

POČETAK SUBOTE U SEPTEMBRU 2016. GODINE

MESTO	DATUM				
	2.	9.	16.	23.	30.
Kladovo, Negotin	19:02	18:49	18:36	18:23	18:10
Vršac , Bor, Zaječar, Knjaževac, Pirot	19:04	18:51	18:38	18:25	18:12
Kikinda , Srpska Crnja, Alibunar, Požarevac, Niš	19:06	18:53	18:40	18:27	18:14
Subotica, Senta, Bečej, Zrenjanin , Pančevo, Kovin, Smederevo , Sm. Palanka, Jagodina, Paraćin, Kruševac , Leskovac, Vranje, Radoviš, Strumica	19:08	18:55	18:42	18:29	18:16
Bačka Topola, Kula, Vrbas, Novi Sad , Ruma, Beograd , Arandelovac, Kragujevac, Kumanovo, Kavadarci, Devđelija	19:10	18:57	18:44	18:31	18:18
Sombor , Bačka Palanka, Srem. Mitrovica, Bogatić, Šabac , Valjevo, Čačak, Kraljevo, Kosovska Mitrovica, Priština , Skoplje , Veles	19:12	18:59	18:46	18:33	18:20
Beli Manastir, Osijek , Vinkovci, Bijeljina , Loznica, Užice, Novi Pazar, Prizren, Tetovo, Prilep	19:14	19:01	18:48	18:35	18:22
Tuzla , Berane, Peć, Đakovica, Bitolj	19:16	19:03	18:50	18:37	18:24
Virovitica, Podr. Slatina, Slav. Požega, Sl. Brod, Derventa , Doboj, Pljevlja, Kolašin	19:18	19:05	18:52	18:39	18:26
Murska Sobotica, Čakovec, Varaždin , Koprivnica, Bjelovar, Daruvar, Bos. Gradiška, Nova Gradiška, Zenica, Sarajevo , Foča, Podgorica	19:20	19:07	18:54	18:41	18:28
Maribor , Ormož, Ptuj , Banja Luka , Bileća, Bar, Ulcinj	19:22	19:09	18:56	18:43	18:30
Slovenj Gradec, Celje , Krapina, Zagreb , Sisak, Prijedor, Jajce, Mostar , Trebinje, Dubrovnik, Zelenika	19:24	19:11	18:58	18:45	18:32
Dravograd, Mežica, Rogaška Slatina, Zidani Most, Karlovac, Drvar, Livno, Metković, Pelješac, Mljet	19:26	19:13	19:00	18:47	18:34
Kranj, Ljubljana , Slunj, Bihać, Knin, Split , Brač, Hvar, Korčula	19:28	19:15	19:02	18:49	18:36
Kranjska Gora, Jesenice, Postojna, Crikvenica, Gospić , Šibenik, Biograd na moru	19:30	19:17	19:04	18:51	18:38
Gorica, Rijeka , Krk, Cres, Rab, Zadar, Pag, Dugi Otok, Vis	19:32	19:19	19:06	18:53	18:40
Koper, Lošinj	19:34	19:21	19:08	18:55	18:42
Rovinj, Pula	19:36	19:23	19:10	18:57	18:44

BELEŠKE:

BELEŠKE:

ISTOČNOCENTRALNO-AFRIČKA DIVIZIJA

UNIJE	CRKVE	GRUPE	VERNICI	POPULACIJA
Burundi	377	414	109,138	10,483,000
Istočni Kongo	242	401	70,312	10,020,314
Istočna Kenija	2,674	2,049	459,426	37,233,236
Etiopija	901	368	162,588	96,819,000
Severistočni Kongo	1,031	583	160,606	20,396,462
Severna Tanzanija	1,840	1,347	359,059	28,525,434
Ruanda	1,713	560	645,048	11,080,000
Južna Tanzanija	642	878	111,592	22,231,566
Uganda	927	1,974	285,180	38,845,000
Zapadni Kongo	643	629	293,987	40,750,224
Zapadna Kenija	2,371	1,815	364,759	16,782,764
Priključene oblasti	62	180	24,618	18,275,000

UKUPNO 13,423 11,198 3,046,313 351,442,000
 Podaci iz godišnjeg statističkog izveštaja za 2015. godinu.
 Statistika stanovništva iz Adventističkog godišnjaka 2015.

PROJEKTI:

- 1 Domovi i menza za Medicinsku školu Istočnocentralne-afričke divizije, Kigali, Ruanda
- 2 Dečji projekat: Sklonište za jaganjce Za decu u Džubi, Južni Sudan.

ATLANTSKI
OKEAN

INDIJSKI
OKEAN